

Đặc Quyền Của Giáo Sư

Contents

Đặc Quyền Của Giáo Sư	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 4	6
4. Chương 5	10
5. Chương 6	13
6. Chương 7	16
7. Chương 8	19
8. Chương 9	21
9. Chương 10	24
10. Chương 11: Chương 11.	27
11. Chương 12	30
12. Chương 13: Chương 13.	34
13. Chương 15: Thử Váy Cưới.	38
14. Chương 16	43
15. Chương 17: Chương 177	47
16. Chương 18	51
17. Chương 19	55
18. Chương 20: Ngoại Truyện 1: Một Phần Ký Ức.	59
19. Chương 21: Ngoại Truyện 2: Câu Chuyện Mang Thai.	62
20. Chương 22: Ngoại Truyện 3: Đón Chào Thanh Viên Mới.	64
21. Chương 23: Ngoại Truyện 4: Gia Đình Hạnh Phúc.	67

Đặc Quyền Của Giáo Sư

Giới thiệu

Người phụ nữ nào cũng mong có người đàn ông thật hoàn hảo bên cạnh. Ví dụ như gia thế tốt,ngoại

1. Chương 1

“Lục Tử Ngạn, anh còn định ngủ đến bao giờ? ” Cố Thanh Vũ đá mạnh vào cái giường, nhú mày nói lớn. Đã hơn 7 giờ sáng mà anh còn chưa tỉnh. Định bùng tiết sao?

Người nằm trên giường không thém nhúc nhích. Cô gơ tay lôi tấm chăn giầy cộm ra, dùng sức kéo thân hình to lớn trên giường “Ngạn Tử, anh mà không dậy...em sẽ bỏ đối anh đấy.”

Lục Tử Ngạn liền mở mắt, vòng tay ôm lấy cô, vui vẻ nói “Chào buổi sáng.” Lại còn hôn lên má Cố Thanh Vũ

Cô tròn mắt, vội đẩy anh ra, khuôn mặt ửng đỏ, không nói một câu bỏ ra ngoài. Lục Tử Ngạn ngồi trên giường híp mắt cười. Buổi sáng không tệ.

Một lát sau, anh đã quần áo tươm tất đi xuống nhà dùng bữa sáng. Hôm nay là sandwich, cầm miếng bánh lên thưởng thức, đôi đồng tử đen láy chăm chú nhìn người đối diện, từ khi dọn về sống với anh, cô đã quen bị anh nhìn chăm chăm như thế. Có thể gọi là chai mặt rồi nên không thấy ngại.

“Thanh Vũ, sao em lại lạnh lùng như thế?”

Cố Thanh Vũ đầu không ngẩng lên, vẫn nhàn nhآ ăn sáng, cất tiếng “Vậy sao anh có thể mặt dày lúc nào ăn cơm cũng nhìn em chăm chăm như vậy?”

Lục Tử Ngạn nghiêng đầu, tự nhiên trả lời “Vì em đẹp.”

Cô không nói tiếp, nếu không mau mau ăn sáng cô sẽ trễ giờ học. Nhớ lại hai năm trước khi về đây, Lục Tử Ngạn không nói nhiều và trêu chọc cô như bây giờ, anh lúc đó rất trầm tính. Cả ngày nói chuyện với nhau cũng chỉ vài câu.

Cô từ nhỏ luôn sống cùng bà nội, ngoài giờ học ra, thời gian còn lại cô toàn đi làm thêm. Năm đó cô trở thành sinh viên năm nhất, anh là giáo sư lớp cô. Đột nhiên một lần anh nói muốn cô trở thành trợ giảng của mình, còn bắt cô phụ giúp quét dọn và sắp xếp đồng tài liệu trong phòng làm việc mỗi ngày, khiến thời gian làm việc của cô bị hạn chế. Cũng may Lục Tử Ngạn còn có lương tâm nói rằng sẽ trả lương cho cô. Tuy số tiền rất cao nhưng cô cũng không muốn kéo dài, tìm mọi cách để bỏ việc, nhưng lại bị anh uy hiếp “Nếu em không tiếp tục làm việc tôi sẽ khiến em mãi mãi không tốt nghiệp”, lúc đó cô rất lo lắng, còn nghĩ anh là tên biến thái muốn hãm hại cô. Sau này mới biết được, anh nhiều lần đi theo cô đến nơi làm việc, quan sát cô từ xa. Vì không muốn cô chạy hết nơi này sang nơi khác làm thêm nên mới nghĩ ra cách này. Khiến cô cảm động không thôi.

Khi đến trường thì cả hai đi riêng. Vì cô và anh ở chung nhà là một bí mật. Cô không còn đi làm nữa nên đã kết được một số bạn bè trong lớp, thường ngày vẫn hay tán ngẫu cùng họ. Cố Thanh Vũ chạy tức tốc đến trường. Trễ rồi, cô bị trễ học rồi.

Dù cố gắng thế nào thì cô vẫn bị trễ học, còn nguyên nhân hại cô bị trễ thì đến rất đúng giờ (tất nhiên là vì anh dùng xe hơi).

“Vũ Vũ, hôm nay cậu đi muộn là lần thứ năm rồi.” Bạn cùng bàn Phong Hiểu Ái thấy cô vừa bước vào chỗ ngồi liền nói nhỏ. “Ngủ quên sao? ”

Cố Thanh Vũ thở phì phò “Không phải.”

“Vậy thì tại sao?”

“Học trò Cố, em lại đi trễ rồi. phải phạt thế nào đây. ” Lục Tử Ngạn đứng trên giảng đường cất tiếng nói. Cô mím môi trừng mắt nhìn anh, phạt? Anh còn dám phạt cô, nếu không phải do anh thì cô đâu có bị trễ.

Phong Hiểu Ái thở dài, cảm thán thay bạn “Vũ Vũ, cậu tiêu rồi.”

“Sau tiết học hãy đến văn phòng gặp tôi.” - Lục Tử Ngạn cất tiếng ra lệnh. Cô không cách nào khác phải vâng lời. Ở trường Đại học, tiết học của Lục Tử Ngạn là tâm lý học, ngày nào cũng có tiết của anh. Tuy ở trên trường lúc nào cũng xem nhau như người xa lạ nhưng lúc không có ai, Lục Tử Ngạn lại bắt đầu giả vờ xấu.

Chẳng hạn như bây giờ, với lí do là phạt cô nên anh đang được thoải mái nằm trên đùi cô ở trong phòng làm việc. Cố Thanh Vũ cau mày lên tiếng “Anh còn không để em về lớp? ” Cô ngồi đây cũng gần nửa tiếng rồi. Nếu không quay lại sẽ bị nghi ngờ.

“Sao em lại gấp gấp như vậy?” Lục Tử Ngạn nhàn nhã đọc sách, trả lời.

Cố Thanh Vũ: “Ồ đây là trường học, anh đừng xem như ở nhà có được không? ”

“Em chưa từng nghe câu: Trường học là ngôi nhà thứ hai sao? Vì vậy cứ tự nhiên như ở nhà là được.”

Cố Thanh Vũ :...

Nằm lâu như vậy không nghe thấy cô phàn nàn, lại rất yên tĩnh. Lục Tử Ngạn liền ngược mắt nhìn. Thì ra cô đã ngủ quên. Khoé miệng anh chợt giương lên, kỹ thuật ngủ tốt như vậy, ở đâu cũng ngủ rất ngon. Mái tóc dài óng mượt của cô theo gió phất phơ trước mặt anh, Lục Tử Ngạn im lặng ngắm nhìn cô, anh rất thích ngắm nhìn Cố Thanh Vũ, dù là lúc tĩnh hay động đều rất đẹp và yên bình. Giống như cái tên của cô vậy: Thanh Vũ (Cơn mưa trong lành, thuần khiết)

Cũng vì vẻ ngoài trầm tĩnh của cô mà anh đã bị thu hút, mỗi lần hết giờ học cô liền chạy như bay bỏ đi. Đối với người lạnh lùng như anh chuyện đó đều không hứng thú. Nhưng trong một lần đi dạo, chợt phát hiện cô đang ở trong cửa hàng tiện lợi làm việc. Vừa làm vừa học, lúc đó cũng hơn mười giờ tối. Không hiểu sao anh lại đứng yên lặng nhìn cô. Từ đó cứ mỗi lần hết giờ học, anh lại đi theo Cố Thanh Vũ, chậm chậm phía sau.

“Cố Thanh Vũ...” Lục Tử Ngạn vươn tay chạm vào khuôn mặt trái xoan trắng nõn, ánh mắt thâm tình nhìn cô..vô thức bật cười.

Vì ngủ ngồi nên đầu cô không ở yên mà gật lên gật xuống vô tình chạm môi anh. Lục Tử Ngạn vô cùng ngạc nhiên, dù chỉ là vô tình..

“Ừm..hử? ” Đúng lúc Cố Thanh Vũ vừa tỉnh giấc, nhìn vẻ mặt ngây ngốc của anh liền thắc mắc.

Lục Tử Ngạn hai bên má hơi ửng đỏ, lộ dáng vẻ e thẹn “Tiểu Vũ, đột nhiên, anh muốn hôn em.”

“Anh điên sao?” Câu nói của cô như tát một gáo nước lạnh vào anh. Mày đẹp liền nhú lại, anh cất giọng “Tại sao em cứ thích phá hỏng không khí thế? ”

“Mau ngồi dậy, em mỏi chân rồi.”

Lục Tử Ngạn bực tức, dùng tay ấn đầu cô xuống, chạm môi mình. Cố Thanh Vũ trợn tròn mắt, nhịp tim phút chốc mất bình tĩnh. Tuy đây không phải nụ hôn đầu của hai người nhưng nó đến quá bất ngờ. Từ khoảng cách này cô có thể nhìn thấy hàng mi dài của anh, cảm nhận hơi thở thanh lạnh cương nghị.

Lục Tử Ngạn hôn đủ rồi mới rời khỏi đôi môi Cố Thanh Vũ, đôi mắt màu đen ma mị giống như đang mê hoặc cô, bàn tay trên gáy vẫn chưa buông. Anh nhếch miệng cười “Vẫn còn đơ quá.”

Cố Thanh Vũ giật mình, đẩy anh ra, đứng bật lên “Đồ lưu manh.”

Lục Tử Ngạn ngồi dậy, tròn mắt lấp lánh “Yên tâm, chỉ lưu manh với mình em.”

Cô hết nói nổi, thở ra một hơi, rồi mặc kệ anh bước đi.

“Tiểu Vũ.”

Cách gọi thân mật của anh thường chỉ dùng khi ở nhà, bây giờ đột nhiên gọi khiến cô không phản ứng kịp, ngờ ngác một chút mới trả lời “Chuyện gì.”

Lục Tử Ngạn tỏ vẻ thoải mái “Đùi em rất êm, cảm giác không tệ.”

Cô:.....

Cố Thanh Vũ thật sự hối hận vì đã quay lại trả lời anh, Lục Tử Ngạn khôn khiếp..

2. Chương 2

Chuông reo giờ ăn trưa vừa reo lên, đám bạn Cố Thanh Vũ vui vẻ đi xuống căn-tin, thường ngày cô hay cùng anh ăn trưa nhưng hôm nay tốt nhất thì mặc kệ anh.

“Vũ Vũ, hôm nay không ăn một mình sao? ” Phong Hiểu Ái gấp miếng thịt trong khay thức ăn của Cố Thanh Vũ bỏ vào miệng. Nếu là thường ngày, cô sẽ bỏ đi thật nhanh để ăn trưa một mình, dù là bạn bè với nhau đã lâu nhưng rất ít khi ăn cơm chung.

“Em gái Cố, sao hôm nay đặc biệt dành thời gian cho chúng tôi vậy.” Lâm Phi Trúc cười lớn tiếng trêu chọc. Anh là bạn học từ thời cấp ba của Cố Thanh Vũ, chỉ vừa kết thân với Phong Hiểu Ái vào năm trước. Anh cũng chưa biết cô và Lục Tử Ngạn ở chung.

“Các cậu không vui sao?” Cố Thanh Vũ nhúu mày lướt nhìn đám người trước mặt.

“Haha..không có, dĩ nhiên là rất vui.” Bọn họ đồng thanh trả lời.

Cố Thanh Vũ vừa ăn vừa suy tư, để anh ăn một mình chắc sẽ không làm loạn chứ?

“Ày, Lục giáo sư đó, thầy ấy thật sự rất đẹp trai! ” Phong Hiểu Ái vừa ăn vừa mơ mộng “Thầy ấy chắc hẳn chưa có vợ, vậy là mình vẫn còn cơ hội. Thầy lại là mẫu người mình thích”

“Khụ...khụ.” Vừa nghe xong, Cố Thanh Vũ liền bị mắc nghẹn.

Lâm Phi Trúc đưa cốc nước cho cô “Em gái Cố cần gì phải ngạc nhiên như vậy, mà cậu cũng không có cơ hội đâu Hiểu Ái.”

“Này, tôi không mượn cậu nhé.” Nó lập tức phản kháng lời của anh. Rồi quay qua Cố Thanh Vũ “Vũ Vũ, cậu nói xem, tớ có cơ hội làm vợ thầy ấy không? ”

“Hả, chuyện đó? ” - Cố Thanh Vũ ngập ngừng, cô làm sao có thể nói với nó: cô chính là người vợ chính thức của anh? Dù bọn họ chỉ đăng ký kết hôn chứ không tổ chức nhưng cô đã được xem là vợ của anh rồi. Tiểu Ái, xin lỗi cậu!!!

“Cố Thanh Vũ.” - Một giọng nói trầm tĩnh vang lên sau lưng cô. Cố Thanh Vũ quay đầu, là Lục Tử Ngạn..

“Giáo sư Lục.” Thấy anh, Phong Hiểu Ái vui mừng cất tiếng, nhưng lại bị anh làm lơ.

“Hình như em vẫn chưa sắp xếp lại tài liệu trong phòng của tôi.” Anh lạnh lùng nói, đây là vẻ mặt vốn có của anh, trầm tĩnh và lạnh lẽo.

“Em cũng phải ăn cơm chứ!” – Cố Thanh Vũ cau mày, anh không phải là đang giận dữ nên tìm cách đùa cô đấy chứ.

“Làm xong hẵng ăn.”

Lâm Phi Trúc thấy cô bị trách liền lên tiếng “Lục giáo sư, nếu không ăn trưa, cậu ấy...”

“Không phải chuyện của cậu!” – Chưa nói hết câu, Lục Tử Ngạn đã xen vào, trừng mắt nhìn anh. Tiện tay kéo cô đi giữa những con mắt xung quanh.

Phong Hiểu Ái nhìn Cố Thanh Vũ cùng Đại thần của mình “tay trong tay” bước đi, không can tâm, khuôn mặt vô cùng đáng thương, sao người bị kéo đi không phải là cô ??? Phương Bạch Nha ngồi bên cạnh nhìn cười an ủi bạn.

“Giáo sư, thầy làm gì vậy ? Đây...” – Cố Thanh Vũ bị lôi đi , uất ức hét lên. Lục Tử Ngạn, nếu không phải đây là trường học, em đã đá cho anh một cước rồi !

Quăng cô vào phòng làm việc của mình, khuôn mặt thanh tú lộ rõ sự bất mãn “Hôm nay em không cùng anh ăn cơm.”

“Em có hẹn với bạn Tiểu Ái.”

“Không phải mọi khi em vẫn cùng anh ăn cơm sao ?”

Cố Thanh Vũ hết nói nổi, đây đâu phải ở nhà, chỉ cần cô không nghe lời , anh lại lôi cô vào đây. Cô thở ra một hơi “Ngạn Tử, làm vậy người khác sẽ nghi ngờ.”

Lục Tử Ngạn cười tươi , để lộ hàm răng trắng đều “Càng tốt !” Ôm lấy vòng eo cô “Nếu mọi người đều phát hiện ra quan hệ của chúng ta, anh sẽ không cần hằng ngày lôi em vào phòng làm việc để tâm tình mà đường đường chính chính hôn em giữa ‘thiên hạ’.”

Cố Thanh Vũ :...

Cuối cùng thì cô cũng phải ngồi ăn trưa cùng anh, lúc ăn điện thoại liên tục nhận được tin nhắn , nếu không phải là Hiểu Ái, thì là Phi Trúc, còn không là Bạch Nha...tin nhắn đến dồn dập như thế cô còn chưa kịp đọc đã bị anh thẳng tay ném vào trong tủ, tắt nguồn.. Tính chiếm hữu của anh thật quá cao !

Để cô nhớ lại xem, lần đầu ăn cơm cùng anh...

Đó là chuyện của hai năm trước, năn nỉ lắm anh mới chịu ăn cơm cùng tôi, khi tôi về nhà anh, vì không muốn làm gánh nặng nên đã lên đi làm thêm để tự đóng học phí, cuối cùng bị anh phát hiện, mắng một trận. Lúc đó tôi rất ảm ức, liền gào lên cự với anh, khóc lóc ỉ ôi. Rốt cuộc Ngạn Tử cũng chào thua, dỗ dành tôi đủ thứ. Nên từ đó về sau, anh nói chỉ cần tôi giúp anh quản lý nhà cửa, nấu ăn hằng ngày xem như là trả tiền nhà, chuyện học phí cứ để anh lo, đổi lại tôi không được đi làm thêm nữa. Anh còn nói “Cố Thanh Vũ, từ nay về sau tôi sẽ chăm sóc em !”

Lục Tử Ngạn dùng bữa trưa xong, trong lòng vô cùng thỏa mãn, thư giãn uống hồng trà, cất giọng “Tiểu Vũ, chiều nay tan học chúng ta cùng đi siêu thị.”

Cố Thanh Vũ chuyên tâm dọn dẹp hộp bento, từ chối “Không muốn, đồ ăn trong tủ vẫn còn.”

Anh đặt tách trà xuống, mày đẹp nhú nhú “Anh muốn ăn cá.”

“Anh tự đi đi.”

Lục Tử Ngạn lắc đầu chán nản, làm điệu bộ đáng thương “Tiểu Vũ, không có em, anh đi một mình cảm giác rất cô đơn và...không an toàn !”

Cô hết nói nổi, anh rõ ràng đã là đàn ông trưởng thành, còn gần 30 tuổi còn giở thói làm nũng ??? Thật lắm trò..

Cuối cùng sau giờ học anh cũng tự đi siêu thị. Sau khi bị Hiểu Ái tra tấn mọi việc cô mới có thể về nhà. Cô và Lục Tử Ngạn sống ở một khu căn hộ cao cấp cách trường Bách Tùng khá xa , nên không bị ai bắt gặp. Phương tiện đi lại của Cố Thanh Vũ là xe bus.

Về đến nhà, tắm rửa sạch sẽ cô mới bắt tay làm bữa tối. Mở tủ lạnh ra, trên ngăn đông vẫn còn hai con cá?! Cố Thanh Vũ ngạc nhiên, vẫn còn cá, vậy anh viện cớ đi siêu thị làm gì??

Suy nghĩ chỉ ẹt, Cố Thanh Vũ mặc kệ, anh nói muốn ăn cá thì cô sẽ làm cho anh.

Gần 7 giờ anh mới về nhà, tay xách nách mang một đồng thứ, cô chạy lại giúp anh để lên bàn. Hỏi “Anh mua gì nhiều vậy? ”

Lục Tử Ngạn tươi cười trả lời “Vật dụng và thức ăn.”

Cố Thanh Vũ mở ra xem, bàn chải đánh răng, nước súc miệng, đồ ăn, bánh kẹo, trà, và cả...băng vệ sinh (?) Hai bên má Cố Thanh Vũ hơi đỏ khi nhìn thấy năm sáu túi băng vệ sinh, thắc mắc hỏi anh “Anh mua thứ này để làm gì?”

Lục Tử Ngạn hãnh diện đáp “Lúc sáng anh lục tử tìm đồ, phát hiện cái hộp gỗ màu nâu nằm sâu bên trong, thối mốc không biết là gì nên mở ra xem thì ra là đồ của em. Anh thấy chỉ còn một vài miếng nên sẵn tiện mua thêm cho em. Thế nào, chồng của em có phải rất chu đáo.”

Cô xấu hổ không trả lời, dù sao đây cũng là đồ “bí mật” của phụ nữ bị anh nhìn thấy rất ngượng, anh lại còn lớn tiếng ca ngợi mình. Cô nhớ là đã giấu trong góc tủ rồi mà. Cố Thanh Vũ không trả lời, quay mặt vào trong bếp. Lục Tử Ngạn lại mặt dày đi theo “Vợ à, nói cho em biết, người đàn ông tâm lý như anh sớm đã tuyệt chủng rồi nên em phải biết trân trọng anh đấy.”

...Da mặt của anh xem ra dày gấp ba gấp bốn mặt đường.

Phần bên lề: Đi siêu thị.

Lôi kéo Cố Thanh Vũ đi siêu thị không được nên Lục Tử Ngạn đành đi một mình, bắt quá thích mua gì thì mua. Nghĩ lại lúc sáng, kiếm mãi không thấy cái cà vạt lần trước cô mua cho anh, nên đã lục tung tủ đồ, liền phát hiện cái hộp gỗ sâu trong góc tủ. Trong lòng ngẫm nghĩ: Không lẽ Thanh Vũ giấu quỹ đen bên trong. Nên mở ra xem, không ngờ lại là những thứ “có cánh”. Lúc đó anh rất xấu hổ vì nhìn thấy những thứ đó, nhưng nhìn lại thấy chỉ còn vài cái, hình như kỳ kinh nguyệt của Thanh Vũ cũng gần đến, cứ coi như anh làm một người chồng chu đáo chuẩn bị cho vợ.

Đi đến quầy băng vệ sinh, nhìn một lượt xem cái nào giống với cái vợ mình đang xài, anh hốt liền năm sáu túi cho vào giỏ đựng đồ. Một cặp trai gái vừa đi qua thấy vậy, cô gái liền cảm thán “Anh nhìn xem, anh chàng đó thật tuyệt vời, chắc là vì bạn gái đấy.”

Bạn trai cô ta có chút chế giễu “Tuyệt vời gì chứ, em nhìn xem, anh ta đi siêu thị mua đồ ăn một mình, chắc chắn ăn cơm mềm* rồi.”

* Ăn cơm mềm: Ý nói ở nhà ăn bám vợ.

Nghe thấy vậy, Lục Tử Ngạn quay sang, mặt lạnh mày cau nói “Vị bằng hữu này, chú mày còn non quá. Lão tử đây vì khiến vợ không bị “phiền lòng” nên mới đi mua. Như vậy vợ anh sẽ yêu anh hơn. Còn nữa, ăn cơm khô mãi không tốt cho sức khỏe ấy lâu lâu cũng nên ăn cơm mềm của vợ.”

Nói xong anh chậm rãi lướt qua họ. Cậu bạn trai bị cô bạn gái nói ột trận, còn anh ta thì bị mất mặt vô cùng.

Khi nghe kể lại, Cố Thanh Vũ chỉ lắc đầu tự hỏi: Lục Tử Ngạn ơi Lục Tử Ngạn, anh rốt cuộc có lòng tự trọng không vậy? ”

3. Chương 4

Tan học xong, Cố Thanh Vũ đi đến siêu thị mua đồ về làm bữa tối, cứ coi như là bù cho anh nên phải mua nhiều một chút.

Như thường ngày đi làm về, câu đầu tiên anh nói sẽ là “Vợ ơi, vợ ơi. Anh về rồi này.” Sau đó là chạy thẳng vào nơi cô đang đứng, ôm từ đằng sau.

Cố Thanh Vũ quay đầu nhìn anh “Anh đi tắm đi, cơm sắp xong rồi.”

“Tiểu Vũ, ăn cơm xong chúng ta đi động phòng.”

Cô trở mặt nhìn anh, hai bên má hơi ửng đỏ “Không được.”

Lục Tử Ngạn bất mãn nói “Tại sao? Chẳng phải em nói là sẽ bù sao? ”

“Thì chính là nấu những món ngon cho anh.” Cô có nói là sẽ cùng anh làm chuyện đó đâu chứ? Rõ ràng là do anh hiểu sai còn bắt măn cái gì.

Anh mặt mày tối sầm, biểu cảm cũng rất đa dạng, từ hăng hái đến tuyệt vọng rồi buồn tủi, vòng tay đang ôm cô cũng buông ra, quay mặt lui thủi bỏ đi, còn lẩm bẩm:

”Đời người phải khóc bao nhiêu lần mới không lưu lệ.

Đời người phải rơi bao nhiêu lệ mới không tan nát lòng.”*

*Câu hát trong bài Hoa rơi nhạc phim Mỹ nhân tâm kế.

Cô chỉ biết lắc đầu, Lục Tử Ngạn lúc này thì buồn tủi vậy thôi nhưng một lát nữa lại bắt đầu vui vẻ như không có gì, liên tục tìm cách dụ dỗ cô làm chuyện đó (dù nhiều lần thất bại) .

Nồi canh một lúc lâu cũng chín, Cố Thanh Vũ ném thử, cũng không tệ. CỒ vừa học trên tivi món mới, đợi lát nữa cho Lục Tử Ngạn làm thí nghiệm. Đang suy tư, đột nhiên chuông cửa vang lên, nồi thịt trên bếp bên cạnh cũng sôi ùng ục, cô nhủ mày , ai lại đến giờ này.

* Đینگ...đینگggg... Vì không có người mở cửa nên bên ngoài liên tục vang lên, Lục Tử Ngạn chưa tắm xong, cô lại không thể bỏ nồi thịt, hết cách đành nhanh chóng , mở vung , ném ném mọi thứ rồi chạy ra ngoài.

Theo như bình thường, trước khi mở cửa, cô phải nhìn qua lỗ mắt mèo xem đó là ai mới có thể mở, nhưng do quá gấp gáp nên quên mất, cứ thế mở cửa “Là ai vậy ạ ?”

“Cố Thanh Vũ ?!” Người đứng trước cửa là Ngô Phong cùng một người đàn ông, cô chưa từng gặp qua anh. Nhưng quan trọng nhất chính là, tại sao bọn họ lại ở đây. Cố Thanh Vũ như chết lặng tại chỗ, cô nên làm thế nào đây ? Bị bại lộ rồi...

“Tiểu Vũ, hết xà bông tắm rồi, mai em nhớ mua đấy !” - Đúng lúc Lục Tử Ngạn từ phòng tắm bước ra, chỉ mặc mỗi cái quần dài, tay dùng khăn lau tóc. Thấy hai người bạn, đầu tiên là hơi bất ngờ sau đó thì đứng đờ như không “Đến đây làm gì ?”

“Tử Ngạn, cậu...cậu với...!?” Thẩm Duy Thiên - bạn học của Lục Tử Ngạn, nhìn bộ dáng của anh cùng cách gọi tên cô gái trước mặt không khỏi nghi ngờ.

“Em cứ làm việc đang làm đi!” Anh quay sang vỗ nhẹ đầu Cố Thanh Vũ, nếu đã bại lộ thì không cần phải giấu làm gì. Cô gật đầu bước đi.

Còn ba người đàn ông đi vào phòng khách nói chuyện.

Vì nhà bếp nằm gần phòng khách, dù vô tình hay cố ý cô cũng nghe thấp thoáng cuộc nói chuyện của họ. Cụ thể là như thế này :

Ngô Phong: “Sao cậu lại cùng với sinh viên ở chung một nhà? Chắc không phải cô ấy có ‘kỹ thuật’ rất tốt đấy chứ? ”

Lục Tử Ngạn: “Đầu chú chứa đậu phụ à?”

Thẩm Duy Thiên: ” Vậy là ‘hát’ rất hay?”

Lục Tử Ngạn: “Thẩm thiếu, chỉ có chú mới hát tệ thôi.”

Thẩm Duy Thiên: “Cậu nghe tôi hát bao giờ chưa mà bảo?”

“Cần gì, anh đây nghe giọng nói là biết ngay.”

Ngô Phong: “Mau tiết lộ, sao chú có thể yêu sinh viên của mình như thế? ”

Lục Tử Ngạn: “Hừ, hai chú vẫn chưa đủ trình độ để hiểu đâu.”

...

Cố Thanh Vũ dù không muốn cũng phải nhét hết những thứ ấy vào tai, rồi từ tai này sang tai kia chui ra ngoài. Đúng là bạn bè, cách nói chuyện y hệt nhau, chỉ có điều, Lục Tử Ngạn cao tay hơn bọn họ thôi.

“Tiểu Vũ, lại đây.” Ngoài phòng khách vang lên tiếng của Lục Tử Ngạn. Cô đứng dậy bước ra, liền bị bốn cặp mắt của hai vị khách nhìn chằm chằm. Ngô Phong trước giờ là một kẻ không nghiêm túc, cười tươi hỏi cô “Học trò, em làm sao có thể hấp hồn được cậu ta vậy? ”

Cố Thanh Vũ nhăn mặt, ngồi xuống bên cạnh Lục Tử Ngạn. Anh thay cô trả lời “Cậu hỏi nhiều làm gì? Nếu đã biết hết rồi thì đi về đi.”

Thẩm Duy Thiên tặc lưỡi vài cái, xoa xoa cái bụng đói mồm meo “Hình như nhà cậu có mùi gì rất thơm. ” Anh đâu dễ dàng mà đi sớm như vậy , phải ở lại xem hai vợ chồng Lục thiếu chứ. Kết hôn gần hai năm mà không nói một tiếng với anh em, anh đây nể mặt là bằng hữu lâu năm nên mới không tính toán.

Ngô Phong nghe vậy liền phụ hoạ “Phải, phải, có mùi rất thơm. Khiến bụng tôi đang sôi đây.”

“Vậy hai người ở lại dùng cơm đi, em nấu rất nhiều.” Cố Thanh Vũ cất tiếng.

“Tổn cơm, không cần ở lại.” Lục Tử Ngạn xen vào, thẳng mặt đuổi bằng hữu, hai tên kia thật là mặt dày. Đã không mời mà đến thì thôi, còn muốn ở đây ăn chực ?

“Không sao. Cơm cũng chín rồi, mọi người vào đi.” Cố Thanh Vũ lờm anh một cái sau đó đứng dậy đi vào bếp.

Ngô Phong và Thẩm Duy Thiên hớn hở đi theo, không tỗi, cô bé này cũng biết điều. Lục Tử Ngạn bực nhọc bước vào, ngồi xuống bàn, cất giọng “Muốn ăn thì tự lấy chén đĩa.”

“Chúng tôi là khách !” Cả hai người bọn họ đồng loạt lên tiếng.

Lục Tử Ngạn : “Khách không mời mà đến.”

“Được rồi, để em lấy cho.” - Hết chịu nổi ba người đàn ông trước mặt, Cố Thanh Vũ mới đứng lên, nhưng chưa kịp đứng , Lục Tử Ngạn đã nhấn cô xuống ngồi yên trên ghế. Chân mày nhú lại “Họ đâu có bị khuyết tật...” rồi quay sang Ngô Phong và Thẩm Duy Thiên “...tự tức !”

Bọn họ trừng mắt nhìn anh, lặng lẽ đứng dậy lại chén đĩa, cùng chửi rủa anh vài câu. Cố Thanh Vũ không biết nói gì, đưa tay cầm chén xới cơm, có thật là bạn không vậy ? Bạn bè cô dù có hơi thô bỉ, nói chuyện hại não nhưng cũng không đến nỗi này.. Nhưng nếu xem xét lại, để làm bạn với Lục Tử Ngạn thì cũng phải mặt dày một chút, lòng tự trọng nhỏ một chút, cam chịu một chút...và phải là kẻ cuồng ngược !!!!

Ngô Phong làm một hơi hết chén canh, chếp chếp miệng khen ngợi “Thanh Vũ, món này không tệ ! Cho anh chén nữa.” Bắt đầu từ đầu bữa, Ngô Phong đã thay đổi cách xưng hô với cô, không còn giống như trước.

“Cả anh nữa.” - Thẩm Duy Thiên cũng đưa chén cho cô.

Cố Thanh Vũ mỉm cười, cánh tay vừa vươn ra liền bị chặn lại, cô quay mặt nhìn anh, lại sao nữa ? Lục Tử Ngạn lạnh giọng nói “Hai cậu có tay chân để làm gì ?”

“Sao cậu lại khó tính như thế ?” Thẩm Duy Thiên cau có bắt măn.

“Tôi thích.”

Và cuối cùng bọn họ cũng phải tự mức, đây được gọi là “Muốn ăn thì phải làm*” sao ?????

* Nguyên văn : “Muốn ăn thì lăn vào bếp.”

Kết thúc bữa ăn, Ngô Phong và Thẩm Duy Thiên không muốn cũng bị đuổi về. Dù sao mục đích của họ đã đạt được nên rất thỏa mãn. Lục Tử Ngạn sau khi đuổi được hai con kỳ đà kia về lại bắt đầu bài ca muôn thuở “Tiểu Vũ, chúng ta lên giường !”

Cố Thanh Vũ đang xem tivi trên sofa, vẫn là câu trả lời mọi khi “Không.”

“Cố Thanh Vũ, em nói thử xem, làm cách nào để con người cảm thấy khoái lạc nhất !? ” Người nằm dài trên sofa, tay cầm điện thoại bấm bấm, cất tiếng hỏi.

Cố Thanh Vũ ngồi cách đó không xa, điềm đạm trả lời “Sex ??”

“Ý kiến hay, chúng ta cùng thử.” Anh ngồi bật dậy, cười tươi nói.Cô trừng mắt “Không hứng thú.”

Lục Tử Ngạn e thẹn “Anh có chỗ nào không hấp dẫn? ”

Cô sâu kín thờ dài, anh lúc nào mới có thể nghiêm túc, ngay cả thời gian thư giãn của cô cũng bị anh quấy rối, chỉ là cô lười trả lời anh nên mới tùy tiện nói vậy nhưng xem ra anh là cố tình trêu ghẹo, muốn lưu manh, vậy thì cô chiều anh. Cố Thanh Vũ liếm môi “Vậy thì lại đây, cho em sờ thử.”

Lục Tử Ngạn hai tai đỏ bừng, hai tay che ngực, bộ dáng như thiếu nữ e lệ – “Đồ bỉ ổi, không được làm càn !”

Cố Thanh Vũ xích lại gần , cười tươi “Lục cô nương, em còn ngại gì, lại đây !”

“Là chàng nói.”

Cố Thanh Vũ gật gật, cứ nghĩ anh chỉ đùa, ai ngờ lại đứng lên, đè cô xuống ghế, áp vào môi cô. Cố Thanh Vũ mất chữ O, là gạt người, nếu bình thường cô làm vậy, anh sẽ im lặng xấu hổ bỏ đi, nhưng sao lần này lại thế này ??? Nụ hôn của anh nồng nàn mà triển miên....

Lục Tử Ngạn nhẹ nhàng rời khỏi môi cô, đôi mắt đen huyền chìm trong dục vọng, hai bên gò má chút ửng đỏ, anh lúc này mang sức hút mê người, Cố Thanh Vũ thở phà phò, vì nụ hôn mà hơi thở bị đứt quãng, cô xoay mặt “Đứng dậy.”

Lục Tử Ngạn cười tà “Là em nói muốn anh mà ?”

“Chỉ, chỉ là nói đùa.”

Hơi thở nóng hổi phả xuống khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, khiến cô run lên, hai mắt nhắm nghiền. Lục Tử Ngạn chỉ điểm lên trán cô nụ hôn, Cố Thanh Vũ bất ngờ , quay sang nhìn anh, bắt gặp nụ cười ôn nhu, anh cười “Anh sẽ không ép buộc em làm bất cứ chuyện gì mà em không muốn !”

Anh luôn như thế, luôn dịu dàng, trân trọng em, chỉ cần em không muốn, anh tuyệt đối không miễn cưỡng.

Cố Thanh Vũ, em là người phụ nữ của anh, mãi mãi luôn như vậy!!

Cố Thanh Vũ vòng tay qua cổ ôm lấy anh, Lục Tử Ngạn im lặng để cô ôm. Hôm nay cô rất lạ, ở trường người như mất hồn, về nhà thì suy tư. Tuy ngoài mặt vui vẻ như thế nhưng trong lòng thì ngược lại. Lục Tử Ngạn hỏi “Hôm nay em sao thế? ”

Cố Thanh Vũ sưng người, anh nhìn thấu rồi? Cô ngập ngừng nhìn anh, suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng “Ngạn Tử, chúng ta công khai nhé.”

Lục Tử Ngạn ngây người, anh khó hiểu, người lúc trước bán sống bán chết giữ bí mật cho đến khi tốt nghiệp là cô, sao bây giờ lại đột nhiên...???

Anh vì tôi làm rất nhiều việc, nhưng tôi chưa từng vì anh làm điều gì. Khi bà tôi bị đột quỵ qua đời. Mọi thứ như sụp đổ trước mắt tôi, tôi đau đớn, gục ngã, cả bạn bè cũng không an ủi được , lúc đó anh đã đứng trước mặt tôi, vươn bàn tay to rộng, vẫn giọng nói trầm thấp đầy nam tính đó, anh nói “Cố Thanh Vũ, theo tôi về nhà. Tôi sẽ chăm sóc em.” Đó là lần đầu tôi nắm tay anh, theo anh về nhà.

Tôi cố tỏ ra mạnh mẽ trước mặt đám bạn, dù bị người khác chế nhạo cũng không buồn. Lúc về nhà, anh liền ôm tôi vào lòng “Cứ khóc đi. Bây giờ chỉ có tôi và em, không cần gắng gượng!! ”

Bất kể lúc nào chỉ cần tôi cần, anh đều đột ngột xuất hiện, an ủi rồi lặng lẽ ngồi bên cạnh.

Dù tôi có cố che giấu thế nào, anh cũng phát hiện ra tâm sự của tôi...

Có lẽ ngay từ lần đầu nắm tay anh...tôi đã yêu anh rồi!!

4. Chương 5

Đám của Cố Thanh Vũ ngồi trên sân thượng, nghe cô kể đũa nào cũng rất biểu cảm, không tin được, lúc đầu còn nghĩ cô bị ảo tưởng giống Hiểu Ái. Nói đến Phong Hiểu Ái, nó như bật khóc khi biết Cố Thanh Vũ đã lấy Đại Thần của mình. Phương Bạch Nha và Lâm Phi Trúc cũng giận cô vì đã giấu gần hai năm, sau đó cũng phải bỏ qua vì cô có nỗi khổ.

Cũng bởi nha đầu này đã đáng thương lắm rồi, tìm được một người tốt làm chồng, sống vui vẻ hạnh phúc thì họ cũng đỡ lo lắng.

Phương Bạch Nha đánh nhẹ cô “Cố Thanh Vũ, xem như lần này tụi này nể tình bỏ qua đấy. Dù khó khăn gì cũng phải nói chứ.”

Cố Thanh Vũ mỉm cười ôm đám bạn vào lòng. Phi Trúc, Bạch Nha và Hiểu Ái, có người chỉ là bạn vài năm, nhưng cũng có người được coi là Thanh mai trúc mã với cô, dù cô có làm sai, họ cũng sẽ tha thứ..

Lâm Phi Trúc, bạn từ thời cấp ba, vẻ ngoài không tệ, IQ cũng cao, nhìn vậy thôi nhưng đầu ai biết được, anh là “thụ” trong mắt bao người đàn ông. Bởi thế, Cố Thanh Vũ cái gì cũng chia sẻ kể lể với anh như chị em bạn dì.

Phương Bạch Nha là tiểu thư nhà giàu, tính tình bị “bánh bèo hoá” từ nhỏ, đi học thì người đưa kẻ rước, từ khi chơi chung với Hiểu Ái, cô đã bị đầu độc tâm hồn, và mê trai đẹp y nó, và cả cái tính nói chuyện tỉnh như ban ngày.

Nói đến Phong Hiểu Ái, ngoài tính mê trai ra thì được cái tốt với bạn bè, nhìn ốm yếu mỏng manh như thế nhưng đã là đai đen Taekwondo..

Hiểu Ái thở dài “Đại thần của tao đã là cây có chủ, dù đau lòng nhưng sự thật vẫn luôn đau lòng.”

“Hay mày thử ‘địa’ đũa khác đi.” Lâm Phi Trúc vỗ vai an ủi, cười tươi như hoa.

Như vừa phát hiện ra điều gì đó, tiểu thư Bạch Nha hét lên “Áy, nếu mày và Đại thần đã kết hôn vậy là động phòng rồi. Aida..hoá ra mày bị bóc tem từ lâu rồi.”

Cố Thanh Vũ giật mình đỏ mặt, mắng “Nhỏ tiếng thôi.”

“Vậy là đúng rồi. Há há.” Nó cười sặc sụa, cả mồm cũng không nhặt kịp “Vậy mà tao cứ tưởng Lục giáo sư còn trai tơ, không ngờ đã bị mày cướp sự trong trắng.”

Cố Thanh Vũ trừng mắt lườm Phương Bạch Nha, khi đăng ký kết hôn, anh và cô cũng chỉ ân ái duy nhất một lần, chuyện đó cũng là chuyện của một năm trước, cảm giác như thế nào cô cũng không nhớ nổi. Nhưng những chuyện như thế thật sự rất xấu hổ.

Phong Hiểu Ái vật vờ trên người Lâm Phi Trúc “Nguy hiểm, hết sức nguy hiểm. Thanh Vũ, em nguy hiểm quá, chị thật không ngờ đũa bóc tem đầu tiên lại là em.”

“Chúng mày có thôi cái đề tài này không? ” Cố Thanh Vũ ngượng chín mặt hét lên.

“Tao đối đối tượng thôi, Ngô giáo sư cũng được đấy. Tuy không soái như Đại thần nhưng rất bảnh.”

Cố Thanh Vũ chỉ biết thở dài, đồ mê trai vẫn chỉ là đồ mê trai. Ngô giáo sư, xem ra sắp có những ngày tháng không yên ổn rồi.

Kỳ nghỉ sắp đến, trường của Cố Thanh Vũ có rất nhiều sự kiện xảy ra, cả chương trình học cũng rất nhiều. Cô là sinh viên ngoài việc học ra thì không bận bịu việc gì. Còn Lục Tử Ngạn hình như công việc ngập đầu, mỗi lần về nhà anh đều nằm ườn lên sofa than ngắn thở dài, thời gian dành cho cô rất ít. Hầu hết cô toàn đi chơi với đám bạn. Nhưng vài ngày sau đó, anh lại không bận nữa, rất thông thả thoải mái. Cô hỏi thì chỉ nói là đã làm xong. Bộ mặt anh rất gian xảo, Cố Thanh Vũ cũng không để ý lắm. Sau này mới phát hiện ra, công việc của anh đều đổ lên đầu Ngô Phong, bắt hắn làm đủ thứ. Khi cô phàn nàn, anh cười rất vui vẻ “Là cậu ta cá cược thua anh !” ... chặc....

Trường đại học vẫn như mọi khi ồn ào náo nhiệt, dạo gần đây cô không cùng Lục Tử Ngạn ăn cơm trưa chung, anh nói là bận việc nên không kịp ăn đúng giờ.

“Này này, mau ra sân bóng rổ đi.” Phong Hiểu Ái từ xa chạy lại, mặt hớn hở, cười tươi như bông “Các giáo sư trong trường đang đấu đây.”

“Lười lắm.” - Cố Thanh Vũ không hứng thú, nhàn nhã ăn cơm.

“Có chồng mày tham gia nữa đây.”

“Mau đi đi.” Phương Bạch Nha kéo tay cô, lôi đi một mạch.

Sân bóng rổ bị vây quanh bởi các sinh viên, nam nữ đều có. Cố Thanh Vũ muốn thoát tay vì cô không thích những nơi ồn ào, vừa định bỏ chạy thì nghe thấy tiếng hò hét của mọi người “Cú ném ba điểm rồi, Lục giáo sư ngẫu quá đi mất.”

Lâm Phi Trúc đẩy những người phía trước, lôi cô vào trong “Tránh đường , tránh đường.”

Cố Thanh Vũ đứng đầu hàng, ánh mắt của cô luôn di chuyển theo nhịp chân của anh. Cô chưa từng thấy đáng vẻ anh chơi thể thao, vì anh lười vận động. Cũng chưa từng nhìn thấy đáng vẻ nghiêm túc này... Rất phong độ!

Mái tóc màu đen phát phơ, trên khuôn mặt điển trai xuất hiện vài giọt mồ hôi, tay anh chuyển bóng rất chuẩn xác, lợi thế của anh là chiều cao 1m86, tốc độ di chuyển linh hoạt. Anh và Ngô Phong chung một đội, bọn họ phối hợp rất ăn ý, liên tục ghi những cú ném vòng ngoài ba điểm.

Những nữ sinh viên càng lúc càng háng hái hét to khen ngợi họ, Cố Thanh Vũ trong lòng cảm thấy ngứa, bứt rứt. Sao bọn họ cứ khen rồi gọi chồng cô như thế?

Phương Bạch Nha đứng bên cạnh giật tay cô “Này Thanh Vũ, chồng mày đỉnh quá.”

Cố Thanh Vũ gật đầu. Sau một hồi tranh đấu “trọng tài” mới thổi còi kết thúc, đội thắng dĩ nhiên là đội của Lục Tử Ngạn. Anh nhếch miệng cười hài lòng với kết quả, kéo áo lên lau mồ hôi. Vô tình phát hiện ra Cố Thanh Vũ đang nhìn mắt say sưa, anh liền ôn nhu mỉm cười.

Cố Thanh Vũ giật mình, hai gò má ửng hồng, Lục Tử Ngạn bất chợt bước về phía mình. Tim đập thình thịch muốn bỏ chạy.

“Cố Thanh Vũ.” Giọng nói êm dịu vang lên, cô hết cách phải quay đầu. Anh nói tiếp “Em có khăn tay không?”

“Thầy cần?”

“Ừ.”

Cô lấy trong túi một cái khăn, đưa cho anh. Lục Tử Ngạn mỉm cười cảm ơn, cảnh tượng này khiến bao người ghen tị. Thấy Ngô Phong đang đi đến, Phong Hiểu Ái giơ cái khăn trước mặt hất “Ngô giáo sư, thầy dùng đi.”

Ngô Phong mỉm cười từ chối “Haha, cảm ơn em, nhưng tôi có đem theo.”

Nó mặt dày nhét khăn vào tay hất, tiện thể nắm luôn “Thầy cứ dùng đi.” Nói xong phóng một cái chạy đi.

Tụi Cố Thanh Vũ cũng quay đi. Lục Tử Ngạn lướt qua người cô, nói nhỏ “Hẹn gặp em ở nhà.”

Buổi tối ăn cơm xong, Lục Tử Ngạn ngồi ôm Cố Thanh Vũ trong lòng xem ti vi, lâu rồi mới được ôm cô như vậy tâm tình rất thoải mái. Anh nói “Thanh Vũ, sắp tới chúng ta cùng đi du lịch.”

Cố Thanh Vũ say sưa xem truyền hình, chỉ thuận miệng hỏi “Đi đâu?”

“Đi Nhật. Bây giờ là tháng ba, là mùa hoa anh đào nở. Chúng ta cùng đi ngắm hoa.”

“Anh có hứng thú ngắm hoa bao giờ vậy?”

Lục Tử Ngạn hừ mạnh “Tại em không biết đây thôi.”

Cố Thanh Vũ bật cười, ngẫm nghĩ một lúc mới gật đầu. Nếu anh muốn đi thư giãn thì cô sẽ chiều theo. Lâu rồi cô cũng không đi đâu xa. Lục Tử Ngạn ôm siết lấy cô, cười tươi “Đi ngắm hoa, sẵn tiện gia tăng dân số.”

“Này, anh...” Cố Thanh Vũ quay đầu lại, trừng mắt, anh lúc nào mới chịu nghiêm túc?

“Anh chỉ nói mong muốn của mình thôi.”

Cố Thanh Vũ không nói thêm, quay mặt tiếp tục xem phim. Nói là việc của anh, nhưng đồng ý hay không là việc của cô.. Nghĩ lại chuyện lúc trước đám bạn hỏi cô về chuyện “vợ-chồng” của cô và anh, Cố Thanh Vũ ngẩn người, tuy mỗi ngày đều ngủ cùng anh, dù Lục Tử Ngạn không nói, nhưng hình như anh cũng rất muốn. Lâm Phi Trúc có nói : “Đàn ông không dễ kiềm chế như vậy, Lục giáo sư , xem ra có khả năng chịu đựng rất tốt” Hay là nhân cơ hội này cùng anh...

Ngày chủ nhật vốn là thời gian nghỉ ngơi của mọi người, nhưng các giáo sư trong trường lại phải đến trường làm việc. Việc đó khiến Lục Tử Ngạn rất bức mình, Tối hôm qua, Ngô Phong cùng Thẩm Duy Thiên đến nhà chơi, còn ôm theo một thùng bia. Bình thường Lục Tử Ngạn rất ít uống bia, hôm nay nổi hứng uống liền một lúc mấy lon. Cố Thanh Vũ muốn cản cũng cản không được nên để mặc họ, ngồi xem tivi. Ở nhà ngoài làm việc nhà cô toàn ngồi ôm tivi, xem hết cái này đến cái khác.

Ngô Phong uống cạn lon bia trên tay , cau có nói “Mẹ kiếp, lão hiệu trưởng, có ngày nghỉ cũng không tha. Làm anh đây lỡ hẹn với bạn gái.”

Lục Tử Ngạn nhếch miệng cười “Chú mày chỉ là lỡ hẹn, còn anh đây thì không được ôm vợ ngủ đến trưa. Đây mới gọi là thất vọng.”

Thẩm Duy Thiên cười chế nhạo hai bằng hữu “Làm giáo sư như bọn mày khổ nhĩ. Nhân viên văn phòng như tao đây rất rảnh rỗi.”

“Phải rồi, vì thế trong túi ngoài CMND ra thì không còn gì.” Ngô Phong chế nhạo.

“Anh cho nói lại đấy !” - Thẩm Duy Thiên trừng mắt, dám chê anh nghèo ? anh đây là nhân viên văn phòng xuất sắc nhất, tiền đầy nhà.

Ngô Phong cười tươi, đột nhiên đổi chủ đề “Này, Lục thiếu, cậu với vợ quan hệ dạo này thế nào ? Tốt chứ ?”

Vừa nghe câu hỏi của anh, Cố Thanh Vũ ngồi bên cạnh Lục Tử Ngạn xém chút phun nước. Hết câu hỏi rồi sao ? Mỗi lần đến đây đều là mấy cái chủ đề đấy. Lục Tử Ngạn cười khinh bỉ “Chuyện gia đình tôi, cậu quan tâm làm gì ?”

“Haha...chỉ thắc mắc thôi. Tôi nghe đám bạn cũ nói, mấy lần rủ cậu đi chơi cậu đều từ chối.”

Thẩm Duy Thiên tiếp tay bạn, trêu chọc anh “Chắc không phải chú em sợ mất vợ đến nỗi không dám ra đường đấy chứ.”

Lục Tử Ngạn cao ngạo đáp trả, miệng cười tươi “Chú mày thiếu muối à, anh đây chỉ sợ ra ngoài bị người ta bắt mất không về được với vợ.”

Cố Thanh Vũ quay mặt phì cười, anh là trẻ lên ba ?? Không phải, nói đúng hơn, Lục giáo sư đây thần kinh có vấn đề. Ngô Phong và Thẩm Duy Thiên cười phá lên, nhưng người phát biểu ý kiến trên lại rất đứng đắn xem như không có gì. Thẩm Duy Thiên ôm bụng cười sặc sụa “Lục thiếu, cậu nghĩ mình dễ bị dụ lắm sao ?”

“Các cậu thử lấy vợ xem, rồi vợ nửa bước đã thấy mất an toàn !”

Cố Thanh Vũ không còn gì để nói, chỉ cười thầm...

Cố Thanh Vũ từ sáng đã chạy tới chạy lui lau dọn nhà cửa. Đang bận bịu, bên ngoài chợt vang lên tiếng chuông cửa. Cô ngưng tay, chạy ra ngoài nhìn qua lỗ mắt mèo, là một người phụ nữ trung niên !? Cố Thanh

Vũ ngẩn người ngạc nhiên, ngập ngừng đưa tay mở cửa. Người đứng trước mặt cô mang vẻ đẹp quý phái, mặc bộ sườn xám, nhìn qua cũng biết là hàng hiệu. Nhìn bà, cô đột nhiên cảm thấy sợ hãi, vừa định mở miệng, người phụ nữ kia đã nói trước “Tôi là mẹ của Tử Ngạn, còn cô , nghe nói là vợ của nó.”

Cố Thanh Vũ đứng ngẩn người, là mẹ của anh, không ngờ bà lại trẻ và đẹp như thế, còn mang khí thế bức người, cô vội cúi đầu chào “A, chào bác, mời...bác vào nhà.”

Lục phu nhân cất giày lên kệ, mang đôi dép trong nhà rồi đi vào ngồi xuống ghế sofa. Bà ngược nhìn xung quanh một lượt. Khó khăn lắm bà mới tìm được nơi ở của anh. Vì sao bà lại lặn lội đến đây ? Dĩ nhiên là vì biết được tin anh kết hôn? Hơn nữa đã hơn hai năm không về nhà.

“Mời bác dùng trà, và bánh.” - Cố Thanh Vũ từ trong bếp đi ra, đặt tách hồng trà và đĩa bánh xuống bàn. Cũng may lúc này cô rảnh tay làm bánh nên mới có cái để tiếp bà. Từ khi gặp mẹ Lục Tử Ngạn, tim cô liên tục đập mạnh, giống như có một linh cảm nào đó. “Ngạn Tử...anh ấy có việc nên ra ngoài rồi ạ.”

Lục phu nhân thưởng thức ly trà, vẻ mặt hài hòa quý phái ngược nhìn cô gái trẻ “Không sao, tôi đến đây là tìm cô, chúng ta vào thẳng vấn đề nhé. Tôi...muốn cô hãy li hôn với Tử Ngạn, hãy rời xa nó !”

5. Chương 6

Tay Cố Thanh Vũ run lên, cổ ghì chặt chiếc áo, li hôn? Cô không tin nổi những gì mình vừa nghe. Lúc trước cô có nghe Lục Tử Ngạn nói gia đình anh là quân nhân. Lúc đăng ký kết hôn và lúc về sống cùng anh cô chưa từng thấy ba mẹ anh, kể cả nhắc cũng rất ít nên Cố Thanh Vũ cũng không hỏi. Nhưng bây giờ, chuyện gì đang xảy ra ? Ngạn Tử ???

Lục phu nhân tiếp tục “Cô hãy nghĩ cho tương lai của Tử Ngạn, nó là người đàn ông đầy tiềm năng, là người có tương lai tươi sáng. Không thể vì một đứa trẻ chưa trưởng thành, không có công ăn việc làm như cô mà vướng bận! Cô cũng biết gia đình tôi là quân nhân ?”

“Vâng..vâng ! Cháu có nghe anh ấy nói.”

“Tôi muốn nó nghỉ ở trường đại học và về giúp cha nó. Cô Cố, Tử Ngạn, nó không thể vừa lo cho bản thân, vừa kiếm tiền nuôi cô được ! Chúng tôi cần một người con dâu xứng đôi với nó ! Có thể khiến tiền tài của nó phát triển, chứ không phải là một người...suốt ngày chỉ biết ngồi ở nhà!”

Một câu nói của bà đủ khiến Cố Thanh Vũ gần như mất hết tự tin và đầy mặc cảm, cô gồng mình giữ bình tĩnh, cất tiếng “Dù cháu không phải tiểu thư khuê các, nhưng cháu không ăn bám anh ấy ! Lục phu nhân, cháu không hề làm gì khiến tương lai anh ấy bị vấy bẩn.”

“Nhưng cô không xứng với Tử Ngạn !” - Bà nhíu mày, đẩy về phía cô một bức ảnh, là hình anh cùng một người phụ nữ đứng cạnh nhau, nhìn rất thân thiết. Bà nói tiếp “Đây mới là người hợp với nó, một đứa không cha không mẹ như cô thì có thể làm gì cho Tử Ngạn ? Tôi nhắc lại lần nữa, hãy li hôn với Tử Ngạn , tôi sẽ cho cô số tiền cô muốn. Đừng làm vật cản đường của nó !”

... ..

Cố Thanh Vũ như người mất hồn trên ghế, bàn tay nắm chặt bức ảnh. Người trong hình là ai, cô ấy có mái tóc màu nâu, khuôn mặt xinh đẹp, cả làn da cũng rất đẹp, tại sao cô ấy và anh lại khoát tay nhau. Cả nụ cười của Lục Tử Ngạn cũng ôn nhu. Không phải nụ cười đó chỉ dành cho cô sao? Cô chưa từng nghĩ đến việc rời xa anh, nói đúng hơn là từ khi anh nói sẽ chăm sóc cô thì việc này ngay cả nghĩ cũng chưa từng. Cố Thanh Vũ cất tấm hình, thu dọn mọi thứ trên bàn. Trước khi về, Lục phu nhân đã nhắc lại “Tôi mong cô hãy suy nghĩ kỹ, chúng ta sẽ gặp lại nhau. Tất cả là vì Tử Ngạn!”

Nước mắt chợt rơi xuống tay cô, Cố Thanh Vũ vươn tay lau đi, nói cũng đúng, một người tầm thường như cô có thể làm gì cho anh? Cô ngồi xuống đất, nhìn ra ngoài lan can, cô và anh còn dự định sẽ cùng nhau đi du lịch, nhưng có lẽ bây giờ thì không cần nữa...

Buổi chiều đi làm về, cảm thấy nhà rất yên ắng, Lục Tử Ngạn nhìn xung quanh, mới phát hiện Cố Thanh Vũ nằm dưới sàn, mặt hướng ra ngoài lan can. Anh chậm rãi bước lại, sao cô lại ngủ ngoài này, không sợ cảm lạnh sao? Vòng tay bế cô đặt lên ghế sofa, cẩn thận kéo chăn đắp lại. Hôm nay Cố Thanh Vũ không nấu cơm?! Chuyện kỳ lạ! Dù sao cũng không nấu, thôi thì đợi lát cô ngủ dậy cùng ra ngoài ăn.

....

Cố Thanh Vũ mơ màng tỉnh dậy, nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm, trong lòng chợt run lên. Lục Tử Ngạn đã về? Cô rất muốn hỏi anh chuyện bức hình nhưng lại rất lo lắng. Cô cũng không thể nói cho anh biết được!

Lục Tử Ngạn từ phòng tắm bước ra, còn chưa lau người, từ trên xuống dưới ướt nhẹp, cũng may anh còn biết quần khăn quanh hông. Cố Thanh Vũ ngẩng người nhìn anh. Không phải là lần đầu thấy anh ở trần, nhưng đây là “bán khoả thân” sao cô không ngượng cho được.

Lục Tử Ngạn hai tay chống nạnh bước đến trước mặt cô, cười tươi “Tiểu Vũ, em thấy anh có quyến rũ không?”

Cố Thanh Vũ nhú mày “Anh định quyến rũ em đấy à?”

Anh gật đầu “Phải. Thế nào?”

“Em chai mặt rồi, chẳng có gì hấp dẫn.”

Lục Tử Ngạn tủi thân “Em đã nhìn thấy cơ thể anh rồi phải chịu trách nhiệm.”

“Ngạn Tử, từ khi anh sinh ra cha mẹ, ông bà, cả một dòng họ đều đã nhìn rõ anh. Vậy thì tại sao em phải chịu trách nhiệm?”

Lục Tử Ngạn sa sầm mặt mày, hết nói anh lủi thủi đi vào phòng tắm đồ. Cố Thanh Vũ bật cười, nhưng khi nghĩ đến chuyện người phụ nữ đó sẽ nhìn thấy dáng vẻ anh như bây giờ lòng cô lại nhói lên, cô không muốn san sẻ anh với ai... Đang ngẩn ngơ suy nghĩ, Lục Tử Ngạn đã bước tới trước mặt cô “Tiểu Vũ.”

Cố Thanh Vũ giật mình, ngược nhìn anh. Thấy anh chìa khăn ra, đầu vẫn còn ướt. Đủ hiểu anh muốn gì. Anh là người đàn ông trưởng thành mang tâm hồn trẻ thơ sao?

Cố Thanh Vũ cầm khăn lau khô tóc cho anh, mái tóc đen nhánh mượt mà. Thật ra dùng máy sấy sẽ nhanh hơn, nhưng mỗi lần như vậy anh đều thích ngồi trước mặt cô để cô lau tóc, y hệt đứa trẻ.

Lục Tử Ngạn vòng tay ôm lấy eo cô “Hôm nay em không nấu cơm?”

Cố Thanh Vũ cười gượng, lúc này tâm trạng cô không tốt nên không nấu cơm “Hôm nay em lười nên không nấu. Hay anh ra ngoài ăn cơm đi.”

“Chúng ta cùng đi.”

Cố Thanh Vũ lắc đầu, anh biết cô không thích những nơi quá náo nhiệt nên rất ít khi ra ngoài mà “Không cần, trong tủ lạnh vẫn còn ít hải sản dư, đem xào với cơm là được. ”

“À, lâu rồi không ăn cơm hải sản.” Anh mỉm cười. Nếu cô không đi, anh đi làm gì. Ở nhà ăn cơm vợ nấu không phải ngon hơn sao. Cố Thanh Vũ hét cách đành đi vào bếp, lấy mọi thứ trong tủ ra bắt đầu chế biến..

Nhiều ngày sau đó cô đều không thể ngủ được, những lời của Lục phu nhân cứ vang lên trong đầu cô. Cố Thanh Vũ ôm siết lấy cơ thể trước mặt, cô không muốn rời xa anh.. Cô sẽ thuyết phục bà, sẽ cho bà thấy cô sẽ không khiến Ngạn Tử thấy mất mặt. Nhưng mọi chuyện cô làm càng trở nên tồi tệ đối với bà.

Mỗi ngày như thế, Lục Tử Ngạn bắt đầu nghi ngờ, cô thường mất tập trung trên lớp, lúc anh hỏi thì lại cố tình lảng tránh. Lục Tử Ngạn càng lúc càng khó chịu, cô gặp khó khăn gì mà lại giấu anh? Mỗi lúc anh tìm cô nói chuyện, cô lại bỏ chạy, luôn trốn tránh anh.

Lục Tử Ngạn như thường lệ đến trường trước cô, Cố Thanh Vũ vui vẻ mở cửa, vừa ra đến trước căn hộ đã gặp một chiếc xe hơi đứng chặn trước mặt. Khi cửa xe hạ xuống, bên trong là Lục phu nhân, bà ngược mắt nhìn cô “Vào đi.”

Cố Thanh Vũ hít một hơi thật mạnh, ngồi vào xe. Bà cất tiếng trước “Chuyện tôi nói với cô. Thấy thế nào?”

Cố Thanh Vũ lễ phép đáp “Cháu không thể?”

Câu trả lời của cô khiến Lục phu nhân hết sức ngạc nhiên, cô nói tiếp “Tuy bây giờ cháu chỉ là sinh viên, nhưng sau này khi tốt nghiệp, cháu có thể cùng Ngạn Tử chia sẻ mọi gánh nặng. Lục phu nhân, bác hãy tin cháu, cháu sẽ không bao giờ khiến Lục gia thất vọng.”

“Người chúng tôi cần là một tiểu thư gia thế rõ ràng chứ không phải một đứa trẻ mồ côi như cô. Cố Thanh Vũ, cô là đang đợi điều gì? Đợi Tử Ngạn đuổi cô ra khỏi nhà, hay đợi tôi lôi cô đi?” Bà tức giận quát lên khiến Cố Thanh Vũ giật mình “Tử Ngạn, nó luôn nghe lời tôi, nhất định nó sẽ bỏ cô. Hôn thê của nó đã trở về, nó sẽ cùng Tinh Tử kết hôn. Cô nghĩ mình xứng với Tử Ngạn? Cả cách gọi thân mật như thê cô cũng dám dùng?”

“Cháu...”

“Cô cần bao nhiêu tiền mới chịu rời khỏi nó?”

“Cháu không cần tiền...Lục phu nhân, người hãy...”

“Đủ rồi, tôi không muốn nói nhiều với cô, nếu cô không sớm rời khỏi Tử Ngạn thì đừng trách.” Lục phu nhân trừng mắt nhìn cô, Cố Thanh Vũ chưa bao giờ thấy mình thấp kém như thế này. Cô bước xuống xe, cả người như mất hồn, đứng như thế một lúc lâu...

Chưa bao giờ cô ước mình có cha ẹ như lúc này, bị chính mẹ của chồng mình nặng lời, xua đuổi như thế, cô không còn chút tự tin nào...

Trước đại lộ tại toà nhà cao nhất có một màn hình phẳng được treo trên cao, Cố Thanh Vũ vừa nhìn thấy hình ảnh trong đó, cả cơ thể như bất động, cơ mặt cứng đờ..

“Người mẫu quốc tế Lưu Tinh Tử vừa trở về Bắc Kinh sau hai năm, được biết cô sẽ từ bỏ giới giải trí và kết hôn...”

Kết hôn!? Cô gái đó thì ra là người mẫu quốc tế. Chuyện cô ấy kết hôn sẽ nhanh chóng được cả thế giới biết đến. Thì ra cô ấy có lai lịch tốt như vậy, cô không thể đấu lại rồi. Có lẽ ngay cả so sánh cũng không có cửa.. Cố Thanh Vũ tự cười chế giễu bản thân!!

Chuông điện thoại reo lên, Cố Thanh Vũ nằm trên giường cầm điện thoại lên, áp vào tai “Alô.”

“Thanh Vũ, sao mày không đến trường?” Bên kia Phương Bạch Nha cất tiếng hỏi “Không phải mày là đứa ham học sao?”

Cố Thanh Vũ giữ giọng bình thường trả lời “Hôm nay tao mệt, vậy nha.” rồi cúp máy.

Cô cũng nhấn cho Lục Tử Ngạn rồi tắt điện thoại.

Khi nhìn thấy tin quảng cáo nói về cô gái tên Lưu Tinh Tử, cô cảm thấy mình thật nhỏ bé. Đúng như Lục phu nhân nói cô không xứng với anh. Không có khả năng giúp đỡ tương lai cho anh.

Họ quen nhau từ nhỏ, cô ấy đến trước cô, cô đơn giản chỉ là kẻ thứ ba xen vào hai người họ. Cố Thanh Vũ úp mặt xuống giường, cô sợ khi Lưu Tinh Tử quay về anh và cô sẽ không thể bên nhau...Cố Thanh Vũ không cách nào đối diện với anh...

... Gần trưa cô mở điện thoại lên, nhận được rất nhiều tin nhắn rồi cuộc gọi nhờ của Lục Tử Ngạn. Cố Thanh Vũ ngẫm nghĩ một lúc, dù thế nào cô cũng là người vợ hợp pháp của người, cô không nên trốn tránh mọi thứ. Cố Thanh Vũ đứng dậy chuẩn bị mọi thứ rồi đến trường, trước khi đi còn chuẩn bị một ít thức ăn cho Lục Tử Ngạn...

6. Chương 7

Theo như cô nhớ thì bây giờ anh không có tiết, vậy sẽ ở phòng làm việc. Cố Thanh Vũ vui vẻ nhanh chóng chạy đến phòng làm việc của anh, cô nhẹ nhàng mở cửa, bàn tay phút chốc cứng đờ, nụ cười trên khuôn mặt cũng biến mất. Trước mặt cô... là Lục Tử Ngạn còn cô gái đó... Lưu Tinh Tử!?! Anh đã gặp cô ấy, trong lòng Cố Thanh Vũ rung lên, cô nên đi vào hay bỏ đi??

“Tử Ngạn, phải làm sao đây? ” Lưu Tinh Tử chợt ôm lấy anh.

Lục Tử Ngạn dịu dàng dỗ dành “Không sao, tôi sẽ nói với người đó.”

Người đó!? Có phải họ đang nói cô? Cố Thanh Vũ lùi lại, khuôn mặt biến sắc, cô nhanh chóng quay đi, vô tình va phải Ngô Phong.

Hắn đưa tay đỡ lấy cô “Thanh Vũ!?”

Cố Thanh Vũ không nói gì liền chạy đi. Ngô Phong khó hiểu, cô gặp chuyện gì mà hấp tấp đến nỗi hộp thức ăn cũng rơi mất rồi.

Rốt cuộc thì tất cả đều do cô tự suy đoán. Lục Tử Ngạn là người trọng tình nghĩa như vậy, sẽ không vì cô mà phản bội người đó. Cố Thanh Vũ chạy về nhà, ánh mắt ôn hoà đó, nụ cười dịu dàng đó không phải chỉ dành cho cô sao... Cô bật khóc, không thể sống cùng anh, cô và Lục Tử Ngạn sẽ li hôn, Lưu Tinh Tử sẽ trở thành vợ anh....còn cô...sẽ không là gì với anh??? Điều thật sự rất tàn nhẫn...

Được một lúc, chuông điện thoại lại reo lên, Cố Thanh Vũ nhìn vào màn hình là số của Lục Tử Ngạn . Cố Thanh Vũ chần chừ, tại sao anh lại gọi cho cô? Hít một hơi mạnh, Cố Thanh Vũ bắt máy “Alô.”

“Em đã khoẻ chưa?” giọng Lục Tử Ngạn vẫn ôn nhu, dịu dàng.

Cố Thanh Vũ gượng cười nói “Đã khoẻ rồi.”

“Hôm nay đừng ra ngoài, anh có chuyện muốn nói với em.”

Cô chợt dạ, có phải là chuyện hôn ước của anh? Nhanh như vậy, xem ra anh rất muốn mau chóng cùng Lưu Tinh Tử kết hôn. Cố Thanh Vũ ừ một tiếng rồi cúp máy. Cô không muốn bị anh đuổi như vậy, cảm giác như mình là một thứ bị vứt bỏ, Cố Thanh Vũ trong lòng đầy chua xót...

Buổi chiều trời đổ mưa rất to, khi về nhà, Lục Tử Ngạn lại thấy nhà vắng lặng, anh xếp giấy lên kệ, cất tiếng gọi “Tiểu Vũ.”

....

Không nhận được tiếng trả lời, anh nhìn tủ giày, Cố Thanh Vũ đã đi ra ngoài, chắc là đi siêu thị mua thức ăn, nhưng trời vẫn đang mưa lớn, cô ra ngoài lúc này bao giờ mới về? . Lục Tử Ngạn bình thần đi vào phòng lấy quần áo, đợi anh thay đồ sẽ đến siêu thị đón vợ. Vừa mở tủ, mặt anh liền biến sắc.. Quần áo của Cố Thanh Vũ đã biến mất, giày dép đều không còn. Lục Tử Ngạn lấy điện thoại gọi cho cô nhưng cô đã tắt máy... Chuyện gì đang xảy ra?? Anh chợt phát hiện ra tờ giấy A4 trên bàn, dòng chữ to ngay ngắn “Đơn li hôn”? Đây là cái gì, Cố Thanh Vũ đã kí tên, điều này khiến anh vô cùng tức giận, liền xé nát tờ giấy.

Lục Tử Ngạn gọi cho Ngô Phong và Thẩm Duy Thiên cùng tìm kiếm, đồng thời cũng gọi cho bạn bè của cô nhưng bọn họ đều nói không hề biết gì. Lục Tử Ngạn vừa lái xe vừa nghiêng răng nghiêng lợi “Cố Thanh Vũ, để anh tìm được em, sẽ giáo huấn em một trận.”

Mưa lớn như thế, gió thổi mạnh như đang gào thét. Cố Thanh Vũ chậm rãi bước mặc kệ cơn mưa, người cô ướt đẫm, đôi mắt thất thần nhìn về nơi không xác định, giữa những bước chân tấp nập qua lại, Cố Thanh Vũ như cái bóng lặng lẽ đi chuyển...Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến cô phải rời khỏi nhà, còn kí đơn li hôn... Tất cả là do cô gái tên Lưu Tinh Tử đã đến gặp cô.

Nhìn ngoài đời cô ta rất đẹp, nhìn thôi cũng biết là tiểu thư danh giá, cô mỉm cười “Cô Cố, cái này dành cho cô.” Đặt lên bàn một tập hồ sơ. Cố Thanh Vũ mở ra xem, là những thủ tục và đơn li hôn!

Lưu Tinh Tử nói tiếp “Tôi và Tử Ngạn sắp kết hôn, và tôi không thể chấp nhận cô. Nên tôi xin cô hãy rời xa anh ấy”

“Tôi...”

“Cô là người đã xen giữa tôi và ann ấy, còn trắng trợn đăng ký kết hôn? ”

“Tôi chưa từng nghe anh ấy nói là cô hôn ước với ai nên...”

Lưu Tinh Tử cau mày “Tôi không cần biết, bây giờ tôi đã trở về, tôi muốn cô rời xa anh ấy. Hay cô muốn mình được mọi người trên cả nước biết mình là kẻ cướp chồng người khác? Cố Thanh Vũ, tôi khuyên cô, cái gì không thuộc về mình thì đừng cố tranh chấp.”

....

Cô gái đó mới chính là tình yêu của anh, là vợ của anh. Chứ không phải như cô, không ai biết danh phận thực sự. Cố Thanh Vũ ngược mặt lên trời, chua xót nói :

Ngạn Tử, cả đời em chỉ yêu anh, thế gian này không biết sự tồn tại của em cũng được, chỉ cần mình anh biết là đủ.

Tim cô như bị cắt nát không chút thương hại, ngược mặt lên cao, Cố Thanh Vũ nhìn đám mây đen, khoe môi cô nhếch lên, cười một cách châm biếm...

..

Chạy dọc khắp khu phố gần căn hộ, Lục Tử Ngạn, Ngô Phong, Thẩm Duy Thiên cả đám bạn của Cố Thanh Vũ chia nhau ra tìm kiếm. Lục Tử Ngạn rất lo lắng, cô còn nơi nào có thể đi, anh đăi làm gì sai. Mưa mỗi lúc một lớn, Thượng Hải rộng như vậy, phải tìm cô ở đâu???

Ngô Phong chạy lại “Không tìm được.”

Những người kia cũng đáp cùng câu nói. Anh bắt lực thở dài, đã tìm suốt ba tiếng, trời cũng tối, cô lại lang thang một mình?? Ngô Phong chợt nhớ ra một chuyện rồi nói “Phải rồi, lúc trưa tôi thấy cô ấy đứng trước phòng cậu, sau đó chạy đi va phải tôi. Hộp thức ăn đều đổ hết. Đã xảy ra chuyện gì??”

Lục Tử Ngạn trầm mặc, nếu là lúc trưa...không lẽ là Lưu Tinh Tử, nhưng nếu chỉ đơn giản như vậy , cô chỉ cần nói thẳng với anh, chứ không cần phải bỏ nhà đi, còn muốn li hôn??

“Giáo sư, thầy đã đến mộ của bà nội Thanh Vũ chưa? ” Lâm Phi Trúc hét lên, cậu có nghe nói nhà câu hỏi của cậu khiến mọi người đều kinh ngạc, lập tức quay đi...

....

Cố Thanh Vũ thần thờ đứng im, đôi mắt đỏ ngầu, cơ thể khẽ run vì mưa. Nơi cô ở trước kia đã bị giải toả, bây giờ là công trường đang thi công, cô biết đi đâu đây?? Nơi đó từng là nhà của cô, chất chứa rất nhiều kỉ niệm cùng bà...Cố Thanh Vũ ngồi dựa vào ngôi mộ của bà nội, cô không còn sức để nói, người thân duy nhất của cô đã chết, người cô yêu nhất lại sắp rời bỏ cô. Cố Thanh Vũ bật cười, nụ cười bi ai , chua xót.

Kể từ khi bên cạnh anh, cô đã quên mất cảm giác đau lòng, cô đơn như thế này rồi, bây giờ phải nếm trải, đã gần như gục ngã...

“Cố Thanh Vũ.” Từ phía xa vang lên tiếng gọi. Cô biết giọng nói này, là Lục Tử Ngạn. Cố Thanh Vũ vội đứng lên muốn bỏ chạy nhưng đã không còn sức, vừa đứng lên đã ngã xuống. Cô không muốn gặp anh, Lục Tử Ngạn sao lại biết cô ở đây?? Lục Tử Ngạn chạy nhanh đến, bóng dáng cao lớn chớp mắt xuất hiện trước mặt cô, anh tức giận gầm lên “Em đang làm cái gì vậy hả???”

Cố Thanh Vũ đẩy anh ra, không trả lời, lại bị anh giữ chặt, ôm vào lòng “Sao lại bỏ đi, có biết anh tìm em rất cực khổ?”

Cô bật khóc “Chẳng phải anh muốn từ bỏ em sao? Mau buông em ra.”

“Ai nói với em như vậy?”

“Em biết hết rồi, hôn thê của anh đã trở về, anh còn có ý định kết hôn, mẹ của anh đã đến tìm em. Bà ấy không chấp nhận em, cả Lưu Tinh Tử cũng nói như vậy. Sao anh không nói cho em biết? Anh có biết, em đã rất tử thân? Tại sao? Tại sao lại gạt em. Lục Tử Ngạn, không phải đã hứa rồi sao, nếu không yêu em nữa có thể thẳng thắn nói ra, để em có thể tự mình buông tay. Chứ không phải như bây giờ, cả lòng tự trọng lẫn tự tin cũng không còn...” Cố Thanh Vũ gào lên, đánh anh rất nhiều, cái gì cũng nói ra hết. Anh còn định giấu cô?

Lục Tử Ngạn sững người, bất động một lúc, đã có chuyện gì mà anh không biết?? Anh siết lấy cô “Theo anh về nhà.”

Cố Thanh Vũ lắc đầu, cố đẩy anh ra “Không...”

Lục Tử Ngạn hết kiên nhẫn, cơ thể cô đã lạnh như một khối băng rồi, vậy mà còn cứng đầu? Anh đứng dậy, kéo cô vác lên vai, nhanh chóng bước đi. Cố Thanh Vũ giật mình, đánh vào lưng anh “Mau bỏ em xuống, Lục Tử Ngạn...”

Anh không trả lời, mặc kệ hết ầm ĩ. Ngô Phong cùng mọi người thấy anh, hần mở cửa xe, anh quăng cô vào xe, rồi vòng ra bên trái, khởi động xe chạy đi.

Ngô Phong nhìn vali dưới đất, đưa mắt nhìn bọn Phong Hiểu Ái. Hần cười “Vali này mấy em giữ cho cô ấy đi, tôi đưa các em về.”

“Vâng vâng.” Phong Hiểu Ái nghe vậy, hai mắt sáng rỡ, dù sao cũng tìm được Cố Thanh Vũ rồi. Hiếm khi được đi nhờ xe giáo sư Ngô, cô phải nhân cơ hội, nhanh chân ngồi vào ghế phụ, rất phấn khích. Phương Bạch Nha và Lâm Phi Trúc lắc đầu đi theo sau.

....

Cố Thanh Vũ ngồi trong xe, mặt hướng ra ngoài, dù anh đã mở máy sưởi nhưng cô vẫn không ngừng run vì lạnh. Lục Tử Ngạn nhanh chóng chạy về căn hộ, mặt mày tối sầm. Tiếp tục vác cô lên vai, Cố Thanh Vũ gào lên “Thả em xuống, anh xem em là bao gạo sao? Lục Tử Ngạn, Lục Tử Ngạn!!! ”

Hung hăng quăng cô vào phòng tắm, Lục Tử Ngạn đưa tay cởi áo cô. Cố Thanh Vũ hoảng sợ chống cự “Anh làm gì vậy?” Cô chưa từng thấy vẻ mặt đáng sợ này của anh, sự im lặng của anh khiến cô như bị bóp chặt mỗi khi nhìn vào đôi mắt đục ngầu kia.

Lục Tử Ngạn tức giận hét “Em muốn bị cảm hay sao? Còn không mau đi tắm.”

Cố Thanh Vũ trả lời “Em bị cảm hay không là chuyện của em, anh quan tâm làm gì?” Chẳng phải anh sắp kết hôn với người khác, còn đi tìm cô làm gì, anh muốn cô phải nghe những gì anh nói sao..

“Cố Thanh Vũ, em...” Lục Tử Ngạn nắm hai tay vào tường, chưa bao giờ cảm thấy tức giận như bây giờ, anh mím môi, nhìn thẳng vào đôi mắt cô, con ngươi màu nâu phản chiếu khuôn mặt góc cạnh trước mặt đang vô cùng khó coi, anh gục đầu xuống đôi vai nhỏ, gầy yếu, kiệt sức mà nói “Em đang làm gì vậy? Tại sao lại bỏ đi, còn để lại tờ giấy li hôn? Em có biết...anh đã rất lo? Cứ tưởng đã mất em...Tiểu Vũ...em muốn gì cứ nói với anh, bất mãn điều gì thì nói ra, chúng ta cùng nhau giải quyết, tại sao lại ngốc nghếch bỏ đi như vậy???”

Anh tuyệt vọng chạy đi tìm cô khắp nơi, cứ như người điên gặp ai cũng giữ lại hỏi thật kĩ, cứ nghĩ nếu không tìm được em thì sau này sẽ thế nào. Mưa lớn như vậy, gió thét gào lạnh đến thấu xương, em ốm yếu mỏng manh như vậy, sao có thể chịu được... Huống hồ đây lại là ban đêm, rất nguy hiểm.. Tiểu Vũ, em đang muốn thử sức chịu đựng của anh?

Lục Tử Ngạn muốn biết lí do cô bỏ đi, và tờ giấy li hôn đã được cô kí tên sẵn. Anh chưa từng nghĩ, mình sẽ cầm trên tay tờ giấy đó, lúc đó cả cơ thể anh như bất động..

Cố Thanh Vũ nhìn anh yếu mềm gục đầu trên vai mình, bờ tóc mịn ướt đầm, giọng nói anh khản đặc giống như đang khóc, nước mắt cô theo anh chảy dài, Lục Tử Ngạn hít mạnh “Khi nghe em gọi anh là Lục Tử Ngạn, cảm giác rất xa lạ, chẳng phải thường ngày em hay gọi anh là ”Ngạn Tử” sao?”

*Cách gọi thân mật của người con gái với con trai thường thêm chữ “tử” đằng sau tên.

Cố Thanh Vũ ôm lấy anh, cô không nói gì, chỉ bật khóc nức nở, cô sai rồi, nếu Lục Tử Ngạn không yêu cô, đêm mưa gió như vậy, sẽ không chạy đi tìm cô. “Ngạn Tử...xin lỗi, xin lỗi..anh...em xin lỗi...”

Lục Tử Ngạn vươn tay lau khoé mắt ướt nhoè, cúi đầu hôn Cố Thanh Vũ, bàn tay nhẹ nhàng trút bỏ lớp áo trên cơ thể mỏng manh, trên da thịt trắng nõn lạnh lẽo ngón tay lướt nhẹ, trượt theo đường cong tiến xuống dưới....

7. Chương 8

Dầm mưa quá lâu khiến cơ thể Cố Thanh Vũ bị mất sức, về đến nhà lại “lỡ đại” cùng anh mây mưa cuối cùng đến sáng nằm bất động một chỗ, nhiệt độ tăng cao, cả người nhức mỏi. Còn tàn nhẫn hơn thế, cô chỉ mặc chiếc áo sơ mi to rộng thùng thình của anh, Lục Tử Ngạn đáng ghét dám quăng vali cô tại nghĩa trang khiến cô không còn đồ để thay, cũng may Phong Hiểu Ái giữ dùm cô, sáng này đã đem đến nhưng phải giặt lại vì nó hậu đậu làm ướt hết sạch. Anh mở cửa bước vào, đặt tô cháo lên bàn, đánh thức Cố Thanh Vũ. Cô nhúu mày mở mắt, Lục Tử Ngạn thay miếng dán hạ sốt rồi nói “Anh nấu cháo, em ăn đi.”

Cố Thanh Vũ ngạc nhiên “Anh nấu cháo ?” Nếu cô nhớ không lầm, Lục giáo sư đây là thiếu gia chính gốc, quét nhà còn không biết, huống hồ chỉ là nấu cháo. Nhìn vẻ mặt nghi ngờ của cô, mặt Lục Tử Ngạn hơi đỏ “Là bác hàng xóm kể bên chỉ.” Anh cười “Yên tâm, trước khi đưa cho em, anh đã thử nghiệm trước ! Ăn không chết đâu !”

Cố Thanh Vũ nở nụ cười nhột nhạt, anh thật biết nói đùa, anh đút cho cô, cô ăn thử, ừm... tuy hơi nhạt nhưng không đến nỗi tệ. Bà Trần sống một mình bên cạnh căn hộ của cô. Thường ngày đi học cô đều thấy bà tập thể dục ở công viên đối diện, bà vừa thân thiện lại rất hiền. Cố Thanh Vũ nhận xét “Ngon lắm.”

Lục Tử Ngạn vươn tay lau khoé miệng cô, mỉm cười. Anh nói “Phải rồi, sau này đừng đột nhiên biến mất như thế.”

“Em...”

“Còn nữa, Lưu Tinh Tử không phải hôn thê của anh !”

“Hả?” Cố Thanh Vũ tròn mắt, anh nói tiếp “Chị ta là chị họ bên ngoại của anh, sắp kết hôn nhưng do cãi nhau nên đến nhờ anh giúp..”

“Nhưng..” Nói dối, rõ ràng cô ta đã đến tìm cô, hơn nữa còn nói rất khó nghe, anh đang tìm cách an ủi cô sao?

Lục Tử Ngạn nhúu mày, đưa tay捏 má cô, tức giận nói “Nhóc con, em nghĩ anh là loại người gì? Nhìn mặt anh giống kẻ bạc tình lắm sao?”

“Cái đó.”

“Anh đây là minh chứng cho chủ nghĩa một vợ một chồng đấy!” Lục Tử Ngạn cầm phẫn nói, cô còn không biết , trên đời này chỉ yêu mình cô. Còn Lưu Tinh Tử, chị ta dám giả trò làm loạn? Chắc chắn mẹ cô cũng tham gia. Hôm qua có nghe cô nhắc đến mẹ anh, bà xem ra đạo này rất rành rồi???

Cố Thanh Vũ nhìn anh tức giận, liền vòng tay ôm lấy anh, nếu như Lục Tử Ngạn đã phủ nhận thì cô tin anh. “Em sai rồi!”

Lục Tử Ngạn xoa đầu cô “Biết lỗi rồi thì tốt! Em vẫn còn mệt, nằm nghỉ đi.”

Cố Thanh Vũ nhắm mắt, Lục Tử Ngạn đi ra ngoài, dọn dẹp mọi thứ. Thiếu gia đây lần đầu tiên xuống bếp, cũng may cô biết điều khen anh! Lục Tử Ngạn vô cùng thích thú cười tươi.

Bên ngoài vang lên tiếng chuông cửa, anh vươn tay hé cửa ra. Lục phu nhân cùng Lưu Tinh Tử mỉm cười “Tử Ngạn...” Vừa nhìn thấy hai người, anh liền đóng cửa lại, cũng may Lưu Tinh Tử nhanh tay giữ cửa “Ấy ấy, em tiếp khách thế à?”

Anh cau có “Tôi còn chưa tính sổ với chị.”

Chị ta cùng Lục phu nhân đi vào trong, ngồi xuống sofa phòng khách, bà lên tiếng “Ta nghe nói Thanh Vũ bị cảm nên mang chút đồ bổ sang.” Liếc mắt nhìn con trai đang giận dỗi không lên tiếng, bà cười “Tại con đây, kết hôn không nói cho ta biết, cũng không dẫn về xem mắt, ta cứ tưởng con làm người ta có thai mới miễn cưỡng kết hôn sợ con bị gạt!”

Lục Tử Ngạn mặt càng căng hơn, hừ mạnh “Mẹ nhìn cô ấy giống loại người thế sao?”

“Lúc đầu ta đến đây, nhìn con bé cũng rất hiền lành lễ phép, hơn nữa còn biết quản lý nhà cửa sạch sẽ, pha trà rất ngon, cả bánh cũng không tệ! Nhưng nghĩ đến việc bọn con kết hôn đã hai năm mà không nói, nổi bực tức lại tăng nên mới nói như vậy thôi! Tử Ngạn, ta xin lỗi.” Nói chung bà cũng là thương con quá thôi, anh sống xa nhà đã lâu như vậy, hai năm qua còn không về thăm bà, chồng thì đi công tác, bà không phải không chấp nhận Cố Thanh Vũ chỉ là muốn thử sức cô xem cô đối với con bà có dám hi sinh không?!

Lưu Tinh Tử tiếp lời “Tử Ngạn, chị biết em ghét bị người khác lừa, nhưng cô cũng chỉ vì lo cho em thôi. Đừng giận!”

“Hai người có biết, Thanh Vũ xem chút nữa là xảy ra chuyện? Cô ấy không còn người thân, không nơi nương tựa, mẹ nghĩ khi rời khỏi đây, cô ấy có thể đi đâu? Đai Bắc rộng như vậy, cũng rất nguy hiểm, nếu con không tìm ra sớm, chuyện gì sẽ xảy ra?” Lục Tử Ngạn vẫn không nhận lời xin lỗi của hai người, không ngừng trách móc, Lục phu nhân và Lưu Tinh Tử cũng rất khó xử, không biết làm gì.

“Ngạn Tử, đủ rồi! Chẳng phải bây giờ em đã ổn?” Cố Thanh Vũ đứng dựa vào bức tường ngăn phòng khách, vừa nãy do ồn quá nên không ngủ được, nghe thấy tiếng của bà, cô mới khẩn trương đi ra đây, nhưng cơ thể lại rất đau, khó khăn lắm mới ra đây được. Cố Thanh Vũ không có quần áo, nên lấy áo khoác của anh khoác vào. Chưa đứng được hai phút, cô đã ngã xuống. Lục Tử Ngạn chạy đến đỡ bé cô lên “Em chưa khỏe, ra đây làm gì?”

Cố Thanh Vũ đỏ mặt “Anh đừng trách Lục phu nhân và chị ấy, họ chỉ lo cho anh thôi. Nếu không em không vào phòng.”

Lục Tử Ngạn nhìn cô, rồi quay sang nhìn hai người kia, gật nhẹ đầu “Anh biết rồi!” Cố Thanh Vũ mỉm cười, anh bế cô vào phòng, ít phút sau lại đi ra. Lục phu nhân mỉm cười “Ta vào thăm nó nhé.”

Anh nhú mào, không cần đợi cho phép, Lục phu nhân cùng Lưu Tinh Tử đã đi vào phòng. Nhìn thấy họ, Cố Thanh Vũ cúi đầu. Bà cười “Thanh Vũ, xin lỗi nhé, ta đùa quá rồi, khiến con như vậy.”

“Không sao ạ!”

Bà nhu hòa nói tiếp “Sau này rảnh rồi, hãy đến Lục gia tìm ta nhé.”

Lưu Tinh Tử cười tươi, đưa tấm thiệp màu đỏ cho cô “Lễ cưới của chị, em nhớ tham dự.”

Cố Thanh Vũ gật đầu...

Sau khi mọi người ra về, Cố Thanh Vũ ngồi ngoài phòng khách xem phim, nhìn anh chạy tới chạy lui làm việc nhà, tuy không tin vào mắt mình nhưng cô vẫn thấy cảm động...

Anh không biết nấu ăn nhưng vì tôi mà kiên nhẫn học. Anh không giỏi việc nhà nhưng vì tôi mà cố gắng. Tôi chưa từng thấy anh yếu lòng vì ai, nhưng lại vì tôi mà rơi giọt lệ! Kiếp này tôi nợ anh quá nhiều, kiếp sau và kiếp sau nữa, mãi mãi tôi vẫn muốn được bên anh, được anh yêu thương!

Tết, đám bạn của Cố Thanh Vũ đến thăm, chúng nó xem ra rất may mắn đúng lúc Ngô Phong, Thẩm Duy Thiên và anh đều có nhà. Lục Tử Ngạn thấy khách đến nhà quá đông, liền nhăn mặt “Các cô cậu đến đây làm gì? Không tiếp, về đi.”

Cố Thanh Vũ tròng mắt liếc anh, từ khi chuyện bọn họ kết hôn được công khai, mặt anh càng dày hơn, nói chuyện rất tỉnh với mọi người. Giống như, hiện tại mọi người đang cùng nhau chơi bài Tây, cô và Lục Tử Ngạn một cặp, còn lại ai thua đi ra cho người khác vào. Cô thắng liền hai ván, anh tự cao tự đại chế nhạo họ “Chơi với bọn vô danh tiểu tốt thật chán.”

Ngô Phong quay sang, bắt mẫn “Cậu chơi ăn gian còn dám nói. Chúng tôi một chặp hai cái đầu?”

Anh cười “Thế thì mình anh đây chặp chú mày bắt cặp đây.”

Thế là Cố Thanh Vũ bị đẩy ra ngồi một bên, Ngô Phong bắt cặp với Phong Hiểu Ái (dĩ nhiên là do nó xón xác đòi bằng được), Thẩm Duy ThiThiên- Bạch Nha một cặp. Còn lại Lâm Phi Trúc thì ngồi tám chuyện với cô “Chúng nó ngu quá, dù có góp thêm hai cái não cũng không thắng nổi Lục Tử Ngạn.”

“Sao mày biết?”

“Nhìn mặt anh ta gian như thế còn gì.”

Cố Thanh Vũ ngó người, không hiểu câu nói của Lâm Phi Trúc.

Sau 10 phút đánh bài, ngoài Lục Tử Ngạn ra mặt ai cũng đầy bi phần, Hiểu Ái khóc nức “Ngô giáo sư, thầy hại em sạt nghiệp rồi. Sao thầy đánh bài tệ như thế?”

Ngô Phong cũng không kém gì “Em làm như tôi không thua ấy. Tiền mặt mang đến đây đã bay vào túi cậu ta hết rồi.”

Lục Tử Ngạn cười tươi chế giễu “Yên tâm, anh đây cho chú kí giấy nợ. Haha...”

Phong Hiểu Ái nghi hoặc “Giáo sư, thầy gian lận phải không?”

Lục Tử Ngạn lạnh nhạt nói “Em chơi thua rồi lại kết luận người khác gian lận? Thật ấu trĩ!”

Thẩm Duy Thiên mở bóp ra, coi tới coi lui cũng chỉ có CMND... Vô cùng đau xót “Lục Tử Ngạn, sao tay nghề cậu vẫn cao như thế.”

Phương Bạch Nha là tiểu thư nên nó chả tiếc mấy, quay sang nhìn Cố Thanh Vũ “Chồng mày có máu cờ bạc từ nhỏ à?”

Cô lắc đầu “Tao không biết.”

Ngô Phong chen vào “Em không biết thôi, hồi còn đi học cậu ta là trùm đấy. Rảnh rồi lại đem bài vào lớp, lột sạch tiền mấy đứa trong lớp.”

Cố Thanh Vũ sững sờ, anh không phải là con nhà quân nhân sao, dám đem bài vào trường?! Cô còn tưởng anh là người rất nghiêm túc, không ngờ...

Lục Tử Ngạn cầm ly nước cô đang uống dở lên uống, cười “Là do các người không đủ trình thôi.”

Thẩm Duy Thiên âm ỉm vô cùng, mới mong một đả trắng tay, vậy không phải cả năm anh sạt nghiệp sao??? Bọn bè cái beep, thắng tay lấy tiền anh như thế...

8. Chương 9

Đám cưới của chị họ, cô và Lục Tử Ngạn đều được mời. Trước khi đi, anh đứng trước gương ngắm ngang ngắm dọc rồi bắt đầu tự mẫn “Tuyệt, không một khuyết điểm.” Nghiêng mặt sang trái anh nói “Rất đẹp.” Quay sang phải anh tặc lưỡi, sau đó nhìn cô “Thanh Vũ, em nói xem có phải anh là tuyệt sắc giai nhân?”

Cố Thanh Vũ cảm thán, trả lời tùy tiện “Ừ.”

Lục Tử Ngạn cười tươi “Haha...đó là chuyện hiển nhiên.”

Con người này thật không có lòng tự trọng.

Lễ cưới được tổ chức ở nhà thờ rất trang trọng, chị họ mặc bộ váy cưới màu trắng trông rất xinh đẹp lộng lẫy, vì đây là lễ cưới của người mẫu nổi tiếng nên thu hút nhiều nhà báo, phóng viên đến xem, cũng may chị đã nhờ bảo vệ cản lại. Phần lớn khách khứa đều là nhân vật nổi tiếng, giàu có, thế giới này hầu như không hợp với Cổ Thanh Vũ. Cô cảm thấy không tự nhiên cho lắm, Lục Tử Ngạn nắm tay cô cất tiếng “Không cần căng thẳng.”

Cổ Thanh Vũ gật đầu, chị họ và anh rể thấy cô liền vui vẻ chào hỏi “Em đến rồi à.”

Cô cười gật đầu. Nghe nói anh rể là tổng giám đốc công ty lớn tên là Triệu Doãn, vẻ ngoài lịch lãm hết sức phong độ. Cô cất tiếng “Chúc mừng chị.”

Chị họ để lộ nụ cười toả nắng “Cảm ơn em, mau vào đi.”

Anh rể vỗ vai Lục Tử Ngạn, cô nghe anh nói họ rất thân, lúc trước anh từng học chuyên ngành quản trị kinh doanh, anh rể là tiền bối của anh. Sau này khi Lục Tử Ngạn từ bỏ ngành đó chuyển sang sư phạm bọn họ ít khi gặp gặp mặt cho đến lúc anh rể và chị họ quen nhau. Lục Tử Ngạn và Triệu Doãn lại có dịp tái ngộ.

Anh rể mặt tươi như hoa “Không ngờ chú lại kết hôn trước anh, còn dám giấu. Sợ anh đây không gửi quà mừng à?”

Lục Tử Ngạn nhếch miệng một cái “Anh nghĩ tôi kém giống anh à, theo đuổi chị tôi mấy năm trời mới được cưới.”

Triệu Doãn mặt mày nhăn nhó, lâu ngày không gặp anh vẫn đáng ghét như xưa “VẬY sao chú mày không dám công khai, anh đây đường đường chính chính theo đuổi chẳng sợ gì.”

Lục Tử Ngạn nghe vậy “hừ” mạnh “Ông đây là vì sợ vợ ở trường bị quấy nhiễu nên mới làm vậy, còn anh, suy cho cùng cũng là trung thành theo đuổi tận 5 năm mới hết độc thân. Tôi đây chỉ cần hai năm.” Về cuối cùng của anh khiến cô ngạc nhiên, anh đang khoe khoang mình tài giỏi hay chê cô dễ dãi?

Anh rể hết đường nói liền quay sang hỏi cô “Sao em lại yêu một người như cậu ta?”

Cô thành thật trả lời “Anh ấy rất tốt.”

Lục Tử Ngạn nghe vậy trong lòng cực kỳ vui vẻ, liếc nhìn anh rể đầy tự mãn. Lưu Tinh Tử nhìn cuộc đấu khẩu của hai người đàn ông mãi không dứt liền lên tiếng “Đến giờ rồi.” Hai người đàn ông mới dừng lại cùng đi vào.

Ngồi ở hàng ghế của người thân cô dâu, Cổ Thanh Vũ chăm chú nhìn chị họ chậm rãi bước đến gần anh rể. Nhìn họ đứng bên nhau thật đẹp đôi. Lục Tử Ngạn nói khẽ “Nếu là anh, anh sẽ không chọn cái nơi này làm lễ cưới.”

Cổ Thanh Vũ khó hiểu nhìn anh “Sao vậy?”

“Quá nóng!”

Cô ngó người, cái lý do đơn giản như vậy sao? Cô nhàn nhã hỏi tiếp “Anh có thể quạt.”

“Mỗi tay.”

Lười đến thế là cùng.

Nói đến Tết quả thật rất vui nhưng cũng rất mệt. Cổ Thanh Vũ phải lau dọn nhà cửa, xem xét những thứ không sử dụng được nữa thì đem bỏ, thay cái mới. Quần áo chất đống trong máy giặt, cô còn phải phân chia từng loại để giặt riêng, Lục Tử Ngạn thì đang ở trường không thể giúp cô. Cổ Thanh Vũ đem giỏ đồ vừa giặt xong ra ban công phơi lên, sắp đến Tết nên tiết trời bắt đầu se lạnh, đồ phơi cũng lâu khô hơn.

Cổ Thanh Vũ nằm phịch xuống đất, mệt chết mất. Trong khi chờ máy giặt cô sẽ chớp mắt một chút. Thật ra thì ở vị trí bây giờ rất thoải mái, gió thổi vào trong thật sự mát mẻ.

.....

Lục Tử Ngạn vừa về đến nhà, Cố Thanh Vũ đã âm ỉ gọi “Ngạn Tử, Ngạn Tử, lại đây.”

Anh hơi ngạc nhiên đi đến, hai mắt mở căng, cô đang làm gì đây? “Em định làm spider man à?”

“Mau giúp em.” Cố Thanh Vũ gần giọng, lúc này anh còn đùa, tư thế cô bây giờ đang đứng trên thang gấp, ôm sát bức tường, lúc này định tháo tấm rèm cửa nhưng không ngờ cao quá, cô với mãi không tới làm cái thang bị lung lay đứng không vững, sợ ngã nên cô cứ bám vào tấm rèm.

Lục Tử Ngạn tươi cười, đi đến giữ cái thang “Em xuống đi, để đây anh làm cho.”

Cố Thanh Vũ hơi run trèo xuống xương cốt như muốn rã ra thành từng mảnh. Lục Tử Ngạn trèo lên, rất nhẹ nhàng, nhanh chóng tháo được tấm rèm đưa cho cô, vẻ mặt vô cùng tự mãn “Thế nào, có phải anh rất lợi hại?”

“Là tại anh cao thôi.” Cố Thanh Vũ nhận lấy tấm rèm bỏ vào máy giặt. Lục Tử Ngạn xắn tay áo lên, cất tiếng “Em nghỉ đi để anh làm cho.”

Cố Thanh Vũ lắc đầu “Không cần đâu, cũng xong rồi, chỉ cần giặt là xong thôi.” Cô lấy khăn mặt cho anh “Anh vào tắm đi.”

Lục Tử Ngạn không nói thêm, quay lưng đi tắm. Cố Thanh Vũ nằm ngả lưng trên sofa, bật ti vi lên xem, đợi lát nữa anh tắm xong, cô sẽ hỏi anh xem có cần mua gì không, năm nào cũng vậy, Cố Thanh Vũ luôn cùng anh đón các ngày lễ, giáng sinh, tết, tết trung thu,... Anh luôn bên cô như vậy.

...

Cố Thanh Vũ hỏi anh cần mua gì không, anh nghĩ một hồi, cuối cùng nói muốn mua tấm nệm mới. Vậy là buổi chiều, anh lấy xe đưa cô đến trung tâm mua sắm. Cố Thanh Vũ xem một lượt rồi cất tiếng :

“Ngạn Tử, anh thấy tấm nệm này thế nào? ”

Lục Tử Ngạn ngẫm nghĩ một hồi mới trả lời “Màu sắc không tệ, cũng êm ái, khi ‘vận động’ chắc chắn độ nhún rất tuyệt. ”

Cố Thanh Vũ liếc anh, cô nhân viên nghe vậy mặt hơi ửng. Cô mím môi lập tức quay mặt đi. Lục Tử Ngạn bật cười giữ tay cô “Em không mua nữa sao?”

Cố Thanh Vũ điềm đạm trả lời “Không.”

“Haha...đùa với em thôi. Mau chọn đi. Sẵn tiện mua thêm bộ chăn gra mới.”

Nói đến việc lựa màu sắc, Cố Thanh Vũ tự hỏi, có phải anh bị mù màu không, rõ ràng là màu đỏ lại nói là hồng đậm, xanh lam lại nói là tím. Cô chọn màu nâu để dễ trang trí lại không quá nổi bật, anh lại chê không đẹp mắt. Cô chọn màu xám tro, anh nhíu mày phản bác “Xấu quá.”

Cuối cùng tính kiên nhẫn của Cố Thanh Vũ đạt cực hạn, cô gần giọng “Anh tự chọn đi.”

“Em toàn chọn màu tối.”

“Như vậy mới không dễ bẩn, nhìn lại hài hoà.”

Lục Tử Ngạn bắt mắt nhìn cô, rồi chỉ tay “Màu đỏ rượu đẹp hơn.”

Cố Thanh Vũ nhìn theo anh, cô thở dài “Đó là màu nâu!” về sau nói thầm: là cái anh đã chê xấu.

Anh có chút ngượng ngùng, quay mặt đi “Tuỳ em chọn.”

Cô nhin cười, quay sang nói với nhân viên, chiều theo ý anh, cô chọn bộ màu nâu, nhờ chuyển về nhà. Thanh toán xong, anh cùng cô đi siêu thị. Cô cười đùa “Ngạn Tử, anh bị mù màu à?”

Lục Tử Ngạn liếc cô một cái “Không được à?”

“Chỉ là hơi buồn cười thôi. Anh không phân biệt được còn dám nói em không có mắt thẩm mỹ về màu sắc. ” Cô cười lớn.

Lục Tử Ngạn:“....”

9. Chương 10

Lần đầu tiên anh đưa cô về nhà cùng ăn cơm, vì là lễ tết nên ba mẹ anh đều ở nhà. Biệt thự nhà anh rất rộng, có vài bảo vệ và người làm đi qua đi lại, Cố Thanh Vũ chỉ biết ngạc nhiên đi theo anh vào nhà.

Ba mẹ anh đều rất vui tính, mặc dù bề ngoài ba anh là người vừa nghiêm nghị, vừa kị luận cứng nhắc nhưng khi nói chuyện với cô lại hết sức ôn hoà, ông cười đùa “Thanh Vũ, sao con có thể chịu đựng được thẳng nhóc này như thế.”

Cô vui vẻ đáp “Đó là việc bất khả kháng.”

Lục Tử Ngạn nhìn cô một cái, không nói gì, như thường lệ vừa ăn vừa ngắm cô ở phía đối diện.

Mẹ anh thấy vậy, bà nhíu mày hỏi “Thanh Vũ, mỗi lần ăn cơm, Tử Ngạn nó đều nhìn con như vậy sao?”

Cô gật đầu, không phủ nhận. Mẹ Lục Tử Ngạn liền nói “Như thế sao được, con không cảm thấy khó chịu sao?”

Cô cười “Con quen rồi.”

Bà thẳng thắn phê bình con trai “Nó tính tình hơi dị, nếu sau này nó mà làm những hành động kỳ quặc với con, cứ nói với mẹ, mẹ dạy bảo nó.”

Ba Tử Ngạn nói tiếp “Phải đấy, ai đời lại nhìn người khác chằm chằm khi ăn thế kia?”

Không đợi cô trả lời, Lục Tử Ngạn hững hờ đáp “Ba mẹ không hiểu gì hết. Muốn tìm hứng thú khi ăn thì phải nhìn vợ.”

Mẹ Tử Ngạn: “Thật hết nói nổi.”

Cố Thanh Vũ cúi xuống ăn tiếp, lần đầu gặp mẹ anh cô có cảm giác cô cùng tự ti nhưng không ngờ bà lại thân thiện như vậy.

Đưa cô về nhà, anh không nói gì, đi thẳng vào phòng tắm, Cố Thanh Vũ cũng không quan tâm, đi vào phòng đọc sách. Một lát sau, anh đi ra, trên người không mặc áo, chỉ mỗi cái quần dài. Anh nằm nghiêng, tay vẫy vẫy “Thanh Vũ, lại đây đi.”

Cố Thanh Vũ giả lơ “Em đang đọc sách.”

“Một lát rồi đọc.”

“Anh làm gì?” (Anh muốn gì?)

Lục Tử Ngạn e thẹn, diêm lệ “Muốn được cưỡng bức hợp pháp.”

Cố Thanh Vũ nhíu mày, anh còn từ nào lưu manh không?! Cô bình tĩnh nói “Muốn dùng roi da hay nến? Nhà mình có dây thừng hay em treo anh lên trần nhà nhé!”

Lục Tử Ngạn cau mày “Đồ bỉ ổi.”

“Là anh nói trước.”

“Quá thô bạo.”

“Đã là cưỡng bức thì sao có thể nhẹ nhàng?”

Ai đó “hừ” mũi bảo cô là “Đồ lưu manh!”, rồi chôn người vào chăn, nhắm mắt, đi ngủ. Vậy là kết thúc vấn đề!

Buổi sáng đến lớp, Phong Hiểu Ái thấy Cố Thanh Vũ bước vào, vui vẻ hí hửng khoe một loạt ảnh, cô nhìn, toàn là hình của Ngô giáo sư? Cô quay sang hỏi “Mày biến thái à?”

Phong Bạch Nha cười chen vào “Nó biến thái từ trong bụng mẹ.”

Phong Hiểu Ái phản bác “Chúng mày biết cái mông? Tao đây là đang muốn tiếp cận thầy ấy.”

Cô cảm thán “Đây là theo dõi.” Chợt nhớ đến một chuyện, cô hỏi “Đừng nói với tao trước kia mày cũng theo dõi Ngạn tử như thế nhé.”

Nó cười, gật đầu, không phủ nhận “That right! Chỉ có điều thầy ấy nhạy quá, tao làm gì cũng biết nên ”trốn” rất nhanh. Làm bà đây hao tâm tốn sức cũng chẳng được gì.”

Cô không còn gì để nói, hình như cũng có lần Ngạn tử than vãn “Anh bị người xấu theo dõi, không chừng sẽ bị bắt cóc.”

Cô không tin, nên châm chọc “Mặt anh như thế ai dám bắt cóc? Chưa chạm vào đã bị dọa đến nổi vắt chân lên cổ mà chạy.”

Không ngờ là có thật, Thụ thấy vậy cất tiếng “Này, tao nói thật, mày làm vậy không khác gì tên biến thái. Muốn điều tra tiếp cận thì phải biết cách.”

Nó nhăn mặt “Mày nói xem.”

“Mày giả vờ xỉu, hay ngã trước mặt thầy ấy đi, đảm bảo mày sẽ được thầy ấy bế như trong phim, tha hồ lợi dụng.”

“Cao kiến, Tiểu Trúc, cảm ơn mày...haha..”

Hết sức trơ trên. __ __!

Nói đến việc bị theo dõi, nạn nhân hiện tại đang trong phòng làm việc vô cùng sầu não. Vì cả Ngô Phong và Lục Tử Ngạn đều không có tiết nên cả hai đang ngồi nói chuyện phiếm. Đại loại như là:

Ngô Phong: “Gần đây tôi bị người khác theo dõi.”

Lục Tử Ngạn hững hờ đáp: “Chúc mừng!”

“Chắc, đẹp trai quá cũng khổ.”

Anh, dội một gáo nước lạnh trên đầu bạn “Chắc gì cậu bị theo dõi là do sắc đẹp. Có khi kẻ nào đó muốn bắt cậu, rồi lấy nội tạng đem bán cũng không chừng.”

Ngô Phong tức đến lộn ruột: “Mày muốn bạn mày chết sớm à?”

Anh cười: “Không, tao chỉ ví dụ thôi. Mấy vụ đó dạo này trên mạng nhiều lắm.”

Hắn tự hỏi, sao mình có thể làm bạn với một người như anh, do nào có vấn đề hay bản thân cuồng ngược??

Các môn xã hội là những môn Hiểu Ái không hứng thú nhất, nó nói mình không có duyên với mấy môn đó, thế là mỗi lần có tiết nó lại lẩn ra ngủ. Có lần ngủ say quá lại còn đeo tai nghe cô gọi mãi cũng không nghe, đến giờ của Ngô giáo sư, nó không dậy. Hắn bước đến, kéo tai nghe ra khỏi tai nó, Phong Hiểu Ái giật mình định ngược lên chửi thề, ai ngờ khi thấy Ngô Phong liền giả tạo “Giáo..giáo sư, em xin lỗi. Tại tối qua em thức khuya học bài.”

Cả bọn nghe nó giải thích, rợn hết tóc gáy, đã nói dối còn giả tạo, Ngô giáo sư mỉm cười “Ồ, vậy tôi có thể tha cho em.” Nó vui mừng, rồi tuyệt vọng sau ba giây vì về sau “Nếu em chép phạt 50 lần ngữ pháp bài hôm nay.”

Phong Hiểu Ái hậm quay sang trách cô “Sao mày không gọi tao?”

“Tao gọi tới khản cổ mày cũng không nghe.”

Nó tuyên bố: “Sau này, tao mà không dậy, mày phải dùng đến bạo lực biết chưa.”

Thụ ngồi đằng sau nhướn người lên phía trước “Yên tâm, tao sẽ tận tình mạnh bạo với mày.”

“Trời ạ, mày nói xem, sao thầy lại ác thế? 50 lần ngữ pháp...còn thời gian đâu tao đi theo thầy?”

Cố Thanh Vũ im lặng, không nói nữa. Mê trai vẫn mãi là mê trai.

Đang học, cô nhận được tin nhắn từ Lục Tử Ngạn “Đang làm gì đấy.”

Biết rõ còn hỏi, cô nhắn: “Học.”

“Tối nay ăn gì?”

“Em đang học, một lát nói.”

Tưởng anh sẽ im, ai ngờ vẫn tiếp tục nhắn “Không cần lo, Ngô Phong là bạn anh, nó không dám phạt em đâu. Tiếp tục nhắn.”

Cố Thanh Vũ:... Có người cậy thế ép người khác... Cô không thèm trả lời.

Sau ít phút, cô đột nhiên nhận được tin nhắn của Ngô giáo sư, vô cùng dài (Lần trước hẳn lục điện thoại của Lục Tử Ngạn nên có số điện thoại của cô.) “Bạn học Cố, thế này là thế nào? (lại tin nhắn của hắn): Gia đây đang buồn bực, tốt nhất chú mày nên để vợ nhắn tin với anh. Không thì biết tay. Này, tôi nói em đây, đừng để cậu ta giận cá chém thớt. Thớt* này sắp mục rồi.”

*Ngô Phong ám chỉ bản thân.

Cố Thanh Vũ thở dài, Lục Tử Ngạn, sao anh có thể trẻ con như thế? Cô mặc kệ không thèm quan tâm.

Buổi tối về nhà, ăn cơm xong, cô nằm dính lấy ghế sofa xem phim. Hôm nay có bộ phim truyền hình mà cô mong chờ, Lục Tử Ngạn ngồi nghịch điện thoại, bất chợt điện thoại reo lên, anh bắt máy, là một người bạn cũ gọi nói chuyện than phiền:

Bạn: “Lão Lục, dạo này thế nào?”

Anh: “Vẫn còn sống.”

Bạn: “Aiz...dạo này có cô nào không? Giới thiệu cho anh em đi.”

Anh: “Mày khát ”máu” à?”

*Chữ “máu” trong câu của Lục Tử Ngạn có ẩn ý, “khát máu” = “khát tình”

Bạn: “Mày khát máu ấy.”

Anh cười: “Tao thèm vào, mỗi ngày đều có vợ bên cạnh, không lo.” Từ khi cô cho phép anh công khai thì bạn bè của anh đều biết anh đã kết hôn, không phải do Lục Tử Ngạn thông báo mà đều nhờ tên nhiều chuyện Ngô Phong và Thẩm Duy Thiên đưa tin.

Bạn than vãn “Ôi, bao giờ tao mới có vợ.”

Anh thật thà an ủi bạn: “Tu thêm kiếp nữa, nhất định sẽ lấy được chồng.”

Ai đó rửa mặt rồi tắt máy.

Cô nhìn anh cười khà khà, thú vui của anh là chọc quê người khác sao? Đột nhiên Lục gia quay sang, ân cần hỏi thăm “Hôm nay em có mệt không?”

Cô lắc đầu “Không.”

Anh nhích lại gần “Vậy chúng ta cùng ”hợp tác giường chiếu“.”

Cố Thanh Vũ ném cái gối vào mặt anh “Xích ra.”

Bị xua đuổi, anh buồn bã đứng dậy đi vào phòng, ngồi trong phòng còn cố tình hát lớn: “Em nghe kìa, nổi cô đơn nhẹ nhàng hát trong đêm loạn . Nổi buồn anh, càng lúc càng sâu sắc, ai giúp anh, đừng nó lại đây?”(*Cô đơn đang hát - A Tang) Sau đó thò đầu ra ngoài “Thanh Vũ, em giúp anh nhé.”

Cố Thanh Vũ đáp: “Em bận xem phim rồi.”

Anh buồn tủi, lẩm bẩm ” Cô ấy không yêu tôi nên mới không muốn sở hữu tôi.” (Anh ấy không yêu tôi-Kim Sa)

Cô thật nể phục độ lưu manh, và trình độ âm nhạc của anh!!!

Hết phim, Cố Thanh Vũ đi vào phòng, Lục Tử Ngạn nằm giữa giường, chui rúc trong chăn, cô hỏi “Anh nằm kiểu gì thế?”

Lục Tử Ngạn ló đầu ra, dỗi “Kệ anh.”

“Anh không cho em nằm, em sang phòng khác đây.”

Lục gia vội vàng nằm gọn sang một bên, tay vỗ vỗ lên giường “Mau nằm xuống.”

Cô khẽ cười, đồ trẻ con! Nằm xuống rồi, anh lại giơ tay ra “Ôm một cái.”

Cố Thanh Vũ thở dài, gối đầu lên tay anh, xích vào lồng ngực to rộng, Lục Tử Ngạn cười tà “Cả ngày mới được ôm ấp, ân ái, động tay động chân với vợ!”

“Anh lại nghĩ bậy bạ gì đấy, im lặng để em ngủ.”

“Em ngủ, vậy anh ”làm chuyện bậy bạ” mà em nói nhé.”

Cô đẩy anh ra “Em ngủ phòng khác.”

“Ấy, anh đùa, anh đùa thôi.”

Cố Thanh Vũ cuối cùng cũng được ngủ yên, muốn anh cư xử nghiêm túc hình như phải dùng biện pháp mạnh!?

10. Chương 11: Chương 11.

Có lần anh cùng cô ngồi xem bộ phim chuyển thể từ tiểu thuyết ngôn tình, thấy nam chính gọi nữ chính là “Tiểu Bảo Bối”, khiến cô ấy đỏ mặt e thẹn vô cùng dễ thương. Lục Tử Ngạn liền cười ôn nhu cất tiếng “Tiểu Bảo Bối, lại anh hôn một cái.”

Cô chẳng màng quan tâm, anh lại nói “Tiểu Bảo Bối, em lạnh lùng quá.”

Cố Thanh Vũ quay sang “Anh im lặng.”

“Hôn một cái.”

Cô lấy gối áp vào mặt anh, lạnh lùng đáp “Rồi đấy.”

Lục Tử Ngạn thất vọng vô cùng, tủi thân nói “Đúng là đời không như phim.”

Về sau cứ nổi hứng anh lại gọi: “Tiểu bảo bối, lên giường!”, “Tiểu bảo bối, đi tắm nào.”, “Tiểu Bảo, ôm một cái.”..... đủ thứ trên trời dưới đất. Hình như càng ngày anh càng lưu manh hơn!!

Lúc trước cô còn nhớ mẹ anh muốn anh về giúp ba mình, ông là quân nhân thuộc bộ phận nghiên cứu về vũ khí trong quân đội. Nhưng Lục Tử Ngạn lại không đồng ý, cô tò mò hỏi, anh liền ngồi lăm nhăm rất lâu “Làm quân nhân mệt lắm, suốt ngày nghiên cứu ba cái tên lửa, súng ống đạn dược, tàu ngầm, chiến hạm, bla bla, còn phải đi thử nghiệm, lỡ đâu đang thử có trục trặc không phải sẽ lên đoàn tụ với ông bà sao? Hơn nữa phải mặc bộ quân phục nóng chết được, anh không sợ mấy cái kỉ luật cứng nhắc trong quân đội, chỉ thấy trong đó nhàm chán thôi. Mà em biết đấy, còn phải ăn cơm trưa, cơm chiều trong đây, anh không nuốt nổi đâu. Anh chỉ ăn cơm em nấu, vào đó thế nào anh cũng bị sụt cân.” Ngừng một chút anh nói “Em biết đấy, đã là quân nhân thì phải làm việc trong phòng nghiên cứu không được gần em, anh sẽ rất nhớ.”

Đó là lý do chính sau khi anh cảm rằm mẩy chục phút.

Bạn thân của anh - Lạc Kiến Hạo cùng vợ vừa đi du lịch về nước nên đến thăm, họ đến bất ngờ đúng lúc Cố Thanh Vũ ra ngoài đi chơi với đám bạn. Khi về nhà, nghe thấy tiếng nói chuyện ồn ào bên trong, cô nhú mào mở cửa, nhẹ nhàng đi vào. Lần đầu tiên, nhà cô đông người đến thế, đều là bạn của anh.

Chủ đề của bọn họ hình như là cô.

Bạn A: “Lục gia, vợ mày đi lâu rồi vẫn chưa về à? Mau gọi về ra mắt bạn bè xem nào.”

Lục Tử Ngạn: “Vợ tao có quyền tự do dân chủ. Tao không quản hết.”

Bạn B: “Lúc nào mày cũng khoe vợ xinh, vợ đẹp, hiền lành đảm đang, anh em chỉ muốn được gặp mặt thôi.”

Lạc Kiến Hạo - Người vừa về nước lên tiếng “Nghe nói vợ chú nấu ăn rất ngon!?”

Lục Tử Ngạn một hơi tăng bốc “Tất nhiên, hơn cả đầu bếp năm sao ấy chứ? Cô ấy nuôi tôi rất khéo, vừa cưới về đã lên hân 3kg.” Ai đó cười hà hà “Nhìn đi, nhà anh sạch sẽ gọn gàng, đều nhờ một tay vợ đại nhân, thức ăn lại giàu dinh dưỡng, nói cho chúng mày biết, vợ anh hơi bị đỉnh đấy.”

Cố Thanh Vũ đứng bên ngoài, nghĩ thầm, anh đang quảng cáo hay sao mà nói lảm thế, tốt nhất cô không nên bước vào, vừa định quay ra, Lục Tử Ngạn đã lớn tiếng “Vợ, em về rồi à, mau vào đây.”

Cô...hết đường trốn.

Lục Tử Ngạn tay ôm eo cô cười nói vui vẻ, bạn học anh người thì gọi em dâu, người gọi chị dâu, em gái,...khiến cô hơi ngượng nên cứ cúi mặt không nói gì. Lục Tử Ngạn quay sang “Vợ, em cần gì phải ngại. Cứ xem bọn nó như người tàng hình cũng được. Nói chuyện với anh này.”

Ngô Phong nghe vậy, mặt mày nhăn tít “Chú mày tốt nhỉ.”

Lạc Kiến Hạo nhìn cô, cất tiếng “Em gái, em là học trò của lão Lục à? Năm mấy vậy?”

Cô đáp “Năm ba.”

“Ồ, vậy kém cậu ta những 5 tuổi.” Rồi quay sang cười hắc ám nhìn anh “Tử Ngạn, trẻ nhỏ cũng không tha à?”

Lục Tử Ngạn bĩu môi “Nói tao sao không nói mày, cũng thế thôi.”

Lạc Kiến Hạo quay sang nhìn vợ “Cô ấy kém tao có ba tuổi.”

“Thế thì sao, vợ anh tuy nhỏ tuổi nhưng mọi mặt đều đầy đủ.”

Cố Thanh Vũ nghiêng rằng, Lục Tử Ngạn có phải anh chán sống? Có cần phải nói cho thiên hạ biết anh là người vừa lưu manh vừa mặt dày như vậy ?

Có người lại hỏi tiếp: “Tao thấy mỗi lần rủ đi chơi mày đều từ chối, em dâu, có phải em cấm cậu ta không?”

Lục Tử Ngạn cười khinh bỉ “Vợ gia không cấm, anh cũng chẳng đi.”

Bọn họ thắc mắc, cô cũng tò mò hỏi tại sao.

Giáo sư Lục tươi tắn trả lời “Đi ra ngoài mà không có vợ, gia cảm thấy không an toàn.”

Người nào đó không cảm thấy mất mặt à?

Họp lớp bạn cấp ba, Cố Thanh Vũ không dẫn anh đi theo, vì nếu để bọn họ biết sẽ lan truyền rất nhanh, cô nghe Thụ nói trong Đại học cũng có vài đứa từng học chung cấp. Hồi học cấp ba, cô rất ít bạn, nói đúng hơn ngoài Thụ và Bạch Nha ra cô không còn ai là bạn. Vì thời gian đó, Cố Thanh Vũ đều chạy đi làm thêm, trong lớp lại ít nói, có thể cho là hơi mờ nhạt.

Lục Tử Ngạn vô cùng bất mãn, tại sao cô không dẫn anh theo? Rõ ràng đã nói là công khai!? “Thanh Vũ, em bỏ anh ở nhà một mình?”

Cố Thanh Vũ gật đầu “Ừm.”

“Tại sao?”

“Có vài đứa chung lớp cũng học chung trường đại học, nếu chúng nó biết thì phiền phức lắm.”

Lục Tử Ngạn bĩu môi “Nhất định phải dắt anh theo, em đi đâu anh theo đó.”

Cố Thanh nhìn nghi hoặc, đành dùng biện pháp thương lượng.

Sau một hồi thương thuyết cuối cùng anh cũng bị bắt ở nhà.

Buổi tối Bạch Nha cùng Phi Trúc đến đón cô, Bạch Nha không thấy cô dắt anh theo, thắc mắc “Sao mà không dắt chồng theo?”

“Thụ nói có vài đứa chung trường đại học nên tao lo chúng nó sẽ đồn ầm ỹ.”

“Thế mà thầy ấy cũng đồng ý?”

Cô thở dài “Nói mãi mới chịu ở nhà.”

Hai đứa cười ầm ỹ, Lục giáo sư sợ vợ một đi không trở lại hay sao??? Bạch Nha vỗ vai “Cố tử, xem ra mà là công còn Lục giáo sư là thụ rồi.”

Cô lườm “Bớt giỡn đi.” Nhìn Lục Tử Ngạn “thụ” chỗ nào? Nó chưa từng nghe câu “Ngoài mặt là thổ, bên trong là sói” à? Câu đó dùng để kể tóm tắt về con người anh đấy.

Đến nhà hàng, cả ba cùng bước vào. Thật ra thì cô cũng không thích mấy bữa tiệc hợp lớp như vậy, vì vốn dĩ cấp ba cô khá mở nhút, ít giao tiếp với ai ngoại trừ Bạch Nha và Thụ. Bây giờ cô đã thay đổi, cởi mở, hoà đồng hơn trước, vẻ bề ngoài vẫn thanh tú, vẫn là dáng người phụ nữ Trung Quốc truyền thống, cô mặc bộ đầm màu hồng phấn, đó là bộ cô mặc khi lần đầu hẹn hò cùng anh, trang điểm nhẹ, không có gì nổi bật, chắc chẳng ai để ý.

“A, Bạch Nha, Thanh Khê, Phi Trúc. Lâu quá không gặp.” Một người bạn thấy bọn họ, liền vui vẻ bắt chuyện. “Vẫn chơi chung với nhau à?”

Bạch Nha cười tươi “Haha...dĩ nhiên rồi. Chúng tôi là bạn tốt mà.”

“Chúng mà, có đứa nào kết hôn chưa?”

Thụ ngẫm nghĩ, rồi cất tiếng “Có.. ”

“Vẫn chưa.” Cố Thanh Vũ nín tay Thụ, kêu nó im lặng, cô cười khẽ lên tiếng.

“Chắc, tao cũng thế. Đang ế dài cổ mà chưa có anh nào rước.” Bạn thở dài, rầu rĩ nói. Đưa tay kéo bọn cô vào bên trong “Mau mau, lại đây thưởng thức đi.”

Cố Thanh Vũ quay sang nhìn Thụ “Đã bảo không được tiết lộ.”

“Tao có nói gì đâu.”

“Sao mà không nói ra, chỉ cần không nói tên là được rồi.”

Bạch Nha nghe vậy, cũng lên tiếng “Mày sợ gì?”

Cô lắc đầu, đơn giản Cố Thanh Vũ không muốn làm tâm điểm chú ý, đợi sau khi cô tốt nghiệp, lúc đó nói cũng không muộn. Cô cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên cổ. Đây là nhẫn cưới của anh và cô, vì không muốn bị phát hiện nên cô đã dùng làm dây chuyền...

Bạch Nha vỗ vai “Nói thật, tao thấy giáo sư rất yêu mày. Việc giáo sư và sinh viên yêu nhau đâu ai cấm. Mày cần gì phải giấu, để thầy ấy ở trên trường muốn thân thiết với mày cũng không được.”

Cố Thanh Vũ trầm tư, đang ngẩn ngơ suy nghĩ một cánh tay khẽ chạm vào vai cô, Cố Thanh Vũ quay lại, là một bạn nam, cậu ta cười thân thiện “Cậu là Thanh Vũ phải không? Lâu rồi không gặp, cậu chẳng thay đổi mấy nhỉ.”

Cô nhú mày, trong não đang cố gắng nhận dạng cậu ta là ai, thì Thụ đã xen vào “Thanh Vũ, cậu ta Chính Tường, chung lớp cấp ba đấy. Mày quên rồi à?”

Cô có nhớ đâu mà quên, cô cười trừ “Thật ngại quá, tôi không nhớ mấy.”

Người tên Chính Tường vui vẻ nói “haha...không sao, không sao. Cậu dạo này thế nào?”

“Vẫn bình thường.”

“Cậu học đại học nào vậy?”

“Đại Học X”

Cậu ta có chút ngạc nhiên, sau đó đầy phấn khởi “Chúng ta học chung trường đấy, thế mà tớ không thấy cậu bao giờ.”

Cũng đúng thôi, ngoài việc đi gặp Lục tử Ngạn thì cô rất ít khi ra khỏi lớp.

“A Tường, mau lại đây.” Một người bạn lớn tiếng gọi cậu ta, Chính Tường ghi chép cái gì đó lên giấy, đưa cho cô, nói vài câu rồi nhanh chóng chạy đi “Đây là sổ của tớ, chúng ta nói chuyện sau nhé.”

Cố Thanh Vũ chưa kịp trả lời, cậu ta đã chạy đi. Cô ngăn người nhìn tờ giấy, Thụ đứng bên cạnh cười hà hà “Xem ra mày lọt vào mắt xanh của cậu ta.”

“Thôi đi, chắc không phải đâu.”

“Này, tớ có nghe nói, hồi lớp 12 cậu ta thích cậu nhưng không dám tỏ tình, đợi đến lễ tốt nghiệp mới dám nói. Ai ngờ lúc ấy, tìm khắp nơi cũng không thấy cậu nên bỏ cuộc.” Bạn học nữ đứng nói chuyện với Bạch Nha, quay sang nói với cô. “Haha...không ngờ cậu ta vẫn còn tương tư cậu đến bây giờ.”

Bạch Nha cười tươi “Chà, Thanh Vũ nhà ta cũng có người để ý cơ đấy, nhưng tiếc là muộn rồi.”

Cố Thanh Vũ ngăn người, nhìn xuống tờ giấy, nếu để Ngạn tử thấy anh ấy sẽ đầy đoạ cậu ta mất. Vì dù sao cũng là giáo sư trong trường, anh còn nổi tiếng là ác ma, lạnh lùng này nọ. Vừa nhắc anh, điện thoại đã báo tin nhắn đến “Về nhớ mua đồ ăn tối cho anh.” Đúng là nhắc tào tháo, tào tháo liền xuất hiện.

Cô quay sang nói với Bạch Nha và Thụ “Tao về trước nhé.”

“Sao? Mày vừa đến chưa được nửa tiếng.”

Thụ trêu chọc “Chắc không phải sợ Ngạn tử của mày ở nhà một mình buồn chán đấy chứ. ”

Cô ừ một tiếng rồi bỏ đi. Bạch Nha nói để nó gọi tài xế đưa về nhưng cô từ chối, cô không thích hợp với những nơi ồn ào như vậy, có xuất hiện một lúc là được rồi.

11. Chương 12

Cô gọi cho anh “Ngạn tử, anh có muốn ra ngoài ăn tối không?”

Lục Tử Ngạn ở đầu dây bên kia thắc mắc “Không phải em đang đi chơi à?”

“Em về sớm.”

“Hà hà, nhớ anh chứ gì?”

Cô cảm thán, anh bị ảo tưởng à? “Anh có đi không? Không thì em cúp máy đây. ”

Ai đó vội vàng hét lên “Ấy, đi, đi chứ. Em đang ở đâu?”

“Gần trạm xe bus, đường XX.”

“Đứng đấy chờ anh, nhớ đứng nép vào, gió đang thổi mạnh, cẩn thận bị cuốn đi mất.”

Cô muốn mắng anh, nhưng lại bị cúp máy trước, nên không thể, nhìn cô ốm yếu mỏng manh lắm hay sao mà bị gió thổi??

Cố Thanh Vũ ngồi chờ Lục Tử Ngạn ở trạm xe bus gần nhà hàng, được một lúc một chiếc xe BMW đỗ trước mặt cô, bên trong xe lộ ra một khuôn mặt anh tuấn “Tiểu thư, mời em lên xe.”

Cố Thanh Vũ bật cười, vòng ra bên cạnh mở cửa ngồi xuống, anh nói “Thà lúc đầu em đừng đồng ý tham gia bữa tiệc nhằm chán đó để đi chơi với anh thì sẽ tốt hơn.”

Cô chậm rãi nói “Tại Bạch Nha và Phi Trúc mời mãi em mới đi đây.”

“Anh đưa em đi ăn tối, muốn ăn gì?”

“Ừm.. Em muốn ăn sủi cảo. Quán sủi cảo của bác Đồng vẫn còn mở.” Anh đánh tay lái vòng xe. Sủi cảo của bác Đồng mà cô nói là tiệm thức ăn Trung Hoa truyền thống nằm gần nhà cũ của cô, lúc trước cô và bà nội hay ăn ở đó, có thể coi là chỗ quen biết, bác ấy rất hay giúp đỡ nhà cô. Người phát hiện ra bà cô bị đột quỵ cũng là bác. Đạo này vì bận nhiều việc nên không còn hay tới nữa.

Quán của bác Đồng vẫn đông khách như lúc trước, thấy cô đến, ông hơi ngạc nhiên nhìn thật kỹ rồi vui vẻ chào đón “Tiểu Vũ, Tử Ngạn là các cháu phải không?”

Cố Thanh Vũ cúi đầu chào “Lâu quá không gặp.”

“Haha...vậy mà ta cứ tưởng các cháu quên chỗ này rồi chứ.”

Lục Tử Ngạn cười tươi “Sao có thể chứ, vì gần đây cháu và Thanh Vũ bận quá thôi.”

“Mau vào nhà ngồi đi, ngoài này lạnh lắm. Hai đứa dùng gì?” Bác gái niềm nở đón cô. Dịu dàng nói.

Cố Thanh Vũ quay sang hỏi anh “Ngạn tử, anh ăn gì?”

Lục giáo sư ôn nhu đáp “Như em.”

“Vậy cho cháu hai chén cháo hào và hai phần sủi cảo.”

“Được, chờ chút nhé.”

Lục Tử Ngạn thấy bác gái ra ngoài, ghé sát cô thì thầm “Lâu như vậy hai bác ấy vẫn nhớ mặt anh.”

“Anh đừng xem thường người già.”

Lục Tử Ngạn cười hì hì, ngồi ung dung chờ cô đưa đĩa muống ỉnh. Cô cảm thán, anh rốt cuộc là đã nhận ra mình đã là người trưởng thành chưa vậy??

Bác Đồng bưng ra hai tô cháo và hai phần sủi cảo, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn lộ rõ sự vui vẻ, hiền lành “Có rồi đây, hôm nay ta đặc biệt khuyến mãi, cho hai cháu nhiều gấp đôi đấy.”

“Cảm ơn bác.” Cố Thanh Vũ cười cảm kích, đưa cho anh, “Anh dùng đi.”

Lục Tử Ngạn nhìn bát cháo, mày đẹp cau lại, ngược nhìn cô “Thanh Vũ, anh không ăn hành khô.”

“Vậy thì anh gấp ra đi.”

Lục Tử Ngạn hí mắt nói “Anh đã trao thân gửi phận cho em rồi, em phải có trách nhiệm với anh chứ!”

Cố Thanh Vũ không còn gì để nói, thay vì ngồi nói với anh, cô thà gấp bỏ mấy miếng hành khô kia rồi ăn cho no bụng sẽ tốt hơn. Gấp xong, cô nói “Được rồi đây.”

Lục Tử Ngạn cầm thìa trước khi ăn còn nói “Anh vừa mới khen bác ấy trí nhớ tốt bây giờ thì rút lại câu đó.”

Con người này, già cả lớn nhỏ cũng không phân biệt, cô thể vô tư nói người khác như thế sao?

Ăn no, cô cùng anh đi dạo, ban đêm trời càng thêm lạnh, cô khoác chiếc áo to bự cũng không bớt hơn, hơi thở cũng hoá thành khói. Lục Tử Ngạn đột nhiên dừng lại, xoay người cô đối diện với mình, lấy khăn choàng choàng cho cô. Cố Thanh Vũ hỏi “Anh không sợ lạnh hay sao?”

Lục Tử Ngạn vỗ ngực lớn tiếng “Anh là đàn ông đâu thể thấy vợ mình lạnh mà đứng yên.” Về sau liền giở trò “Nếu em sợ anh lạnh thì ôm một cái thật chặt.”

Cố Thanh Vũ: Im lặng bỏ đi.

Lục Tử Ngạn bật cười đuổi theo. Anh nắm tay cô nhét vào túi áo mình, giọng nói trầm thấp nam tính “Về nhà thôi, nếu không em sẽ bị cảm lạnh đấy.”

Cố Thanh Vũ xúc động, dịu dàng “Vâng” một tiếng. Anh bước đều bên cạnh cô, nhẹ nhàng lên tiếng “Ít nhất thì nắm tay như vậy rất giống cảnh lãng mạn trong mấy cái phim vợ vẫn em thường xem.”

Cô khẽ cười, đây có thể coi là có chút lãng mạn trong cách thể hiện tình yêu của anh?

Sáng, Lục Tử Ngạn đặc biệt dậy sớm, cà vạt tươm tấp, quần áo ngay ngắn, tóc tai gọn gàng đi vào bếp, cất tiếng “Thanh Vũ, bữa sáng của anh.”

“Chờ chút” Cố Thanh Vũ cất tiếng, chuẩn bị hộp cơm xong, cô đưa bữa sáng cho anh rồi ngồi xuống. Chọc ghẹo anh “Hôm nay anh không nướng nữa à?”

Lục Tử Ngạn vui vẻ dùng, mắt ngó phía trước, anh chau mày “Em không thích à?”

Cô cười lạnh “Không, ngược lại ấy chứ, đỡ phải tốn thời gian gọi anh.”

Lục Tử Ngạn: “...”

Đến trường, anh đi trước, cô đi sau, cứ coi như bình thường. Thụ thấy cô xuất hiện, chạy ào tới “Mày vào lớp à?”

Cô trả lời “Chẳng nhẽ vào phòng vệ sinh???”

Nó cười, vỗ vai cô “Cố tử, có trai đứng trước cửa lớp chờ đấy.”

“Ai cơ?”

“Lâm Chính Tường, cái thằng mày gặp ở buổi họp lớp ấy, xem ra hẳn quyết định theo đuổi mày rồi. Suy nghĩ xem có cho người ta một cơ hội không.”

Cô: “Biến”

Cố Thanh Vũ đi đến lớp, quả nhiên cậu ta đứng chờ thật, mọi người xung quanh cũng đang nhìn. Cô nín tay Thụ: “Thụ, mày bảo cậu ta đi đi, để tao còn vào lớp.”

Nó cười “Mày sợ cái beep gì, cứ đến đó và bảo: tớ đã kết hôn, thế là xong. ”

“Mày mau giúp tao đi.”

Cô lớn tiếng nói, không ngờ để Chính Tường nghe được, cậu ta quay sang, mặt lộ rõ sự vui vẻ “Thanh Vũ.”

Cô thở dài một hơi...

“Sao cậu không gọi cho tớ? Làm tớ chờ mãi.”

Cô cười trừ “Xin lỗi, tớ quên mất.”

“Vây, bây giờ cậu cho tớ số nhé.”

“Chuyên này...”

“Này, hai người kia, không định lên lớp sao?”

Giọng nói Lục giáo sư vang lên phía sau, cậu bạn họ Lâm thấy anh cúi gập người chào, rồi cười với cô “Thanh Vũ, một lát gặp nhé.”

Lục giáo sư mặt mày khó chịu, bước đến gần “Em quen à?”

Cô gật đầu “Cậu ấy là bạn cũ, ừm...tên là Chính Tường thì phải.”

Anh “hừ” một tiếng, mở cửa đi vào lớp, cô nhú mào. Cố Thanh Vũ không hiểu hành động của anh, cũng không quan tâm, đi vào trong lớp.

Hết giờ bên lớp của cô, là lớp của cậu bạn họ Lâm, anh đi từ đầu đến cuối lớp, trừng mắt nhìn cậu ta, mấy ngày trước có nghe họ thủ thỉ với nhau :

Chính Tường: “Tao mới gặp lại mỗi tình đầu, cô ấy xinh lắm.”

Bạn: “Thế mào định làm quen à?”

“Ừ, không ngờ học cùng trường, cách lớp mình mấy lớp thôi. Chắc chưa có người yêu đâu, tao phải nhanh chóng mới được. Mấy năm không gặp, cô ấy vẫn giữ nét thanh tú.”

Bây giờ biết được mỗi tình đầu của cậu là cô, Lục giáo sư liền thay đổi thái độ với cậu ta, đứng trên bục giảng bài, mặt mào cau có, ánh mắt nhìn cậu ta đằng đằng sát khí, thấy cậu ta mở miệng liền phang thẳng viên phấn vào mặt, cất tiếng “Giờ của tôi cậu dám làm ồn?”

Mấy lần như vậy , cậu ta thì không biết lý do mình bị ãi, vẫn tiếp tục nói chuyện với cô.

Lục Tử Ngạn là một người có tính nhẩn nhẩn rất kém, cuối cùng, một ngày đẹp trời, mát mẻ, cậu ta hẹn cô trước lớp, mặt mào hơi ngượng ãra cô hai tấm vé “Tớ có hai tấm vé xem phim, tối nay cậu có rảnh không?”

Cô không muốn bị cậu ta làm phiền, ãao gần ãây cậu ta cứ bám dính lấy mình, cô lạnh giọng nói “Tớ không thể ãi với cậu, tớ kết hôn rồi.”

Câu nói của cô làm cho ãám bạn đứng trốn sau cửa lớp cười thầm, cô rút cuộc cũng chịu nói ra.

Cậu bạn họ Lâm sững người, cơ mặt căng cứng, hỏi dồn ãp “Cậu kết hôn? Là nói ãối phải không? Tớ có nghe ai nói ãâu? Thanh Vũ, cậu không vừa ý tớ ãiểm nào?”

Cô thở dài “Tớ kết hôn rồi, tin hay không tùy cậu.” Cô thuộc kiểu người thích yên tĩnh, gặp rắc rối tự ãộng né tránh, ãối với cậu ta càng không muốn dính ãến.

“Vậy cậu kết hôn với ai? Tớ không tin..”

“Cô ấy kết hôn với tôi.”

Ai ãó vừa lên tiếng, khiến mọi người xung quanh hết sức ngạc nhiên, mọi ánh mắt ãều hướng về phía ba người, ãám Bạch Nha vô cùng háo hức, trông chờ phản ứng tiếp theo của Lục giáo sư. Cố Thanh Vũ hai mắt mở căng nhìn người vừa lên tiếng, Lục Tử Ngạn!??? Nhìn nét mặt của anh, cô ãủ thấy mưa ãen sầm chớp ãang vầy quanh.

Anh chậm rãi bước ãến trước mắt Chính Tường, nhìn về mặt trắng bệch của cậu ta, tâm tình càng lúc càng không vui, vươn tay kéo cô ãi giữa bàn ãân thiên hạ. Cô thầm khóc, cuộc sống yên bình của cô, chấm dứt rồi...

Ngô Phong đứng khoanh tay nhìn hai người bỏ ãi, tặc lưỡi vài cái, trường này lại sắp có một sự kiện mới. Hắn cười, Lục Tử Ngạn thật bản lĩnh, ãám cãi lời vợ, tự ãộng tuyên bố chủ quyền như thế, còn bạn học kia, gan to bằng trời mới ãám tỏ tình với vợ của anh trước mặt anh như vậy. Hắn huyết sáo, sải bước bỏ ãi.

Nhắc ãến Chính Tường, cậu ta như khúc gỗ ãứng tro ra, hai bên lỗ tai lũng bùng, cậu hết ãường sống rồi, bây giờ mới nhận ra, mấy ngày qua mình bị Lục giáo sư ác ma ãầy ão ãà vì nguyên nhân này, cuộc ãời ãH của cậu thể ãà hết. Cậu thể, nếu biết Cố Thanh Vũ là vợ của Lục giáo sư ác ma, có chết cũng không ãám ãộng ãến.

Anh lái xe ãưa cô ra khỏi trường, trong xe, mặt anh bí xì, không nói tiếng nào. Cô ngồi bên cạnh, chắc không phải anh giận vì cô không nói cho anh biết ãấy chứ, nhưng chính anh cũng có hỏi ãâu. Cố Thanh Vũ, hết cách lên tiếng trước “Ngạn tử, anh giận ãấy à?”

“Không.” Một câu trả lời cộc lốc.

Cô ãụ giọng nói “Em có giấu anh ãâu?”

Ai đó hừ mũi “Thằng nhóc đó, gan to bằng trời.”

Cô an ủi “Thôi, vợ mời anh ăn cơm nhé.”

Lục Tử Ngạn không trả lời, Cố Thanh Vũ hết kiên nhẫn, nói “Không thì đừng hỏi hận.”

Anh vội vàng la ó “Anh có bảo không đi đâu?”

“Thế sao không trả lời.”

“Anh bận suy nghĩ nên ăn gì.”

Cô “....”

Ngồi trong nhà hàng, Lục Tử Ngạn lại vui vẻ như lúc đầu, ngẫm nghĩ một lúc, cô hỏi “Ngạn tử, nếu em ngoại tình anh sẽ làm gì?”

Ai đó đang ăn, suýt chút bị sặc, cô vội nói “Em chỉ hỏi thôi.”

Anh nhìn cô, con người híp lại, nghiêm túc nói “Nếu em ngoại tình, anh sẽ chạy đi thiến thằng đó, rồi chết trước mặt em, cho em vừa lòng.”

Cố Thanh Vũ bật cười, anh có cần nghiêm túc thế không? Cô cười nghiêng ngả, sao lúc này cô thấy tội cho anh. Lục Tử Ngạn cúi xuống tiếp tục ăn, mặc kệ cô ngây ngô cười.

12. Chương 13: Chương 13.

Vì anh mà cô phải bỏ tiết về nhà, buổi chiều, Lục Tử Ngạn đang nằm dài xem TV điện thoại gọi đến, anh lười biếng bấm nút trả lời để loa ngoài, cất tiếng “Tôi nghe.”

Bên kia là một giọng khá già, cô ngồi bên cạnh nên nghe rất rõ giọng nói này hình như đã từng nghe qua “Tử Ngạn, cậu đến trường gặp tôi một chút.”

Anh vừa nhai trái cây vừa trả lời “Trời lạnh, tôi lười ra đường. Mai hẵng nói.”

“Chuyện của cậu và cô sinh viên Cố là thế nào, cả trường đang đồn ầm lên, tôi là hiệu trưởng mà cậu cũng không nể mặt sao? Mau đến gặp tôi.” Sau đó là tiếng “Tít...tít...”

“Là hiệu trưởng!?” Cố Thanh Vũ giật mình, không ngờ lại tới tai hiệu trưởng.

Lục Tử Ngạn vẫn bình thản như thường, đứng lên đi thay đồ, miệng còn lầm bầm “Để ông biết đứa nào làm ầm ĩ lên, ông ”xử” cả nhà mày.”

Sau đó đi ra, mặt mày tươi tắn “Anh đi nhé vợ.”

Cố Thanh Vũ nín tay anh “Có ổn không?”

Anh cười “Em lo gì.” rồi đi khỏi.

Cô tự hỏi , sao anh có thể bình thản như vậy, có khi nào hiệu trưởng tìm anh để đuổi việc? Ngồi ở nhà chờ anh, cô thấy không an tâm, cứ thấp thỏm không ngừng, vội chạy đến trường.

Đã xế chiều, sinh viên trong trường hầu hết đã rời khỏi, Cố Thanh Vũ gấp rút chạy đến phòng hiệu trưởng, đúng lúc anh vừa đi ra cùng hiệu trưởng, Cố Thanh Vũ thở không ra hơi nhìn anh, Lục Tử Ngạn chậm rãi bước đến, anh cười “Em chạy đến làm gì?”

“Chuyện đó...”

“Hiệu trưởng có gửi thiệp mừng này.” Anh giơ phong bì màu đỏ, lắc lắc trước mặt cô.

Hiệu trưởng cười ôn hoà “Tôi về đây.”

“Chào thầy.” Cố Thanh Vũ gật đầu chào ông. Anh nắm tay cô bước đi, cô hỏi “Vậy là sao?”

“Chuyện nhảm nhí ấy mà.” Anh ngắm nghía cái phong bì, cười nham hiểm “Hà hà, để xem được bao nhiêu.”

Cô “....” Chuyện người khác xem là hệ trọng thì đối với anh chỉ là chuyện nhỏ như con kiến sao??

Anh lái xe, vừa đi vừa ngân nga hát nhỏ, cười hắc hắc “Thanh Vũ, anh còn tưởng chuyện gì to lớn, không ngờ ông ta chỉ nói vài câu rồi chúc mừng.”

“Anh bảo thế nào?”

“Anh bảo: Nếu thầy còn làm âm ỉ, tôi sẽ nói với cả trường là thầy bị hói. Thế là ông ta im luôn, hahaha...”

Cố Thanh Vũ ngẩn người “Sao anh biết thầy ấy bị hói?”

“Lần trước lúc vào phòng, anh vô tình thấy ông ấy đang chỉnh bộ tóc giả của mình, haha...anh còn cười chảy cả nước mắt cơ.”

Cô cảm nín, nếu để anh biết điểm yếu của ai, coi như người đó tới số... Chia buồn với thầy...

Sau việc bị cả trường biết cô là vợ của Lục giáo sư, Cố Thanh Vũ rất lười đến trường, Lục Tử Ngạn nhìn vợ anh cớm như mèo mướp, cất tiếng “Em không muốn đến trường à?”

Cố Thanh Vũ gật đầu “Em không thích bị bàn tán.”

Anh cười, vẻ mặt vô cùng thoả mãn “Nếu có trách thì trách cậu ta dám có ý với vợ của anh.” Sau đó đứng dậy lấy áo khoác, cùng khăn quàng choàng cho cô “Anh đưa em đến trường.”

Cô bị lôi đi trong khi chưa ăn xong, chén bát cũng chưa dọn, nhú mày nhìn “Anh định làm gì?”

“Pháp luật không cấm giáo sư và sinh viên kết hôn thì ai dám phản đối?” Lục Tử Ngạn vừa lái xe vừa nói “Em yên tâm, anh đều có cách giải quyết.”

Cố Thanh Vũ hết cách, đành để mặc anh, nói cũng nói rồi, cô còn làm được gì?

Đến trường, Cố Thanh Vũ ngồi im trong xe không bước xuống, Lục Tử Ngạn cất tiếng “Mau xuống thôi, sắp đến giờ lên lớp rồi.”

Cô ậm ừ, liếc nhìn qua cửa xe thấy mọi người nhìn chằm chằm, càng không muốn ra khỏi xe. Lục Tử Ngạn nói “Cố Thanh Vũ, em định ngồi trong đây luôn sao? Anh không ngại, việc gì em phải ngại?”

Cố Thanh Vũ trừng mắt nhìn anh “Em không mặt dày như anh” rồi mở cửa bước xuống xe.

Anh hí hửng chạy theo, đi giữa sân trường, bị người khác bàn tán, cô cảm thấy không thoải mái, thấy vậy Lục giáo sư dừng lại lớn tiếng “Nếu các người còn đứng đây bàn tán, tôi sẽ ”xử” từng người một vì tội gây tổn hại tinh thần người khác.” Thế là cả một “rừng” người đều im bật,tản ra tứ phía.

Anh cao hứng nói “Thế nào? Anh có phải rất tài giỏi?”

Cô cười lạnh “Mặt dày cũng có lợi đấy. Chẳng hạn như bị người khác bàn tán vẫn thấy bình thường.”

“....”

Đi dọc hành lang, mọi ánh mắt luôn dồn về phía Cố Thanh Vũ, Phương Bạch Nha vỗ vai cô “Vũ Vũ, mày trở thành tâm điểm của mọi người rồi.”

Cô cảm thán “Tha cho tao đi.”

“Tao thấy có gì đâu mà mày phải ngại? Kệ chúng nó” Phong Hiểu Ái lên tiếng, vừa đi vừa ăn bánh.

Cô gằn giọng “Mày thử là tao xem.”

“Tao mà là vợ của Lục giáo sư, sao cũng được. Cho chúng nó nói tới sáng.”

Cô hết nói, đột nhiên nó quăng bịch bánh cho cô, phủ tay, chỉnh lại tóc, đi nhanh lên phía trước, cả bọn không hiểu việc gì cho đến khi, thấy nó đâm thẳng vào người Ngô Phong. Hấn vội đỡ cô “Phong Hiểu Ái, em không sao chứ?”

Nó xoa xoa mi tâm, vẻ mặt vô cùng mệt mỏi “Em...em thấy chóng mặt quá.” Tiếp theo là gục vào lồng ngực hẳn.

Cô và những sinh viên xung quanh ngó người, còn Ngô Phong không mấy ngạc nhiên, nhìn xung quanh, gọi Thụ “Phi Trúc, mau qua đây.”

Cậu cau mày bất mãn “Tại sao lại là em, thầy tự lo đi.”

“Tôi trễ họp rồi.” Hấn đẩy nó cho Thụ rồi chạy đi, sự thật là Ngô Phong đã bị trễ họp, dù hấn muốn làm người tốt đưa Phong Hiểu Ái đến phòng y tế cũng không được.

Nhìn Ngô giáo sư chạy đi, Phong Hiểu Ái bật dậy, la ó “Vây là sao chứ?” Kế hoạch của nó là giả vờ ngã xỉu để được Ngô giáo sư bế vào phòng y tế, lo lắng chăm sóc, sau đó la tiếp cận thầy ấy, nhưng không ngờ...

Thụ cười tươi “Chia buồn nhé...haha..”

Nó chạy lại ôm lấy vai của cô, lắc mạnh “Cố Thanh Vũ, mày nói xem, tao có hấp dẫn không?”

Cố Thanh Vũ nhin cười “Cũng có thể miễn cưỡng gọi là có.”

Nó hừ mạnh, quay phắt đi. Phương Bạch Nha, Thụ và cô cười phá lên. Kế hoạch dụ dỗ Ngô giáo sư của nó chính thức thất bại.

Chị họ cùng anh rể đi tuần trăng mật về sẵn tiện sang thăm nhà vợ chồng Lục Tử Ngạn. Chị họ gửi hai hộp quà to đùng, sau đó cùng cô vào bếp làm bữa trưa, để mặc hai người đàn ông ngồi nói chuyện phiếm.

Anh rể ngồi kể lể khoe khoang để chọc tức Lục Tử Ngạn “Này, chú biết không, anh đi hưởng tuần trăng mật rất tuyệt vời đấy, được vợ chăm lo, cưng chiều đủ thứ, về chuyện giường chiếu thì khỏi phải nói...đều-đặn.” đặc biệt nhấn mạnh hai chữ cuối.

Lục Tử Ngạn cười khinh bỉ “Anh khoe khoang với tôi làm gì, gia đây đi du lịch mãi cũng chán rồi? Nếu như tôi không nhớ lầm thì chị tôi làm gì biết nấu ăn thì chắc anh toàn ăn đồ hộp nhỉ? Vợ tôi mỗi ngày đều dọn ba bữa, không thiếu bao giờ.”

Anh rể hơi ngượng một chút, sau đó liền lấy lại phong độ “Chuyện giường chiếu của vợ chồng chú thế nào? Thấy em dâu là người khá lạnh nên chắc cậu cũng khó khăn lắm nhỉ.”

Anh cười khinh bỉ “Mỗi ngày một cử.”

Cô đứng trong bếp, nghe vậy tự hỏi “Có sao?”

Chị họ đứng kế bên rửa rau “Em quan tâm làm gì, hai người bọn họ đều “chém” như nhau cả.”

“...”

Ăn cơm trưa, Lục Tử Ngạn liền giở giọng “Thanh Vũ, anh muốn ăn thịt kho.”

Cô cầm đĩa gấp cho anh, sau đó lại nói “Thanh Vũ, ăn canh.”

“Thanh Vũ, ăn tôm.”

Thấy thế, anh rể lên tiếng phàn nàn “Chú bao nhiêu tuổi rồi, còn bắt vợ gấp cho nữa? Tay chân bị tật à?”

Lục Tử Ngạn nhàm chán nói “Anh có mắt chỉ để trưng thôi à? Không thấy tôi dùng tay để ăn cơm, dùng chân để đi sao?” Còn hãnh diện cao giọng “Đây được gọi là yêu cầu hợp pháp khi kết hôn, anh không làm được nên tức à?”

Anh rể bị mất mặt, cầu cứu chị họ “Tinh Tử, anh muốn ăn tôm.”

Chị họ không giống cô, không quá chiều chồng, vì là người phụ nữ thành đạt nên rất ít khi biết cách chăm sóc chồng, chị lạnh lùng nói “Anh có tay thì tự gấp.”

Lục Tử Ngạn cười lớn tiếng, cả mồm cũng không nhặt kịp “Hahaha....tội thế cơ, Triệu Doãn, anh muốn bắt chước tôi à, mơ đi..hahaha...thế mà dám bảo được vợ chăm sóc rất tốt.”

Cô nhét miếng thịt vào chén anh, gần giọng “Anh mau ăn đi.” Sao lại có người thích đùa cợt trên nỗi đau của người khác như thế? Nhìn sắc mặt của anh rề u ám như vậy thật tội nghiệp...

Ngồi chơi một lúc, vợ chồng chị họ đi về, Lục Tử Ngạn thấy họ về rồi, bắt đầu giở trò “Thanh Vũ, lên giường.”

Cô quay lại, anh vẫn còn nhớ câu nói của anh họ? Cô đi lướt qua anh “Anh lên một mình đi.”

“Một mình anh không làm được, cần có người trợ giúp.” Lục Tử Ngạn đi theo cô, cảm râm, cuối cùng chịu không được cô nói “Bây giờ trời vẫn còn sáng.”

Anh hí hửng “Vậy chờ đến tối nhé!”

Vậy là cô được yên thân...

Đến tối, Lục Tử Ngạn tắm xong, chỉ quấn cái khăn dưới thân, đi vòng quanh nhà kiếm cô, anh cứ mặc như thế đi thẳng vào phòng sách, thấy cô đang tìm kiếm sách để đọc, vui vẻ chạy đến “Vợ, anh chuẩn bị xong rồi.”

Cố Thanh Vũ “Ừ” một cái rồi đi lướt qua anh ra ngoài, ngồi sofa đọc sách. Lục Tử Ngạn bắt măn lên tiếng “Thanh Vũ, chuyện em hứa với anh?”

Cô quay sang giả lơ “Em hứa với anh cái gì?”

“Lên giường...”

“Anh đang phong thanh hạc lệ* đấy à?”

*Phong thanh hạc lệ : :Tiếng gió thổi, tiếng hạc kêu tự kỉ ám thị. (Từ chuyện: thời Đông Tấn, Phù Kiên ở phương bắc bị quân Tấn đánh bại, trên đường tháo chạy, nghe tiếng gió thổi, tiếng hạc kêu cũng tưởng là quân Tấn đuổi).

*Tự kỉ ám thị : (tự mình che mắt) hay tự thôi miên (Autosuggestion) tự tâm niệm là thuật ngữ đề cập đến tất cả những hình thức tự kích thích và khuyến khích bản thân qua năm giác quan của con người, là quá trình tự tâm niệm, tự khích lệ. Ý của Cố Thanh Vũ là Lục Tử Ngạn tự nghĩ rằng cô muốn lên giường cùng anh.

Lục Tử Ngạn say sẩm mặt mày, vô cùng không vui “Cố Thanh Vũ em...”

Cô đứng lên “Anh mau mặc áo vào đi, không bị cảm đấy.”

“Anh cảm thì mặc xác anh.” Ai đó hậm hực đi thẳng vào phòng, cánh cửa làm thốt để anh chuốc giận, cô khẽ cười, ai lại trẻ con như thế. Anh có bao giờ giận cô được lâu, một lát dỗ ngọt là hết giận thôi.

Thấy anh cứ ở trong phòng không đi ra nữa, Cố Thanh Vũ cất sách đi, vào phòng, anh ngồi trên sofa soạn giấy tờ gì đó quay lưng lại với cô, Cố Thanh Vũ chậm rãi đi đến vòng tay ôm cổ anh, nói “Anh đổi à?”

Anh im lặng không trả lời, cô nhướn mặt nhìn anh “Này, Ngạn...á” Chưa kịp gọi, anh đã kéo cô từ đằng sau ngã về phía trước ngồi trọn vào lòng anh còn bị anh hôn say sưa. Lục Tử Ngạn ánh mắt đầy nguy hiểm nhìn cô “Thanh Vũ, không tha cho em được.” Sau đó, bàn tay linh hoạt di chuyển, mặc kệ lời của cô...

Thường ngày, cô chỉ cần ôm anh từ phía sau, dỗ ngọt vài câu, Lục Tử Ngạn sẽ vui vẻ như thường, nhưng hôm nay, hành động của cô lại là ngồi lửa kích hoạt anh, không những bị thất bại mà còn bị anh ăn sạch... Sau này, cô nhất định sẽ không trêu chọc anh như vậy nữa..Lục Tử Ngạn, chính là “Tiểu nhân giả làm quân tử”... Sói xám đội lốt hổ trắng...

Sáng thức dậy, cả người Cố Thanh Vũ mềm nhũn, đau nhức vô cùng, cái người đã hành hạ cô cả đêm thì đang ung dung, thoải mái đứng trước gương thất cà vạt. Anh nhìn thấy ai đó liếc mình chăm chăm, cất tiếng “Sáng sớm đã cau có rồi.”

Cố Thanh Vũ không thèm trả lời, kéo chăn che mặt. Lục Tử Ngạn đi đến bên giường, hôn lên trán cô, cứng chiều nói “Hôm nay cho phép em nghỉ, không cần đến trường. Anh đi đây.”

Cô ló đầu ra, nói “Đi cẩn thận.”

“Em yên tâm, anh sẽ không gây tai nạn đâu.”

“....”

13. Chương 15: Thử Váy Cưới.

Thử váy cưới, Lục Tử Ngạn xem một lượt, hỏi cô “Em thấy thế nào?”

Cố Thanh Vũ ngắm nghía một chút “Được đấy.” Đó là bộ váy cưới màu pastel, lớp ngoài là vải voan mỏng. Nhìn đơn giản nhưng rất đẹp.

“Em thử đi.”

Cố Thanh Vũ đi vào trong với nhân viên, còn anh cầm bộ lễ phục đi thay. Một lúc sau, nhân kéo tấm màn màu kem, Cố Thanh Vũ từ từ quay lại, có chút ngượng ngùng “Sao hả?”

Lục Tử Ngạn hơi thẩn thờ, Cố Thanh Vũ giã dị thường ngày của anh giờ y hệt công chúa. Váy kết hợp từ dáng váy đuôi cá gợi cảm và dáng váy chữ A thanh thoát, bên ngoài phủ ren xinh đẹp, chiếc váy đuôi dài mỏng manh, đắp ren tinh tế tôn lên dáng vẻ thanh tú của cô. Thiết kế váy dài tay nhưng thanh thoát bởi cách đắp ren trên voan mỏng, làm cô thêm sang trọng mà không nặng nề.

Anh cười “Perfect!”

Cố Thanh Vũ mỉm cười, hai bên gò má ửng hồng. Lục Tử Ngạn cầm điện thoại, cười tươi “Vợ, anh chụp một tấm.”

“Không, ngại lắm.” Cô xua tay, lắc đầu.

“Cần gì phải ngại. Nào, cười lên.”

Cố Thanh Vũ đành đứng im cho anh chụp, vẻ mặt đỏ ửng vì xấu hổ. Lần đầu tiên cô khoác trên mình chiếc áo cưới, giống như lọ lem trở thành công chúa. Lục Tử Ngạn thường ngày cũng mặc đồ vest nhưng hôm nay đặc biệt phong độ hơn mọi khi...ít nhất thấy anh nghiêm túc một lúc.

Anh chụp rất nhiều, còn cùng cô tự sướng sau đó mới để thợ chụp ảnh chụp đám hoàng....Lục Tử Ngạn quyết định chọn chụp ngoại cảnh, anh lên mạng tìm những địa điểm thích hợp, vừa đẹp lại lãng mạn để chụp ảnh cưới.

Trước khi viết thiệp anh soạn sẵn một list danh sách khách mời sau đó mới đặt bút ghi. Cô ngồi bên cạnh đọc một lượt, hỏi “Anh không mời anh rể à?”

Lục Tử Ngạn cầm cúi ghi, đáp “À, quên mất, tại anh ta mờ nhạt quá. Để anh thêm vào. Hôm đám cưới anh ta anh chỉ khá nhiều để xem anh ta đáp lại thế nào...hắc hắc.”

Cái giọng điệu gì đây??

Cố Thanh Vũ hẹn đám bạn ở ngoài tiệm cà phê vẫn hay tới, khi thấy tấm thiệp màu đỏ, mặt đứa nào đứa nấy đa dạng biểu cảm. Hiểu Ái hét lên “Mày làm lễ cưới à?”

“Bé bé cái mồm thôi.” Cô gần giọng, có cần phải la làng cho thiên hạ không? “Vì Ngạn tử nói muốn nhìn thấy tao mặc váy cưới nên quyết định tổ chức. Dù sao cũng chỉ là hình thức nên không lớn lắm.”

Bạch Nha nhận tấm thiệp, tỏ vẻ u sầu “Haiz.... tưởng tượng Cố tử của chúng ta bước trên lễ đường sao thấy tủ thân, còn đau hơn cả lúc biết em có chồng. Ôi...Cố tử lòng anh..”

“Đẹp đi.” Cố Thanh Vũ gạt cánh tay đang vươn ra muốn ôm cô.

“hahaha...”

Thụ đặt ly cà phê xuống bàn, quay sang nắm lấy tay cô “Thanh Vũ, tuy mày đã đăng ký kết hôn nhưng khi nhận được thiệp mời lại có cảm giác bỏ phải xa con gái vậy?” Hết sức xúc động.

Hiểu Ái sâu sắc nhìn cô “Thanh Vũ, tao sẽ tặng món quà cưới khiến mày nhớ mãi không quên, sao? Thích váy ngủ sexy, bikini hay dụng cụ SM?”

“Fuck.” Câu nói tục đầu tiên sau khi lên Đại Học...

Cả bọn cười ầm lên, nói cho cùng chúng nó vẫn là những đứa bạn tốt nhất với cô. Điều thật lòng chúc phúc cho Cố Thanh Vũ.

Nhớ khi còn bé, Thụ là đứa bạn đầu tiên của cô, lần đầu gặp mặt cậu đã nói “Cậu là cô gái rất hay cười nhưng, trong tâm lại chất chứa đầy đau thương. Sao cậu có thể chịu đựng một mình như vậy?”

Cô chỉ biết ngẩn người, không trả lời, chỉ ngược mặt lên cao, cậu nói tiếp “Tớ sẽ trở thành người bạn đầu tiên của cậu, Thanh Vũ.”

Thật ra, Thụ sống rất sâu sắc, vừa nhạy bén lại giỏi quan sát. Đối với Cố Thanh Vũ giống như người anh đang chăm sóc em gái vậy.

Trước khi lễ cưới diễn ra, Cố Thanh Vũ rất hồi hộp. Tay cứ run bần bật, mẹ Lục Tử Ngạn cùng chị họ ngồi bên cạnh trấn an “Thanh Vũ, con đừng căng thẳng quá.”

“Phải đó, em dâu à, sẽ ổn thôi, lần trước chị còn run hơn em nhưng khi đứng trên lễ đường lại bình tĩnh.”

“Em biết rồi.”

Mẹ anh nắm tay cô đứng lên, bà mỉm cười “Con gái, đi thôi! ”

Cố Thanh Vũ hít một hơi dài đứng dậy bước ra khỏi phòng cô dâu.

Phía trên bậc, Lục Tử Ngạn đặc biệt đẹp trai và lịch lãm khác thường, anh hướng mắt về Cố Thanh Vũ, nhìn cô từng bước tiến gần mình. Khi tay cô quàng vào tay anh, Lục Tử Ngạn nói thâm “Vợ, em làm anh rung động mãnh liệt.”

Cô đẩy nhẹ “Nghiêm túc một chút.”

“Anh đang nói nghiêm túc ấy chứ.”

Khi cha sứ bắt đầu đọc lời tuyên thệ, Lục Tử Ngạn và Cố Thanh Vũ tìm đều đập mạnh. Lời tuyên thệ kết thúc, anh cúi đầu hôn cô, sau đó lại giả trò “Thanh Vũ, chúng ta sẽ động phòng đúng chứ?”

“Anh không còn gì để nói với em sao?”

Anh cười “Anh yêu em.”

Cô mỉm cười, hôn nhẹ lên cánh môi anh “Em cũng vậy.”

Kết thúc lễ cưới, Lục Tử Ngạn ngồi xếp chân trên giường...đếm phong bì. Anh đặc biệt chọn phong bì của anh rể đếm đầu tiên. Cô thấy hai người bọn họ mỗi lần gặp nhau là đấu khẩu, kiếp trước nợ oan gia chưa trả hết à?

“Chà.....ba mươi. Không tồi. Được đấy.”

Cố Thanh Vũ tròn mắt “Nhiều thế à?”

“Anh ta là tài phiệt, nhiều đây nhằm nhò gì.”

“Ngạn tử, anh túng thiếu thế à?”

Anh nhăn mặt “Anh có gì phải túng thiếu?” Còn cười đều “Nếu nghèo thì em nuôi.”

“ ... ”

Hưởng tuần trăng mật, Cố Thanh Vũ quyết định đi biển Phuket, vì ở đó rất đẹp, thời điểm hiện tại là tháng 11 nên rất thích hợp để đến thăm vùng đất xinh đẹp này. Vừa đến, Cố Thanh Vũ đã trầm trồ, đây đúng là biển xanh cát trắng. Nhìn trên hình cô còn tưởng là photoshop thái quá nhưng không ngờ ở ngoài cũng lộng lẫy như vậy.

Lục Tử Ngạn thuê xe hơi đưa cô đến resort, sắp xếp đồ xong mới quay lại bãi biển. Cô đi trước anh đi sau, miệng lẩm bẩm “Ý kiến đi biển thật không tồi.”

Cố Thanh Vũ mặc chiếc váy màu xanh biển, bên ngoài khoác áo voan, tóc thả tung bay trong gió, còn anh mặc áo sơ mi tay ngắn, quần sort, đeo kính râm, ngồi trên cát hưởng ánh nắng dịu nhẹ, quay sang hỏi cô “Thanh Vũ, sao em không mặc bikini?”

Cố Thanh Vũ đáp “Em không bơi, mặc làm gì?”

“Thế sao đòi đi biển?”

“Cho mát.”

Anh bĩu môi “Đáng lý ra em nên mặc bikini mới phải, như thế chuyến du lịch này anh mới có hứng thú.”

“Ở đây có rất nhiều cô gái xinh đẹp mặc bikini gợi cảm, anh thích thì cứ nhìn.”

Lục Tử Ngạn cau mày, lắc đầu “Anh không dám nhìn.”

“Tại sao?”

Ai đó cười tươi như hoa, giật lấy ly nước ép trên tay cô, nhẹ nhàng đáp “Anh sợ vợ.”....

Đi chợ đêm, người đông như kiến, Cố Thanh Vũ lo sẽ bị móc túi nên đưa hết tiền bạc cho anh giữ, vì dù sao anh an toàn hơn cô, chưa kịp đựng vào đã bị anh phát hiện, người đầu mà nhạy như thế, chẳng bù cho cô.

Lục Tử Ngạn nắm tay cô đi xem những món đồ lạ mắt mà Trung Quốc không có, cẩn thận dặn dò “Em phải nắm chặt tay anh đấy, nếu lạc thì khổ.”

Cố Thanh Vũ cất tiếng “Em là trẻ lên ba à?”

Anh thở dài trêu chọc “Anh chỉ lo thôi, khả năng định vị phương hướng và trí nhớ của em đều rất tệ, đường từ nhà đến trường em còn bị lạc huống chi là nơi xa lạ này, nhờ bị lạc lại phải nhờ người chỉ đến đồn cảnh sát thông báo tìm người đây...haha...”

Cố Thanh Vũ mím môi, có cần phải sỉ nhục cô thế không? Cô vươn tay nhéo hông anh, Lục Tử Ngạn la ầm ĩ “Đau anh, em bạo lực gia đình à?”

“Chưa đánh anh bầm dập là may rồi đấy.”

“Luật pháp cấm bạo hành gia đình đấy.”

“Có giỏi thì anh kiện đi.” Cố Thanh Vũ hất mặt quay đi, anh vội đi theo, tay xoa xoa hông, ngấm ngấm một chút, Lục Tử Ngạn kéo tay cô đứng lại “Vợ, mua áo đôi mặc đi.”

Cô nhìn anh, hỏi “Áo thun à?”

“Ừ. Cái này nhé.” Anh chỉ tay vào cái áo phun hình Tattoo hiện đang rất thịnh hành của giới trẻ ở trong gian hàng gần đó. Cô cảm thán “Anh còn trẻ lắm à?”

Anh đáp “Chỉ mới 27.”

“Không hợp với anh đâu.”

“Vậy cái này?” Anh chỉ tiếp vào cái bên cạnh, chiếc áo này màu trắng đơn giản hơn cái trước, chỉ in dòng chữ “#Catch me”, cô gật đầu. Ai đó hí hửng chỉ tay vào cái áo, hỏi ông chủ...bằng tiếng anh(?) “Hey, how much?”

Ông chủ lắc đầu không hiểu, nói một tràng tiếng Thái, anh ngây người một lúc, mỉm cười nhìn cô “Vợ, mai thuê người phiên dịch nhé.”

Cô nhin cười...

Sau một hồi lăm nhăm cái gì đó, Lục Tử Ngạn cầm túi áo, mặt đầy mệt mỏi “Khác biệt ngôn ngữ và IQ thật khổ.”

Cô tò mò hỏi “Anh làm sao mà mua được thế?”

“Anh lên mạng dùng google dịch ấy mà.” (Lục Tử Ngạn mở google dịch rồi mở chức năng giọng nói). Sau đó thở dài “Sau này có đi du lịch ở nơi nào, anh phải học vài từ mới được nếu không thì sao có thể kêu cứu?!”

“...”

Trở về resort, Lục Tử Ngạn đứng dưới quầy dẫn dò gì đó, còn cô thì lên phòng đi tắm. Khi anh lên phòng không thấy cô đâu, mắt nhìn thấy váy ngủ để trên giường, anh thở dài “Đây là quyền rũ bất hợp pháp...”

Tiếng của Cố Thanh Vũ đột nhiên vang lên trong phòng tắm “Ngạn tử, anh có ngoài đó không? Em quên mang đồ rồi, lấy giúp em, ở trên giường ấy.”

Lục Tử Ngạn hai mắt sáng rực, lắc đầu vài cái “Còn cố tình dụ dỗ?!” - -!

“Ngạn tử, mau lên, em rất lạnh.”

Anh : “Cô ấy đang rất nôn nóng?!..haiz...”

Lục Tử Ngạn tự kỷ ngồi xổm nhìn váy ngủ của cô, lăm bắm một mình. Cuối cùng chịu lạnh không được, cô quần khăn tắm quanh người, đẩy cửa đi ra, rõ ràng lúc này cô có nghe giọng anh, còn tưởng là nghe lầm không ngờ người nào đó đang ngồi bên giường nhìn váy ngủ của cô chằm chằm... Cô cau mày “Anh ở ngoài sao không đưa đồ cho em, lạnh chết mất!”

Lục Tử Ngạn đứng lên, bước đến gần cô, Cố Thanh Vũ đang định mở miệng, anh đột nhiên vòng tay ôm lấy cô, cất tiếng “Vợ, em đang quyến rũ anh đấy à?”

Cô thẳng thừng đáp “Anh bị ảo tưởng sao?” sau đó đẩy anh ra, cầm lấy váy ngủ đi vào phòng tắm.

“Thanh Vũ, em rõ ràng đang muốn quyến rũ anh. Đừng chối.” Lục Tử Ngạn vươn tay chặn ngay cửa phòng tắm, cười tươi.

Cô nhăn mặt “Anh muốn em bị cảm lạnh?”

“Vợ, hay em cứ như thế này mà hành hạ anh đi.”

Anh còn từ nào bỏ ỉ, lưu manh hơn không? Cố Thanh Vũ dấm mạnh vào bụng anh, Lục Tử Ngạn ôm bụng la hét âm ỉ “Đau...em bắt đầu bạo hành gia đình lúc nào thế?”

Cố Thanh Vũ lạnh lùng đáp “Chính anh nói em hãy hành hạ anh đi mà.” Đóng cửa lại đi vào phòng tắm, còn ai đó thì mặt mày ửng đỏ, buồn bã trèo lên giường “Tổn thương bất khác..”

Mặc đồ xong, Cố Thanh Vũ chạy nhanh lên giường, cô lạnh đến nổi run cầm cập, thấy anh nằm cuộn tròn giữa giường, cô gọi “ngạn tử, xích qua một chút.”

“ ... ”

“Anh có nghe em nói gì không đấy? Em sắp chết cóng...”

Lục Tử Ngạn bật dậy, dùng tay đè cô xuống giường, con người đen láy đầy sức hút, anh cất giọng “Thanh Vũ...em làm anh tổn thương, phải đền bù.”

Nhìn lạnh lùng nam tính thể thôi, chỉ có cô mới biết anh..lưu manh và trơ trên thế nào? Cô làm anh tổn thương bao giờ, Cố Thanh Vũ quay mặt sang bên trái, nói “Anh có để yên cho em ngủ không?”

Lục Tử Ngạn cười tươi “Ok, em cứ ngủ, anh làm việc của anh.” Một bàn tay len vào áo cô.

*Bốp.... vì giật mình Cố Thanh Vũ đập mạnh đầu vào trán anh. Lục Tử Ngạn nhúc nhích vô cùng, anh gằn giọng “Cố Thanh Vũ, em làm gì vậy?”

“Ai bảo anh giở trò đồi bại?”

“Chúng ta là vợ chồng hợp pháp đấy.”

“Thì sao nào?”

Lục Tử Ngạn mím môi “Cố Thanh Vũ, em có tin là anh cưỡng bức em ngay tại đây không ?”

Lưu manh...Hết sức lưu manh !!!!

Ngày hôm sau, Lục giáo sư tinh thần thoải mái dậy sớm, tay kéo rèm cửa, đón ánh nắng mặt trời, còn cười tươi nhìn cô “Thanh Vũ, hôm nay đẹp trời, đi bơi nhé.”

Cố Thanh Vũ nằm trên giường, nheo mắt lại, tên đáng ghét. Rõ ràng hôm qua cô trả lời là “Tin.” Vậy mà anh còn nhào tới, hại cô bị ăn sạch sẽ, anh nghiêm túc cũng tốt nhưng ở trên giường việc đó thật tai hại...

Ăn sáng xong, Lục Tử Ngạn nắm tay cô đi dạo quanh biển, hai người mặc áo đôi, đeo cùng cặp kính mát, Cố Thanh Vũ một tay xách dép một tay nắm tay anh bước chậm rãi, cát rất mịn, gió biển lúc sáng sớm cực kỳ mát. Lục Tử Ngạn cất tiếng, đọc thơ “Thiên nhiên lay động lòng người,/Nữ nhân bên cạnh lại càng đẹp hơn.”

Xem ra anh rất rảnh rỗi.

Anh cười tươi “Vợ, xuống tắm biển, đang vắng người này.”

Cô viện cớ “Em không mang đồ bơi.”

“Mặc thế này cũng được.”

“Đồ ướt khó chịu lắm.”

“Như thế mới quyến rũ.”

“ ... ”

Lục Tử Ngạn bế bổng cô lên, Cố Thanh Vũ giật mình, hét ầm ĩ “Này, anh làm gì thế. Em không đùa đâu nhé.”

“Em đề nghị đi biển thì phải tắm biển chứ.” Càng bước gần ra biển.

“Đừng, Ngạn tử, em không biết bơi, dừng lại.”

Lục Tử Ngạn buông tay, nhưng cô lại giống như con bạch tuột bám lấy anh. “Mau đưa em ra khỏi đây.”

Cảnh tượng lúc này rất tức cười, hai tay hai chân Cố Thanh Vũ ghì chặt cơ thể anh. Lục Tử Ngạn bật cười “Em lo gì, nếu có chết đuối anh cũng cứu kịp.”

Lục Tử Ngạn dùng sức gỡ tay chân cô ra, “quăng” xuống nước. Cố Thanh Vũ hoảng sợ trồi lên bầu vịu lấy anh, cô gằn giọng “Về resort, em sẽ giết anh. ”

“Em đã quá tuổi vị thành niên, giết người sẽ ‘bóc lịch’ đấy.”

Cố Thanh Vũ trừng mắt nhìn anh, ai đó không những không biết sợ, còn rất tỉnh bơ nói tiếp “Cố Thanh Vũ, em cứ dính sát vào người anh như thế, số đo hay mơ thừa, anh đều biết hết đấy.”

“Đồ biến thái.” Cô lùi lại, mắng anh.

“Haha...”

14. Chương 16

Kết thúc tuần trắng mắt, Cố Thanh Vũ bắt đầu đi làm. Cô may mắn được Thẩm Duy Thiên giới thiệu vào công ty của anh làm bộ phận nhân sự. Bạn bè Cố Thanh Vũ cũng đi làm. Thụ là trưởng phòng maketting, Hiếu Ái vào làm trong công ty Phương thị cùng Bạch Nha.

Làm được một tuần, trong công ty bắt đầu nhìn Cố Thanh Vũ bằng ánh mắt kì lạ. Ăn trưa cùng đồng nghiệp trong phòng nhân sự, có người ậm ừ mãi mới chịu hỏi cô “Thanh Vũ, tớ hỏi thật nhé, cậu và phó tổng Thẩm có quan hệ gì vậy?”

Cố Thanh Vũ đang ăn cơm, cô giật mình, ngăn người “Gì cơ?”

“Cả công ty đang đồn cậu và anh ấy đang yêu nhau đấy.”

Cô lắc đầu lia lịa “Không phải, tớ và anh ấy chỉ là bạn bình thường. Không như cậu nghĩ đâu.” Sao bọn họ có thể tung tin như vậy, anh là bạn của Lục Tử Ngạn, bọn họ cũng có thể coi là quen biết. Chỉ là lúc vào đây, cô hay hỏi Thẩm Duy Thiên về mấy chuyện lật lọng. Chắc không phải vì vậy mà bị hiểu lầm??

Đồng nghiệp cảm thán “Thôi đi, đừng giấu. Tớ thấy anh ấy rất quan tâm cậu.”

“Anh ấy là bạn của chồng tớ.”

“Gì cơ?!” Đồng nghiệp ngồi ăn cùng bạn sững người hét lên, cô cảm thấy việc này rất bình thường, sao bọn họ lại ngạc nhiên. Một đồng nghiệp nữ hỏi “Thanh Vũ, cậu bao nhiêu tuổi ?”

“24.”

“Kết hôn năm bao nhiêu?”

Cô ngược mặt lên, nhìn bọn họ “21.”

“Kết hôn khi còn là sinh viên?”

Một đồng nghiệp khác xen vào “Là ai vậy? Có đẹp trai không?”

“Thanh Vũ, cậu may mắn thật đấy, mới 21 tuổi đã có thể kết hôn.”

“Này, này, hôm nào giới thiệu với chúng tớ nhé.”

Cố Thanh Vũ hai bên tai lùng bùng, họ hỏi dồn dập như thế khiến cô không thể trả lời, may mắn? Cuộc đời cô thật may mắn khi gặp được anh...Nói cho cùng thì cô chỉ trả lời qua loa với bọn họ “Chồng tớ bình thường, phẩm chất bình thường, gia thế cũng bình thường, nói chung anh ấy với tớ gắn liền hai chữ “bình thường”.” Về sau nói thầm “Còn vừa lưu manh lại bị ỉm và mặt dày.”

Chiều tan sở, Cố Thanh Vũ nhanh chóng rời khỏi công ty về nhà chuẩn bị cơm tối, Thẩm Duy Thiên đột nhiên xuất hiện trước cửa công ty, anh cười nói “Lục phu nhân, anh có chuyện nhờ em. Đây là chuyện rất hệ trọng, liên quan đến sinh mạng đấy.”

Cô ngẩn ngơ, hỏi “Chuyện gì thế?”

“Anh nghe người trong công ty đồn em và anh đang yêu nhau, anh biết đó chỉ là tin đồn, nhưng mong em đừng kể lại cho tên nhóc Tử Ngạn nghe. Cậu ta mà biết, sẽ bầm anh thành từng mảnh đấy.”

“Đúng vậy” Một giọng nói nhẹ nhàng nhưng đầy đe dọa vang lên sau lưng Thẩm Duy Thiên.

Cố Thanh Vũ cười gượng, lau mồ hôi “Anh ấy đứng từ nãy đến giờ ở đằng kia...” Cô đang định đi đến thì Thẩm Duy Thiên xuất hiện mới dừng lại, Lục Tử Ngạn thấy thế mới bước đến đây.

Anh quay lại, Lục Tử Ngạn nhếch miệng cười, trán nổi ba vạch đen “Nếu tôi biết được tôi sẽ không bầm cậu thành trăm mảnh, mà chặt từng khúc ném mỗi thứ một nơi, và..bây giờ tôi đã biết rồi.”

Nói chuyện thật bạo lực.

Sau đó, Thẩm Duy Thiên cười tươi, vội vàng chạy thẳng vào công ty. Cố Thanh Vũ vươn tay kéo anh “Về thôi. Em làm cơm cho anh.”

Vào trong xe, anh kêu ca “Vợ, sao em lại để người khác nghĩ như thế?”

“Em chỉ hỏi anh ấy vài chuyện thôi.”

“Sao không hỏi anh.”

Cố Thanh Vũ lạnh lùng trả lời “Anh chuyên về ngành nhân sự khi nào thế?”

“...”

Nếu có ai hỏi cô, phẩm chất của Lục Tử Ngạn thế nào, Cố Thanh Vũ chỉ tóm gọn trong vài từ “Lúc như trẻ nhỏ, lúc rất nguy hiểm” .

Lục giáo sư, sau khi hết tiết dạy ở trường chạy đi đón cô tan sở, mặt mày hớn hở hỏi thăm “Hôm nay em làm cô mệt không?”

Cô đáp gọn “Không.”

“Còn anh thì rất mệt, sắp kiệt sức rồi.”

“Thế à?”

Anh quay sang nhìn cô “Vợ, hay em tiếp năng lượng cho anh đi, tối nay chúng ta làm ‘chuyện đen tối’”

Cố Thanh Vũ “Làm chuyện đen tối là bất hợp pháp.”

Lục Tử Ngạn nhìn cô bằng bộ mặt nghiêm túc, tỉnh bơ nói “Thế ‘làm tình trong sáng’ nhé.”

Anh có thể dùng bộ mặt như không có gì để nói những câu bỉ ổi như thế không?

Màu hè năm thứ ba, Cố Thanh Vũ bị anh bắt nghỉ làm, lần này rất quyết liệt và vô cùng nghiêm túc, lí do là do Cố Thanh Vũ bị ngất khi làm việc quá sức trong công ty. Lúc ấy Lục Tử Ngạn đang dạy trong trường, nhận được thông báo anh hối hả chạy đi. Cô còn nhớ rất rõ, khi tỉnh dậy nhìn thấy mặt anh trắng bệch, mồ hôi vẫn còn trên khuôn mặt điển trai, tay anh run rẩy khi chạm vào cô. Cố Thanh Vũ đau lòng khi thấy cảnh tượng này, cô thều thào nói “Em không sao rồi.”

Anh giận dữ quát “Em còn nói không sao? Hay đợi đến khi bác sĩ nói em không qua khỏi mới là có vấn đề? Nào em còn hoạt động không vậy?”

Cố Thanh Vũ trong lòng có chút sợ hãi khi thấy anh tức giận như vậy, cả người anh đều run lên, khóe mắt không hiểu vì sao cay cay, không phải vì bị mắng mà vì anh lo cho cô đến nỗi bản thân phát run. Thẩm Duy Thiên đứng bên cạnh vỗ vai anh “Xin lỗi Tử Ngạn, là do tôi không chăm sóc cô ấy.”

Lục Tử Ngạn không nói lời nào, quay mặt bỏ đi, cô ngẩn người, vội đưa tay nắm áo anh “Ngạn tử...”

“Anh có chút chuyện.” Anh gạt tay Cố Thanh Vũ, rồi nhanh chóng bỏ đi. Những đồng nghiệp đứng bên ngoài đứng nép sang hai bên. Tay cô siết lại, lần đầu tiên, Cố Thanh Vũ bị anh khước từ... Thẩm Duy Thiên an ủi “Cậu ấy không phải giận em đâu, mà đang giận bản thân vì đã lớn tiếng với em.”

Cố Thanh Vũ kìm nước mắt, cất tiếng “Anh đưa em về nhà được không?”

“Cơ thể em vẫn còn yếu.”

“Em không sao.”

Thẩm Duy Thiên hết cách, đành đồng ý. Nhìn vợ chồng họ như vậy anh cũng đau lòng, dù sao đây cũng do một phần lỗi của anh.

Lục Tử Ngạn ngồi trong xe, với trạng thái vô cùng ray rứt..

“Sao mình lại lớn tiếng với cô ấy?”

Một hơi thở dài “Lẽ ra lúc cô ấy giữ mình lại, mình nên ôm cô ấy vào lòng, sau đó đưa về nhà tâm tình.”

Vò đầu bứt tóc “Có khi nào Thanh Vũ giận ngược lại không? Cô ấy sẽ ình ngủ ở sofa? Hay bỏ đói?”

Khóc than trách “Hay tuyệt giao?”

....

Tâm tình được khôi phục “Sẽ không có việc đó, cô ấy không tuyệt tình như thế đâu.”

Sau một lúc độc thoại, Lục giáo sư đã bình tĩnh lại, mở cửa đi ra ngoài, quyết định đưa Cố Thanh Vũ về nhà, từ từ tính tiếp - -!

Đi được vài bước, Lục Tử Ngạn thấy Thẩm Duy Thiên đỡ Cố Thanh Vũ. Anh ngăn người đứng nhìn, sau đó quay mặt đi, vì anh chưa từng lớn tiếng với cô, lúc trước khi cô bỏ nhà đi anh cũng không nặng lời như vậy, bây giờ cảm thấy rất có lỗi, không dám đối diện với vợ mình.

Cố Thanh Vũ thì lại nghĩ anh giận, nên cố sức chạy theo “Ngạn tử...Ngạn tử...”

“Ngạn tử...em xin lỗi...em sai rồi.” Cơ thể vốn suy nhược nên vừa đi nhanh vài bước, Cố Thanh Vũ đã ngã xuống đất Lục Tử Ngạn dừng lại chạy đến bên cô, hai bên mặt ửng đỏ “Anh xin lỗi vì đã lớn tiếng với em, vợ đại nhân...xin lượng thứ.”

“Sao?” Cố Thanh Vũ vẫn chưa hiểu rõ tình hình.

Thẩm Duy Thiên dứt hai tay vào túi, thở dài “Anh đã nói rồi, cậu ta không giận mà đang tự trách bản thân.”

Ai đó xấu hổ, trừng mắt liếc Thẩm Duy Thiên “Im đi, ông đây còn chưa tỉnh số với mày.”

Cố Thanh Vũ vươn tay đánh anh “Chỉ như thế mà anh bỏ đi? Sao không nói, còn làm em tưởng anh giận.”

Anh cười tươi “Không nữa, vợ, đứng dậy đi về.” Lục Tử Ngạn bế bổng Cố Thanh Vũ vào xe, anh nói tiếp “Anh quyết định rồi.”

“Chuyện gì?”

“Hôm nay...anh sẽ xả thân vì nước, tình nguyện hi sinh lao vào ‘bếp trường’ để nấu cơm cho em.”

Cô bật cười “Chỉ là nấu cơm thôi có cần nói quá thế không?” có chút xúc động.

Anh ngượng “Anh chưa từng đứng bếp, cả cách cầm dao cũng không biết.” Sau đó cười tươi “Nhưng dùng dao giết người thì biết rất rõ.”

Giờ thì xúc động biến mất rồi...

— — — — —

Kể ra thì Ngạn tử chưa giận tôi lâu bao giờ, luôn vì tôi mà nhẫn nhịn rất nhiều, nếu tôi không chịu nhường anh ấy chấp nhận chịu thiệt, chỉ cần tôi vui anh ấy đồng ý làm tất cả. Cứ như thế, sợi dây liên kết giữa tôi và anh chưa một lần rạn nứt...

Nhớ trước khi kết hôn (cả trước khi yêu anh), cô thường hay ngồi tâm sự cùng Ngạn giáo sư, chuyện gì cũng kể. Song, một hôm anh hỏi “Sao em lại luôn tâm sự với tôi?”

Cô thành thật trả lời “Vì em xem thầy như một người bố, à không, chắc chỉ ở mức người chú thôi.”

Ngạn giáo sư nghe xong thất vọng không thôi, vì từ khi đưa cô về sống chung anh đã yêu cô rồi. Đây cũng có thể xem anh đang bị tổn thương.

Một lần khác (sau khi cưới), Ngạn giáo sư hỏi cô “Em thấy đàn ông quyến rũ nhất là khi nào?”

Cố Thanh Vũ ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp “Cởi trần, mặc áo sơ mi trắng, nấu ăn, xấu hổ, nhất là lúc bị ướt.”

“Tại sao lại là lúc bị ướt.”

“Nếu một người đàn ông mặt mũi đẹp trai, mặc áo sơ mi trắng mà bị ướt, áo sẽ dính vào da để lộ thân hình sáu múi, chắc, quyến rũ còn gì bằng, vô cùng kích thích thị giác người nhìn.”

Hôm sau anh liền “thực hành”, rồi để bộ dạng ấy đi đến trước mặt cô, hỏi “Thanh Vũ, em xem anh có quyến rũ, có kích thích không!”

Cố Thanh Vũ cau mày nhăn nhó “Anh thì có gì để quyến rũ?”

Anh u sầu, chỉ tay vào bụng “Cơ ngực, cơ bụng thế này mà bảo không quyến rũ?”

“Em nhìn chán rồi.” Cô bình thản đáp.

Ai đó đau khổ, hai hàng nước mắt ngậm ngùi bỏ vào phòng tắm.

Đồng nghiệp có vài người đến thăm, bạn A than thở: “Thanh Vũ, chúng ta mới quen nhau có mấy tháng mà đã phải chia tay.”

Cố Thanh Vũ mỉm cười “Chúng ta có thể gặp mặt mà.”

“Mà này, chồng cậu ấy, bảo bình thường chỗ nào? Mỹ nam ấy chứ, đẹp trai, phong độ, cao to, lại rất quan tâm cậu. Hôm ở bệnh viện chúng tớ đã thấy hết rồi. Vậy mà dám bảo bình thường.”

Cố Thanh Vũ chỉ cười, chỉ là cô không muốn khoe khoang thôi. Bạn B lại nói “Cậu may mắn thật đấy, có người chồng tuyệt vời như vậy, không cho cậu đi làm. Ở nhà nghỉ khỏe.”

Cố Thanh Vũ cũng chỉ cười, trò chuyện một lúc, đồng nghiệp ra về, Lục Tử Ngạn từ phòng sách bước ra, anh đứng khoanh tay dựa vào cửa, nói “Thanh Vũ, em thấy anh bình thường chỗ nào?”

“Gì cơ?” Lẽ nào anh nghe được cuộc nói chuyện của cô.

Anh mỉm cười, sải bước đến trước mặt Cố Thanh Vũ, hai tay quàng qua cổ “Chồng tớ bình thường, phẩm chất bình thường, gia thế cũng bình thường, nói chung anh ấy với tớ gắn liền hai chữ “bình thường”.”

Lục Tử Ngạn lặp lại từng câu chữ, cô ngạc nhiên, sao anh có thể biết được??? Cố Thanh Vũ ôn nhu nói “Nếu để người khác biết anh là một nam thần, sẽ không tốt.” Đành phải nói dối.

Anh “ồ” một cái, giọng điệu trở nên xấu xa “Em cũng lo sợ mất anh cơ đấy.”

“Tất nhiên rồi.” Ai mà sợ??

Lục Tử Ngạn cười dè “Thế thì em phải thường xuyên ”tiếp năng lượng” cho anh để anh có khả năng tránh xa đám phụ nữ khác. ”

“Vậy nếu em không làm thì anh sẽ đi với bọn họ?”

Anh vỗ ngực chắc chắn “Vợ, em yên tâm anh là ‘Liệt nam trung trinh *’, rất biết giữ mình...”

*Liệt nam trung trinh (): ý của Lục Tử Ngạn, anh là người đàn ông mạnh mẽ biết giữ thân trong sạch chỉ yêu mình cô.

“Thế thì tốt. Em đi ngủ đây.” Cố Thanh Vũ gật gù, bỏ vào phòng.

Anh đi theo “Đi tiếp năng lượng.”

“Anh biết giữ mình vậy thì cần năng lượng làm gì?”

Anh vui vẻ trả lời “Để phòng khi tâm trí không đủ tỉnh táo để chống lại quân thù.”

“...” Cái thể loại gì đây. Nhiều khi cô thấy anh hay nói toàn những thứ trên trời dưới đất mà người thường như cô không thể hiểu được.

15. Chương 17: Chương 177

Bạn của anh đến chơi, ngồi ôn lại chuyện cũ, bọn họ nói rất nhiều về chuyện cấp ba, thấy vậy cô hỏi nhỏ “Cấp ba anh thế nào?”

Lục Tử Ngạn mỉm cười “Rất tuyệt. Năm nào cũng nhận học bổng.”

Ngô Phong cất tiếng “Cậu ta quanh năm được gái đẹp theo đuổi. Nhưng đều bị từ chối, lúc ấy bọn anh còn nghi ngờ giới tính của nó nữa cơ.”

Lạc Kiến Hạo dựa vào sofa, chép miệng vài cái “Để tôi nhớ xem, có lần cậu ta còn xém bị hành hung.”

Cô ngó người, quay sang nhìn anh “Gì cơ?”, không lẽ anh gây sự với người khác?

“Đừng nhìn anh như thế. Không phải lỗi của anh.”

Thời đi học Lục Tử Ngạn tuy không phải là dạng cực kỳ nổi tiếng nhưng cũng xem là người ai cũng biết, vì anh luôn xuất hiện trên bảng tên top đầu tất cả kì thi. Năm lên mười một có một đàn chị lớp trên ngỏ lời muốn làm quen với Lục Tử Ngạn nhưng bị từ chối, vì là hoa khôi nên chị ta rất mất mặt không biết đã nói gì mà bạn trai chị ta đã đến tìm anh kiểm chuyện.

Lục Tử Ngạn mặt tỉnh bơ nhìn anh ta, không có gì là sợ càng chọc tức đối phương, anh ta nói “Nhóc con, mày dám của bạn gái tao?”

Ngô Phong, Thẩm Duy Thiên và Lạc Kiến Hạo hết sức bất ngờ, một sách như anh lại dám cướp bạn gái người khác..

Lục Tử Ngạn tháo mắt kính bỏ vào túi quần, đẩy con người đen láy ngạo ngễ nhìn anh ta “Là chị ta tìm tôi, chứ tôi đâu rảnh hơi tìm chị ta làm gì?”

Đàn anh mặt mày dữ tợn, lớn tiếng “Mày còn dám cãi?”

“Anh họ Cao phải không?”

“Mày hỏi làm gì?”

Lục Tử Ngạn lộ nụ cười khinh bỉ thường ngày “Là do não của anh quá “cao” nên không xuống kịp để suy nghĩ hay do IQ của anh ở mức zero? Một người luôn đứng đầu bảng xếp hạng như tôi lại đi thích loại con gái suốt ngày bôi cả tấn phấn lên mặt như thế à?”

Bạn gái cùng đàn anh say sẩm mặt mày, chị ta tức giận vô cùng, dám xem thường chị như thế? Còn đàn anh thì, gân xanh nổi đầy mặt. Đám bạn của Lục Tử Ngạn bùm miệng nhin cười, đúng là kiểu phát ngôn của mấy đứa cao ngạo.

Nghe kể đến đó, Cố Thanh Vũ hỏi anh “Sao anh lại nói năng thô lỗ với con gái như thế?”

Lục Tử Ngạn cười tươi “Anh nói thế là nhẹ đấy.”

Đây là kiểu phát ngôn có thể nhấn chìm người khác của anh sao? Cô hỏi “Rồi?”

Lạc Kiến Hạo tiếp lời “Lúc ấy may mà thầy giám thị tình cờ lên sân thượng nên phát hiện. Bọn họ còn hện bọn anh sau trường nữa.”

Thẩm Duy Thiên cười ha hả “Nhưng em biết không? Bạn học Lục đây lại thông thả đi cổng trước về nhà để đám người đó chờ mỏi cả chân.”

Lục Tử Ngạn: “Đúng là bọn ngốc, chẳng lẽ lời chúng nó nói tôi phải nghe theo, anh đây đâu phải dạng vừa.”

“Bọn họ không truy lùng các anh à?” Theo như cô thấy ở trên phim, thường thì những xích mích giữa các học sinh đều được giải quyết bằng bạo lực cả. Bọn họ sẽ tìm bằng được người gây sự.

Lục giáo sư hãnh diện đáp “Bố anh là quân nhân!”

Cố Thanh Vũ trầm tư, chỉ cần một câu nói của anh là cô đã hiểu, đây có được gọi là mượn thế lực gia đình không?

Có lần, Ngô Phong và thẩm Duy Thiên vừa đi siêu thị gần khu chung cư cao cấp của Lục Tử Ngạn nên ghé chơi. Lục Tử Ngạn mở miệng chế giễu “Hai người đàn ông cùng đi siêu thị, giới tính có vấn đề.”

Ngô Phong liếc mắt nhìn, vẻ mặt đứng đưng “Nhìn tôi thế này ai dám nghĩ là gay?”

“Tùy con mắt người đời.”

Cố Thanh Vũ thấy anh mua nhiều đồ, thắc mắc hỏi “Mỗi lần đi mua đồ anh đều mua nhiều như thế à?”

Ngô Phong mỉm cười “Anh đi đổi mấy đĩa phim. Có mấy loại phim hay lắm, em có muốn xem thử không?”

“Phim gì vậy? Tình cảm hay hành động.”

Thẩm Duy Thiên xen vào “Em gái Cố, phim của cậu ta vừa hành động mãnh liệt vừa tình cảm nồng nàn.”

Cố Thanh Vũ ngẩn người khó hiểu, chưa kịp lên tiếng, Lục Tử Ngạn đã cất giọng “Em có hứng thú với phim A phiên* à?”

*A phiên (A): Phim A=Adult, phim người lớn.

Cô đầu óc mù mờ vẫn không hiểu, Ngô Phong tắc lưỡi, vẻ mặt tám phần lưu manh, hai phần nham hiểm “Xem ra em là tiểu bạch rồi, có muốn xem thử không? Để có thêm kinh nghiệm.”

Lục Tử Ngạn khinh bỉ nói “Những thứ như thế nên để các cậu xem cho thỏa mãn, đừng đầu độc vợ tôi.”

“Á...” Cố Thanh Vũ đột nhiên hét lên, hai bên mặt ửng đỏ, giờ thì cô đã nhớ ra có lần Thụ có nói về vấn đề phim A, cô quay sang nhìn ba người đàn ông kia “Các anh sao có thể nói chuyện này khi em đang ở đây chứ.”

Thẩm Duy Thiên bật cười “Vợ cậu hiểu rồi đấy.”

Anh áp tay vào mặt cô, tỉnh bơ nói “Thú vui những kẻ độc thân ấy mà.”

“Vậy là anh...”

“Không hề, anh đây cần gì phải xem phim AV, đã thực hành luôn rồi.”

Mặt cô càng đỏ ửng, anh không biết mất mặt hay sao mà nói trắng trợn như thế, Cố Thanh Vũ ném gối vào mặt anh đứng dậy bỏ vào phòng. Ngô Phong cười ha hả “Mày dám nói dối, năm hai đại học tao đã thấy mày xem rồi...hahaha...”

Lục Tử Ngạn khinh bỉ nhìn bạn “Mày là đứa đầu tiêu. Biến thái từ trong bụng mẹ.”

“Quá khen, nhưng bây giờ anh không “tự xử” nữa, đã có người chăm lo.”

Anh gạt đầu thương cảm “Cẩn thận, tinh tấn thân vong*”

* Tinh tấn thân (nhân) vong: “Lao lực” quá mà chết, từ lóng khi nói về chuyện “giường chiếu”.

Ngô Phong “...”

Cố Thanh Vũ muốn học lái xe hơi nên nhờ anh chỉ. Lục Tử Ngạn rất ‘tận tình giúp đỡ’, để cô ngồi lái, anh ngồi ghế phụ, ôn nhu nói “Em cứ việc nhấn ga, đạp thắng, quay vô lăng, tiến về phía trước là xe sẽ chạy.”

Cô quay sang trừng mắt “Anh phải chỉ đường hoàng chứ.”

“Vợ, anh nghiêm túc đấy. Hồi xưa anh tập cũng thế.”

“Ý em nói là luật.”

Ai đó cười càngh tươi hơn, không chút nghiêm túc “Cần gì nhớ ba cái luật vớ vẩn ấy, cứ đâm thẳng phía trước mà chạy, đèn đỏ thì dừng, đèn xanh thì đi.”

“Em nhờ người khác.” Cô vươn tay mở cửa xe

“Ấy, anh đùa thôi.” Sau đó anh chỉ cô những luật cần thiết, Cố Thanh Vũ hơi run nhưng sau đó lái bình thường, không khó lắm. Đến khi đỗ xe, Lục Tử Ngạn đang nói chuyện điện thoại nên cô tự đỗ, bình thường thấy anh đỗ như thế nào, Cố Thanh Vũ cũng làm y như vậy.

Bên đường thấy có vài chiếc dừng ở đó, Cố Thanh Vũ liền chạy xe vào chỗ trống. Lục Tử Ngạn nói chuyện điện thoại, một lúc sau thấy xe đứng yên, quay sang nhìn cô “Em làm gì vậy?”

Cô vui vẻ trả lời “Đỗ xe.”

Anh lau mồ hôi “Ở đây cấm đỗ xe, em không thấy biển báo à? Mau quay xe.”

Cố Thanh Vũ ngớ người, vội nhấn ga, một bóng người chặn trước xe. Cô tròn mắt nhìn vị cảnh sát trung niên ghi ghi chép chép, sau đó ông gõ cửa đưa cho cô tấm giấy màu hồng hồng, nói “Nơi này không được phép đậu xe.”

Cố Thanh Vũ cảm thấy, khó xử nhìn anh “Ngạn tử...”

Anh lộ rõ u buồn, cầm tờ giấy “Vợ, đây là tờ giấy phạt đầu tiên trong đời anh.”

“Em xin lỗi, em không để ý đến tấm bảng.”

Anh kéo áo ‘lau nước mắt’, mở cửa vòng ra ghế lái “Em sang kia ngồi đi.”

Cô nhích qua, trên đường về nhà, Lục Tử Ngạn liên tục than vãn “Từ khi anh biết lái xe, chưa từng biết giấy phạt là gì. Vậy mà hôm nay...”

Cô hết nói nổi, có cần làm quá thế không? Lát sau, anh lại nói “Vợ, hôm nay em làm anh tổn thương, về nhà phải bù đấy.”

“Anh muốn ăn gì?”

“Em.”

Cô trừng mắt “Đừng vớ vẩn nhé.”

Anh bĩu “Hợp pháp đấy.”

“Nhưng nếu bên B không đồng ý giao cầu mà bị bên A bắt buộc thì bên A phải chịu trách nhiệm pháp lý.”

“Chúng ta là vợ chồng.”

“Vậy thì đừng tính toán với em.”

Ai đó im bặt.

Phong Hiểu Ái và Bạch Nha rủ cô ra ngoài mua sắm, hai người bọn họ mua rất nhiều thứ chỉ có Cố Thanh Vũ trên tay chỉ xách một túi đồ. Bạch Nha cất tiếng “Thanh Vũ, nếu mày không có tiền tao mua tặng. ”

Cô lắc đầu “Tao không có thiếu, cần gì mua nhiều.”

“Này, đi mua nội y.” Hiểu Ái nói, nó thở dài “Dạo này ‘tăng trưởng’ cần phải mua cái mới...há há.” - -!

Bạn bè cô, lúc mới quen chúng nó rất trong sáng, đáng yêu nói chuyện cũng không thô bỉ như bây giờ.

Đứng lựa đồ lót, Hiểu Ái vươn tay lấy một bộ màu đen bằng ren, ướm thử vào người Cố Thanh Vũ, gật đầu “Được đây.”

Cô đẩy ra “Mày... Tao không hợp với cái kiểu này. ”

Hiểu Ái cười dè “Tao mua ày khi nào? Tao tặng Lục giáo sư.”

“Gi?”

“Tặng cái này cho thầy ấy đảm bảo sẽ nhào tới mày ngay lập tức.”

Bạch Nha làm kiểu “Miếng lót nâng ngực giúp bạn có một vòng một căng tràn*”

*Quảng cáo miếng lót ngực.

“Haha...” Hiểu Ái bật cười ha hả, nó cầm một bộ váy ngủ gợi cảm, khuôn mặt vô cùng biểu cảm “Đến với em đi..”

“Vây thì...” Cố Thanh Vũ ngó quanh, với tay lấy bộ màu đen “Nồng nàn quyến rũ, đây bí ẩn.”

Cả bọn cười ồm lên, Bạch Nha vỗ vai “Để thằng nào thấy cảnh này, tao bảo đảm với mày Hiểu Ái, chúng nó sẽ nghĩ bọn mình biến thái đây.”

Cố Thanh Vũ: “Trước giờ chúng mày vẫn thế.”

Bọn nó phản bác “Cả mày nữa.”

Đi mua sắm thoải mái, rồi thì nhà ai nấy về. Bây giờ còn sớm, Lục Tử Ngạn còn chưa về, bên ngoài có tiếng gõ cửa, cô quảng đồng đồ trên bàn chạy ra mở cửa. Là thím Trương bên cạnh.

Bà cười thân thiện “Xin chào.”

Cô lịch sự đáp “Chào thím Trương, có gì không ạ?”

“Nhà cô có bưu phẩm, vừa nãy đúng lúc tôi ra ngoài về có người nhờ tôi chuyển giúp.”

“A, cảm ơn thím.” Cố Thanh Vũ nhận lấy, cúi đầu cảm ơn rồi đi vào nhà. Người nhận là anh. Cô để cạnh thân trên bàn, rồi đem túi đồ cất vào phòng...

Hôm nay Lục Tử Ngạn về nhà sớm, về nhà không thấy cô đâu. Trên bàn có bưu phẩm.. kế bên là túi đồ bằng giấy. Anh cầm lên, để kể bưu phẩm của mình nên túi giấy này cũng là của anh. Lục Tử Ngạn mở ra xem, vừa nhìn thấy đã muốn đóng lại.

Là váy ngủ kiểu sexy nóng bỏng. “Chắc, cố tình đây mà.” Lỡ xem rồi, anh cười tươi lấy ra, ngắm nghía trước sau chiếc váy. Đúng lúc Cố Thanh Vũ vừa từ cửa hàng tiện lợi trở về, nhìn anh cầm chiếc váy, túi đồ trên tay rơi xuống đất. Cô chạy đến muốn lấy lại, nhưng anh nhanh tay lẹ mắt giơ lên cao “Em làm gì?”

Cố Thanh Vũ nhướn người, nhảy lên cao để giật chiếc váy, đây chẳng phải là cái mà Hiểu Ái cầm lúc nãy, sao nó lại ở đây. Cô gằn giọng “Em không đùa đâu, anh mau đưa đây.”

“Chẳng phải em mua để mặc cho anh xem? Ngại làm gì?”

“Là Hiểu Ái, không phải em.”

Cố Thanh Vũ nhảy mệt, nên đá vào chân, Lục Tử Ngạn la thất thanh. Cô lấy cái váy, trừng mắt nhìn anh “Dám chọc em. Hừ...” sau đó bỏ vào phòng.

Lục Tử Ngạn không biết sợ, nói lớn “Vợ, em không hợp với ren đâu, voan đẹp hơn.”

Cố Thanh Vũ không dám trả lời...

Ăn cơm trưa, Lục Tử Ngạn không ngừng bàn luận về chiếc váy ngủ.

“Thanh Vũ, em còn mua cái nào không?”

Cố Thanh Vũ cầm cúi ăn cơm “Không.”

“Theo như anh thấy, em thích hợp với màu đỏ hơn, phía dưới lót voan, không cần phải che hết cũng được, chắc...hết sức quyến rũ.” Điều bộ vô cùng háo sắc. “Anh cũng không thích ren, bất tiện lắm.”

Cố Thanh Vũ hai bên mặt đỏ ửng, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói “Anh có để yên cho em ăn cơm không?”

Anh cười “Hay tối nay em mặc thử nhé.”

“Anh thích thì mặc đi.”

“Anh có rồi.”

“Gi?”

“Là bộ đồ ngủ của anh đấy, anh không dành với em đâu. Đừng lo...”

Cố Thanh Vũ nói không lên lời, Phong Hiểu Ái, cô nhất định phải cho nó một bài học....

16. Chương 18

Hôm nay là ngày nghỉ nên Cố Thanh Vũ ngủ nướng đến hơn 8 giờ mới dậy. Khi mở mắt thấy Lục Tử Ngạn vẫn ngủ. Cô tự hỏi hình như người này nếu không được gọi sẽ không chịu thức?? Cố Thanh Vũ ngồi dậy, leo xuống giường, đột nhiên áo bị nắm lại. Cô neoh mắt quay lại, nhìn bàn tay đang nắm áo mình, cất tiếng “Nếu đã dậy rồi thì đi đánh răng.”

Lục Tử Ngạn nghiêng người, mở mắt nhìn cô, mỉm cười “Chào buổi sáng.”

Cố Thanh Vũ: “Anh còn nằm đó.”

Anh ngồi dậy, đi theo cô vào toilet, lấy kem đánh răng rồi đưa cho cô.

Đánh răng xong, anh lau mặt sạch sẽ, hai tay chống vào bồn rửa mặt, lông mày nhíu lại. Cô hỏi “Anh làm gì vậy?”

“Thanh Vũ, em nói xem, anh là đại mỹ nhân đúng không? Tuyệt...không một khuyết điểm.”

“Anh đang nói nhân phẩm hay bề ngoài?”

Anh hất mặt “Cả hai, em không cần suy nghĩ. Anh biết câu trả lời rồi. Haha...”

Anh đang tự huyễn đấy à?

Cố Thanh Vũ mỉm cười, thành thật trả lời “Về nhân phẩm em nhận xét hai từ ‘lưu manh’, về bề ngoài có thể cho là ‘đẹp’.”

Anh bĩu môi “Em chẳng thành thật chút nào.”

Là do anh không chịu chấp nhận sự thật thôi.

Một ngày đẹp trời, đám bạn của cô kéo đến nhà chơi, chúng nó may mắn gặp được bạn của Lục Tử Ngạn. Câu đầu tiên đến đây của Phong Hiểu Ái là “Có Ngô giáo sư trong đó không?” - -!

Bạn anh ngồi trên sofa nói chuyện, bọn cô vào bếp cười đùa, Bạch Nha cười tươi kể chuyện của nó “Hôm nọ trong công ty, có anh kia làm quen tao, mặt mũi không tệ, gia phả không tồi, chỉ tiếc một điều...”

Cô hỏi “Điều gì?”

Hiếu Ái nói thay “Anh ta cao có mét sáu mấy còn Phương tiểu thư đây tận mét bảy. Nó cao hơn anh ta gần một cái đầu..haha...lúc đứng cạnh nhau cảm tưởng cứ như chị em ấy...haha..haha...”

“Fuck... Chị đây cứ tưởng thoát kiếp FA ai ngờ...” Bạch Nha lắc đầu buồn tủi. Ở trong công ty nhà cô, Bạch Nha giấu thân phận không cho ai biết, mọi người rất ít ai biết cô, chỉ biết Phương thị có cô con gái vừa xinh đẹp lại giỏi giang.

Cố Thanh Vũ an ủi “Cố gắng lên, đời còn dài, ‘dzai’ còn nhiều, gái ạ.”

Bạch Nha cười lưu manh “Cố tử , có đứa nào không? Giới thiệu đi.”

Hiếu Ái bày tỏ ý kiến “Mày có thấy từ khi sinh ra nó chỉ ‘qua tay’ một người duy nhất thôi không?”

“Kệ xác tao.”

Thụ cười “Nó không có ”mối” nhưng chồng của bạn Vũ đây có rất nhiều.”

“Ồ...” Bạch Nha cười hớn hở “Cái anh cao cao, tóc màu đen nâu, sơ mi xanh kia là ai vậy?”

Cố Thanh Vũ nghe mà muốn toát mồ hôi lạnh, có cản trở trên thế không? Cô thành thật trả lời “Anh ấy tên Thẩm Duy Thiên, là phó giám đốc công ty Metral.”

“Là cái người đã giúp mày vào làm nhân sự đó à?”

“Ừ.”

“Được đây.” Nó suy nghĩ một chút “Nên tấn công hay dụ dỗ?”...

Hiếu Ái cười tà “Cả hai đi.”

“Nhưng tao là tiểu thư, phải cho xú lông tự trọng chứ.”

Đang bàn luận sôi nổi, bên ngoài vang lên giọng của Lục Tử Ngạn “Thanh Vũ, hôm nay ra ngoài ăn nhé.”

Hiếu Ái lên tiếng “Giáo sư, thầy mời hay tự túc?”

“Tôi mời vợ tôi, còn các em thì tự túc.”

“Sao thầy keo thế?”

Anh đáp “Đùa thôi, tôi mời.”

Vậy là mọi người cùng đi, đến nhà hàng, Bạch Nha ngồi đối diện Thẩm Duy Thiên, lúc chờ thức ăn lên, nó hỏi “Này, anh Thẩm có người yêu chưa vậy, chưa thì chúng ta làm quen đi.”

Một ngụm nước trong miệng Cố Thanh Vũ nhanh chóng phun xuống đất. Nó còn có thể mặt dày hơn không? Thế mà lúc này còn có đứa bảo giữ chút lòng tự trọng, xem ra một xú lông tự trọng đã bị nó vứt đi luôn rồi.

Thẩm Duy Thiên lịch sự nói “Được thôi.”

“Tôi là Phương Bạch Nha, à, cái này để sau đi. Ăn cơm đã.”

Lục Tử Ngạn ghé tai cô nói nhỏ “Bạn em rất có tố chất đây.”

....

Nói đến việc đại thần Lục Tử Ngạn suốt ngày đòi lên giường quả thực anh rất có kiên nhẫn. Để cô hồi tưởng về ba năm trước, sau khi quen nhau, anh liền lột mặt nạ, trơ trẽn nói “Thanh Vũ, em có muốn 419* với anh không?”

*419: tình một đêm, tiếng hài âm của Tiếng Anh: one for night.

Cố Thanh Vũ hai mắt trợn ngược, miệng không thốt lên lời. Anh nhìn vẻ mặt cô bật cười ha hả “Anh đùa thôi, em căng thẳng làm gì?” Sau đó lại nói “Thật ra anh cũng muốn.”

Khiến cô vừa xấu hổ vừa tức giận.

Sau khi cưới, anh đường đường chính chính tuyên bố “Thanh Vũ, xem ra từ đây về sau chúng ta cứ XXOO từ từ. Em yên tâm, anh sẽ phục vụ em chu đáo.”

Cô thật không hiểu nổi, Lục giáo sư tài cao đức rộng của cô đã trôi lạc về đâu, để lại một Lục Tử Ngạn mặt dày lưu manh??

Sinh nhật của anh tháng 5, hôm ấy tâm tình anh sáng khoái, mời bạn bè đến nhà chơi. Có cả người bạn họ Trương lần trước mở công ty nhờ anh “tư vấn”. Cậu ta ngồi buồn tẻ, hỏi Lục Tử Ngạn “Cậu nói xem, tôi có ngọc không? Chơi cổ phiếu lại không biết tính toán làm lỗ một cú to.”

Lục Tử Ngạn mỉm cười, tạt gáo nước lạnh vào mặt bạn “Verry SB*.”

*SB: () cực kỳ ngu ngốc, stupid B, Ngu lắm, ngớ ngẩn, ngốc b.

Cố Thanh Vũ nghe thấy, nghĩ thầm, dạo này rãnh rỗi anh hay lên mạng hình như đã bị nhiễm mấy từ rồi.

Cậu ta mắng “Fuck, tao từ thằng bạn như mày.”

“Ôi, đỡ một gánh nặng, cảm ơn.”

“ ... ”

Buổi trưa, Lục Tử Ngạn ngồi ăn cơm, nói “Vợ, hôm nay sinh nhật anh, tôi tặng anh cái gì đáng giá chút nhé.”

“Anh cũng sắp ba mươi rồi nhỉ.”

Anh cười từ hào nói “Thì có sao? Em chưa nghe câu: ‘Nam tử tam thập nhất chi hoa*’ à?”

*Nguyên văn: Nam tử tam thập nhất chi hoa, nữ tử tam thập lão nhân gia (,) : Trai ba mươi tuổi (là) một bông hoa, gái ba mươi tuổi, một bà già. Trai ba mươi chính là thời kỳ tài hoa phát triển cao độ, còn nữ tuổi ba mươi gần như đã bước vào tuổi trung niên.

Cố Thanh Vũ thở dài, còn người anh cái gì cũng nói được. “Anh thích gì?”

Lục Tử Ngạn giơ ngón tay lên đếm “Một vé được Cố Thanh Vũ mát xa toàn thân, một vé được Cố Thanh Vũ phục vụ miễn phí, một vé được Cố Thanh Vũ tận tình chăm sóc.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, cười lạnh “Thêm một vé được Cố Thanh Vũ bạo hành nhé.”

Ai đó gật đầu, hứng thú vô cùng “Được đấy, thể loại SM cũng không tồi.”

Cô, cắn cúi ăn cơm, coi như không nghe thấy những tạp âm bên ngoài.

Nằm đọc sách ở trong phòng bên cạnh Lục Tử Ngạn, anh đột nhiên đưa tay sờ bụng cô, Cố Thanh Vũ giật mình hét “Anh làm gì thế?”

Lục Tử Ngạn tỉnh bơ trả lời “Anh muốn kiểm tra xem em có tăng ký nào không ấy mà.”

“Để làm gì? Với lại nếu muốn kiểm tra thì phải dùng cân chứ.” Đây là anh cố tình thì có.

Lục Tử Ngạn mỉm cười “Sắp tới ngày giỗ của bà em, anh muốn kể cho bà nghe ấy mà. Xem anh có nuôi em tốt không.”

Cố Thanh Vũ trầm mặc, cũng sắp đến ngày giỗ của bà cô, mỗi năm anh đều cùng cô đến thăm mộ, sau đó làm vài món cùng ăn chung. Cả ngày ở bên cô vì sợ cô buồn. Cố Thanh Vũ tựa đầu vào vai anh “Ừ.” một tiếng.

Anh vuốt tóc cô, thanh âm trầm lắng “Vợ, tuy nói câu này có hơi ngại...”

“Chuyện gì?”

“Em sinh con cho anh nhé, ít thôi, chỉ cần 11 đứa là đủ.”

Cố Thanh Vũ muốn ngã ngửa, ít của anh đấy hả “Anh muốn lập thành đội bóng à?”

Lục Tử Ngạn thành thật “Ừ. Nếu không sáu đứa cũng được, lập đội bóng chuyên. Hà hà...”

Cô im lặng, anh thật có tinh thần thể thao, còn cô, chính là loại người ghét vận động tay chân cho các môn thể dục. Nói đến chuyện sinh con, cô chưa nghĩ tới, có lẽ là do cô còn quá trẻ để sẵn sàng làm mẹ... Mà bây giờ cũng thích hợp rồi, nhưng cô không nên nói ra nếu không sẽ bị anh lấy cớ mỗi ngày kéo lên giường.

Cố Thanh Vũ chuẩn bị vài thứ sau đó đi ra xe, hôm nay là ngày giỗ của bà nội, Lục Tử Ngạn đã xin nghỉ phép cùng cô đến nghĩa trang.

“Ngạn tử, hôm nay bạn em cũng đến.”

Anh mỉm cười “Ừ.”

Mấy năm trước vì giữ kín chuyện cô và anh kết hôn nên cô thường hẹn bọn họ đi riêng. Bây giờ thì có thể cùng mọi người đến thăm bà mà không cần phải nói dối.

Đến nghĩa trang, cô nắm tay anh đi vào, ngôi mộ của bà cô nằm cạnh gốc cây đào. Cố Thanh Vũ đã tự tay trồng ở đây, lúc còn sống bà rất thích hoa đào, mỗi năm đến Tết đều tích góp mua một cây nhỏ về trồng, khi bà mất cô đã dời chậu cây đó đến đây, nghĩ lại lúc đó, Cố Thanh Vũ vừa khóc vừa trồng cây, còn hằng ngày đến đây chăm bón. Cô mỉm cười, dang tay ôm lấy ngôi mộ “Chào bà, cháu đến rồi này.”

Lục Tử Ngạn ôm lấy vai cô, anh cất tiếng “Khụ...ừm..Bà, cháu đã hoàn thành trách nhiệm, chăm sóc Thanh Vũ rất tốt, dù về mặt tinh thần lẫn thể xác đều không vấn đề.”

Cố Thanh Vũ húc tay vào hông anh, gằn giọng “Này, anh nghiêm túc đi chứ.”

Anh nhăn nhó “Anh đang nói sự thật ấy chứ.”

Để cô nhớ lại xem, năm đầu tiên đến đây, anh nói:

“Mỗi người đều có những thất bại trong cuộc sống và thất bại của anh chính là khiến em không thể mãi vui cười.” Đó là câu khiến cô rất cảm động vì một năm sau khi bà mất cô luôn rất buồn phiền.

Năm thứ hai, anh nói: “Anh sẽ thay bà chăm sóc, bảo vệ em và yêu thương em luôn cả phần của bà.”

Năm thứ ba, anh nói: “Anh xin hứa bằng cả danh dự và sinh mệnh của mình: Anh sẽ luôn yêu em.”

Những lời nói đó giống như lời hẹn ước của anh trước sự chứng kiến của bà cô. Mỗi năm một câu khác nhau. Thật sự, điều đó khiến cô vô cùng cảm động nhưng cũng cảm thấy nổi da gà...

Cố Thanh Vũ đang ngẩn ngơ suy nghĩ đột nhiên thấy khuôn mặt Lục Tử Ngạn kề sát mặt mình, cô né qua một bên hỏi “Anh định làm gì?”

Lục Tử Ngạn e thẹn trả lời “Hôn.”

“Trước mộ bà em!?”

“Anh đang chứng minh rằng mình không nói dối.”

Lục Tử Ngạn cúi thấp người, Cố Thanh Vũ muốn tránh né nhưng không thể, anh là người không biết cái gì nên và không nên làm sao?

“Này, Lục giáo sư.” Một giọng nói phát ra khiến anh khó chịu ngược lên, là đám bạn của Cố Thanh Vũ.

“Ở đây là nghĩa trang đấy.” Cả Ngô Phong cũng có mặt.

Việc đang làm bị gián đoạn khiến anh không vui, Lục Tử Ngạn thở dài lắc đầu “Ở nơi này mà cũng nhiều bóng đèn* vậy sao? Tốt nhất nên đập hết đi.”

*Bóng đèn: Kỳ đà cắn mũi.

“...” Chỉ một câu thôi, lòng tự trọng của bao con người bị ‘chà đạp’.

Valentine, Lục Tử Ngạn mua tặng cô một bó hoa hồng đỏ, nói “Tình yêu của anh dành cho em mãnh liệt và nồng nàn như hoa hồng.”

Cố Thanh Vũ nhận lấy, mỉm cười. Đặt trên bàn cửa sổ ngoài phòng khách. Được vài ngày, hoa bắt đầu héo. Cô chỉ vào đóa hoa, nói “Tình yêu của anh héo rồi này.”

Anh cười phong tình “Dù hoa có héo tàn thì tình yêu của anh luôn là vô tận.”

Sao cô lại cảm thấy ớn lạnh và có chút gì đó giả tạo nhỉ? Anh học đâu ra mấy câu sến súa như vậy???

Ăn cơm cùng anh, Lục Tử Ngạn than thở “My dear, năm nào anh cũng tỏ tình sao em không phản ứng gì thế?”

“Em có cảm ơn mà?”

Anh bủn xỉn, bắt mồm “Chỉ thế thôi á? Em phải làm gì đó thật mãnh liệt chứ.”

Cô nhàm chán đáp “Dù sao valentine cũng qua rồi, anh nhắc làm gì”

“Anh tử thân.”

“Ừ.”

“Vợ...”

Cố Thanh Vũ nhú mày “Anh không để em ăn cơm, tối em mà đối anh ngủ ngoài nhé.”

Ai đó cấm cú ăn cơm, không nói nữa. Anh thuộc loại người cuồng ngược à? Phải dùng bạo lực mới nghe...

17. Chương 19

Vợ chồng Lục Tử Ngạn rảnh rồi ngồi ngoài ban công ngắm trăng, hưởng gió. Cố Thanh Vũ cảm thấy cuộc sống của cô rất yên bình, có thể ngồi đây cùng anh ngắm trăng sao. Cô cất tiếng “Trăng tròn thật đấy.”

Lục Tử Ngạn ngồi bên cạnh, nhẹ nhàng đáp “Mặt trăng ở xa như thế, chắc gì đã tròn? Anh vẽ bằng compa còn tròn hơn.”

Câu này nghe quen quen... Nhưng vấn đề là cô bị anh làm mất hứng ngắm trăng rồi...

Có hôm Lục giáo sư giúp vợ làm bữa trưa (nói đúng hơn là dọn chén đĩa ra bàn), chẳng may làm rơi vỡ mấy cái chén, cô chưa kịp trách anh đã cất giọng - khá là nghiêm túc “Chậc...lực hút trái đất yếu quá.”

Cô: “...”

Anh quay sang cười hì hì “Vợ, mai anh đền em bộ mới.”

Cố Thanh Vũ liếc một cái “Vẫn còn chén trong nhà.”

“Thế mà anh cứ tưởng đã vỡ hết rồi chứ!”

Cô châm biếm “Lực hút trái đất không phải lúc nào cũng yếu, để anh đập vỡ đồ đạc.”

Anh cười “Em nói cũng có lý. Nếu lực hút không mạnh thì em đã không chạy vào tìm anh.”

“...”

Trường đại học tổ chức cuộc thi chạy cho các giáo viên và sinh viên nhằm tạo không khí vui vẻ cho tân sinh viên vừa vào trường, Lục Tử Ngạn xui xẻo bị “dính chương”. Về nhà, mặt mày nhăn nhó, thấy thế Cổ Thanh Vũ hỏi “Hôm nay anh không vui à?”

Lục giáo sư bắt đầu kêu ca “Anh bị bắt thi điền kinh.”

“Chẳng phải anh rất giỏi thể thao?”

Anh thở dài “Chạy mệt lắm, vừa tốn calo vừa mất nước.”

Cô hết nói nổi, nghe nói anh chung đội với Ngô Phong, giáo sư Diệp và giáo sư Giản. Anh đột nhiên khoác vai cô, cười tươi “Nếu em đi cổ vũ anh sẽ cố giành giải nhất.”

“Chỉ là thi cho vui, không có giải cũng được.”

Anh nhăn nhó “Ý anh là muốn em đi cổ vũ.”

“Em lười lắm.” Cô đẩy tay anh đứng dậy đi vào bếp. Trường Đại học ngoài những sinh viên mới ra thì hầu hết ai cũng biết cô là vợ anh hơn nữa còn có nhiều người đồn đại anh luôn thiên vị cho cô này nọ. Cô thật sự rất ngại quay lại đó...

Lục Tử Ngạn buồn tui đi theo “Vợ đại nhân...em đi đi mà.”

Không có tiếng trả lời.

Khi năn nỉ không được nữa, Lục Tử Ngạn tuyên bố “Em không đến anh không tham gia.” Sau đó đi tắm.

Cổ Thanh Vũ đứng ở ngoài, trán nổi ba vạch đen, anh đang bức ép cô đấy à?

Buổi chiều, nhà Lục Tử Ngạn có khách, là Ngô Phong. Hắn đến tìm cô, ngồi trên ghế sofa, khuôn mặt hết sức nài nỉ “Em dâu, em biết đấy, trường bọn anh tổ chức lễ, bốc thăm cũng đã bốc rồi nếu cậu ta không tham gia cả đội sẽ bị phạt đấy. Hình phạt rất khủng khiếp.”

Cổ Thanh Vũ ngạc nhiên, có cả hình phạt sao. Hắn nói tiếp “Ai được chỉ định mà không tham gia sẽ phải đồ bơi chạy quanh trường đấy. Em biết sân trường đại học rộng bao nhiêu mà!”

“Gì cơ?!” Mặc đồ bơi chạy quanh trường!?

Lục Tử Ngạn ngồi bên cạnh, buồn tui cất tiếng “Vợ, em muốn anh bán khoả thân trước hàng nghìn người à?”

“Bình thường tắm biển vẫn thế.”

Lục Tử Ngạn nói “Lúc ấy là tự nguyện bây giờ là bị ép buộc.”

Cổ Thanh Vũ nhìn vẻ mặt anh sao cảm thấy thật tội nghiệp. Đành gật đầu “Em sẽ đi...”

Anh thở dài “Sao em không đồng ý ngay từ đầu đi, làm anh tốn calo năn nỉ.”

Cô thật muốn đập anh một trận.

Cổ Thanh Vũ cùng đám bạn đến trường cổ vũ cho Lục Tử Ngạn, chần chừ mãi mới dám bước vào. Hôm nay là ngày lễ chắc không ai để ý đến cô là ai, không ngờ vừa đi được vài bước, đã có người vỗ vai, cười tươi “Lục phu nhân, ai da...cô cũng đến cổ vũ cho chồng à.”

Cổ Thanh Vũ khóc không lên lời. Là hiệu trưởng!? Cô cười gượng, cúi đầu chào “Chào thầy.”

“Mau, mấy đứa mau vào đi.”

Thụ kéo tay cô nói thầm “Nổi tiếng nhỉ. Cả hiệu trưởng cũng nói chuyện thân thiết. Lục phu nhân.”

“Thôi đi.”

Cổ Thanh Vũ đứng đầu hàng. Nhìn thấy anh đang khởi động, chà, dù lúc nào anh cũng nổi bật như vậy. Đột nhiên giao mắt với anh, Lục Tử Ngạn mỉm cười nháy mắt một cái. Không hiểu sao cô lại đỏ mặt...

Các giáo sư thi chạy tiếp sức cự li 4x200, mọi người ai cũng hăng say cổ vũ, Cổ Thanh Vũ nghe mà lòng bùng nổ, cô không thích những nơi ồn ào như thế này. Bạch Nha lắc đầu “Ôi, hãy coi như tao không quen đứa nào tên Phong Hiểu Ái nhé.”

Cổ Thanh Vũ không hiểu cho lắm, Thụ vươn tay chỉ về phía cạnh cô, quay lại mới thấy...Phong Hiểu Ái đang “nhập tâm” cổ vũ khí thế “Giáo sư Ngô, cố lên, hạ bệ bọn họ đi...AAAAA ... Đẹp trai quá. Giáo sư Ngô cố lên, cố lên, Ngô đại thần bất bại...bla bla...”

Mấy sinh viên cũng đang nhìn nó chằm chằm, Cổ Thanh Vũ quay mặt lại. Ngơ ngác nói “Nó là đứa nào thế, quen à?”

Thụ và Bạch Nha kiên quyết nói “Tao không quen!”

...

Đến lượt của Lục giáo sư, các sinh viên chột kích động hò hét ầm ĩ, xem ra anh vẫn nổi tiếng như thường, Cổ Thanh Vũ dõi mắt theo anh. Quả thật Lục Tử Ngạn về mặt nào cũng rất giỏi. Đột nhiên nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người phía trên, đại loại như là:

Bạn nữ A: “Cậu có thấy Lục giáo sư rất tuyệt vời không?”

Bạn nữ B: “Ừ. Nhưng cậu đừng có ý đồ yêu hay muốn tiếp cận thầy ấy nhé.”

“Tại sao?”

“Thầy ấy có vợ rồi. Người ngồi đằng trước chúng ta đây này. Cô ấy là học trò của giáo sư, sau đó hai người bọn họ bí mật kết hôn rồi cuộc vẫn bị lộ. Tớ nghe đồn, tính đến bây giờ đã là bốn năm.”

“Thật á?”

“Ừ. Cậu cẩn thận đấy. Lỡ như bị phát hiện cậu nói chuyện với thầy, coi chừng vợ giáo sư sẽ tạt axit hay đánh cậu cũng không chừng.”

Cổ Thanh Vũ nghe mà muốn ngã ngửa, nhìn cô dữ đến thế sao?

Kết thúc lượt chạy của đội Lục Tử Ngạn, cô đến gặp anh, Lục Tử Ngạn cười tươi “Thế nào, anh chạy không tồi đúng chứ?”

Cổ Thanh Vũ hỏi “Nhìn em dữ lắm à?”

Anh tuy khó hiểu nhưng cũng thật thà đáp “Hiền như bột.”

“Vậy mà có người lại nói em dữ...”

“Bảo thế nào?”

Cổ Thanh Vũ ngập ngừng “Dữ đến nỗi khi có người khác giới nói chuyện với anh thì em sẽ tạt axit hay đánh bầm dập.”

Lục Tử Ngạn bật cười, ôm vai cô “Anh đang mong điều đó trở thành sự thật.”

Cô liếc anh một cái, đầu anh chứa đựng phụ à?

Ngày nghỉ, Lục Tử Ngạn đưa Cổ Thanh Vũ đi chơi, đi được quãng rất xa, Lục Tử Ngạn dừng lại đổ xăng, cô cũng muốn đi vệ sinh nên xuống xe, mới phát hiện ra “đến ngày”. Cô hết sức kinh ngạc, rõ ràng còn hai ngày nữa vậy mà...hết cách đành phải gọi cho anh. “Ngạn tử...”

Đầu dây bên kia cất tiếng “Sao thế?”

“Ừm...anh...giúp em tìm xem có cửa hàng tiện lợi gần đó không? Mua...giúp em một gói BVS nhé.”

Anh him lặng một chút, khiến cô thật sự muốn tìm lỗ chui vào, quá mất mặt. Sau đó anh cất tiếng “Quý khách muốn dùng ban đêm hay ban ngày?”

Cổ Thanh Vũ gằn giọng “Loại dùng ngay bây giờ, anh nhanh lên.”

“Có cần mua thêm đồ lót để thay không?”

“Lục Tử Ngạn !?” Anh muốn ăn đòn à?

“Haha...đợi anh một chút. Tính ship giao hàng nhé.”

Cố Thanh vũ ngưỡng chín mặt, dù là vợ chồng cô vẫn thấy rất ngại, lần trước anh đột nhiên lôi một đồng về đủ làm cô xấu hổ rồi.

Bên ngoài có tiếng gọi “Thanh Vũ, em ở phòng nào?”

“Thứ hai, từ ngoài vào.” Cô thắc mắc, anh mua ở đâu mà nhanh thế?

Anh thấy từ trên xuống, cô chụp lấy, một lát sau bước ra. Lục Tử Ngạn đứng bên ngoài. Cô thắc mắc hỏi “Anh mua ở đâu mà nhanh thế?”

Lục Tử Ngạn mỉm cười “Anh mang theo từ nhà.”

“Anh tới tháng?!”

“...” Anh đánh mặt, mặt mày nhăn nhó “Là anh lo cho em đấy chứ.” Bắt đầu kể lể “Kỳ kinh nguyệt của em sắp tới, em thì lại hay quên nên anh mang theo để phòng ngừa ấy mà. Có phải anh rất chu đáo. Như vậy chuyển đi chơi mới không bị huỷ. Hà hà...”

“...”

Tất cả đều có ý đồ...

Sinh nhật của Cố Thanh Vũ vào tháng 12, sáng sớm, Lục Tử Ngạn mơ màng tỉnh dậy, nhìn bên cạnh thấy cô vẫn ngủ, anh nhẹ nhàng để cô nằm gọn lại, lấy gối ôm đặt vào chỗ của mình rồi đi rửa mặt.

“Aiz...thời tiết sao lạnh đến thế.” Vừa mở cửa ban công, anh đã rên rỉ, vậy mà sáng nào vợ anh cũng phải dậy sớm để làm bữa sáng. Lục Tử Ngạn quyết định dậy sớm làm bữa sáng cho cô. Hôm qua anh cả ngày lên mạng tìm cách làm những món Cố Thanh Vũ thích ăn.

Theo như thói quen Cố Thanh Vũ thức dậy lúc sáu giờ để làm bữa sáng. Ngó sang bên cạnh không thấy Lục Tử Ngạn, cô bước xuống giường, đi rửa mặt. Thấy trong bếp có tiếng lạch cạch, cô bước đến “Anh làm gì thế?”

Lục Tử Ngạn giật mình, nhanh chóng đến trước mặt cô, đẩy ra ngoài “Em dậy sớm thế.”

Cô khó hiểu “Bình thường vẫn vậy. ”

“Sắp xong rồi, em ngồi ở ngoài đi.”

Cố Thanh Vũ đầu óc mù mờ, cô đẩy anh ra để vào bếp. Lục Tử Ngạn vội chặn lại “My honey, em đừng phá rồi. Mau ngồi im trên ghế đi.”

Cố Thanh Vũ hết chịu nổi, quay lưng ra ghế sofa ngồi. Mắt vô tình nhìn tấm lịch để bàn, thấy Lục Tử Ngạn khoanh tròn (nói đúng hơn là khoanh hình trái tim) vào hôm nay. Cô nhú mày suy nghĩ, à...Hôm nay là sinh nhật của cô.

Một lát sau, Lục Tử Ngạn chạy ra phòng khách kéo cô đứng dậy. Mặt đầy mờ ám “Vợ, nhắm mắt lại.”

“Anh định làm bữa sáng cho em chứ gì.”

“Ai bảo thế. Mau nhắm mắt lại. Đừng đoán mò.” Anh hừ mũi. Thấy cô cứ ngẩn ngơ liền đưa tay che mắt cô dặt vào trong bếp. “Đừng bắt ngờ đấy.”

Anh buông tay ra, Cố Thanh Vũ kinh ngạc, Lục Tử Ngạn làm những món cô thích, còn đặt món quà trên bàn, cùng bó hoa hồng, thêm dây ruy băng “Happy Birthday my darling” treo lủng lọng. Anh cười “Thế nào? Có phải rất cảm động.”

Cô cười “Ừ.”

“Vây hôn một cái.”

Lại còn giở trò, cô mặc kệ anh, kéo ghế ngồi xuống. Anh buồn tũn ngồi bên cạnh. Cô nói “Anh không khoan tròn tấm lịch em cũng quên mất.”

“Năm nào em cũng quên thế?” Sau cười hà hà “Nhưng nhớ sinh nhật anh là được rồi.”

“ ... ”

Cố Thanh Vũ ăn thử, không tệ. Mà hình như chỉ khi cô có việc gì thì anh mới vào bếp.

Lần đầu anh tổ chức sinh nhật cho cô là ba năm trước, khi ấy, cô còn không nhớ là ngày gì. Lục Tử Ngạn ôm cô vào lòng, ôn nhu nói “Sinh nhật vui vẻ. Thanh Vũ, mong em đừng sống vì người khác nữa mà hãy sống cho bản thân mình!”

Đó là năm đầu tiên cô nhận được lời chúc mừng sinh nhật ý nghĩa nhất. Vì bà mất chỉ chừng ba tháng nên cô không được vui. Anh vì vậy mà nghĩ mọi cách để cô có thể vượt qua cú sốc ấy. Quan trọng nhất, lúc đó anh vẫn là “Lục giáo sư” chưa bị “lưu manh hóa” như bây giờ. - -!

Đang ăn, bên ngoài có tiếng chuông cửa. Lục Tử Ngạn đứng dậy mở cửa, sáng sớm đã có người đến!? Vừa mở ra, bên ngoài xuất hiện một đám người. Lục Tử Ngạn cất tiếng gọi cô “Thanh Vũ, em có khách.”

Cố Thanh Vũ đi ra, đám người bên ngoài cười tươi, lớn tiếng “Vũ Vũ, sinh nhật vui vẻ. We love you!”

Cô ngẩn ngơ đứng yên. Ngô Phong, Thẩm Duy Thiên mỉm cười, đặt lên tay cô hai hộp quà “Sinh nhật vui vẻ, em dâu.”

Cố Thanh Vũ bật cười, cất tiếng cảm ơn. Lần đầu tiên sinh nhật của cô nhiều người như thế. Thụ, Bạch Nha, Hiểu Ái, còn có bạn của anh. Cô không cần những món quà sinh nhật, chỉ cần mọi người cùng chúc mừng, sau đó quây quần bên nhau, vậy là đủ.

Cố Thanh Vũ vươn tay kéo anh cúi người xuống, nói thầm “Ngạn tử, cảm ơn anh.”

Buổi tối, cô ngồi trong lòng anh ngắm trăng. Lục Tử Ngạn nói “Sau này chúng ta già đi, con cái trưởng thành, mọi vật thay đổi. Nhưng anh vẫn muốn cùng em ngồi ngắm trăng hưởng gió như thế này.”

Cố Thanh Vũ dựa đầu vào lồng ngực anh “Khi chúng ta già, mỗi sáng sẽ cùng nhau đọc báo, xem thời sự. Buổi tối, sẽ cùng nhau ôn lại chuyện xưa...”

Lục Tử Ngạn cúi đầu, hôn lên môi cô “Anh yêu em.”

Cô đang vô cùng xúc động, thì ai đó lên tiếng “Không khí thích hợp thế này chúng ta đi ôn lại chuyện xưa.”

“Chuyện gì?”

“Cảm giác ‘đêm đầu tiên’”

“ ”

Một người như anh, tính tình trầm ổn, yêu rồi mới phát hiện gian tà cỡ nào. Nhưng cũng vô cùng dễ thương, lại sống rất sâu sắc...Đối với tôi luôn một lòng một dạ...

18. Chương 20: Ngoại Truyện 1: Một Phần Ký Ức.

Năm thứ nhất đại học tôi gặp người đàn ông tên Lục Tử Ngạn, giáo sư trong trường đại học Thượng Hải. Khi được anh giúp đỡ, dọn về sống cùng anh, lần đầu tiên trong đời tôi biết rung động.

Khi yêu nhau được một năm, anh cầu hôn, đó là buổi tối tĩnh mịch, đầy lãng mạn, anh cất tiếng, khuôn mặt có chút hồng hồng ”Thanh Vũ, em cầu hôn anh đi.

Cô ngăn người nhìn anh, Lục giáo sư nói tiếp “Anh đang rất hồi hộp.”

“Em không biết.” Cố Thanh Vũ đỡ khóc đỡ cười, đàn ông ai lại yêu cầu phụ nữ cầu hôn. Chắc chỉ có mình anh mới dám nói với bạn gái như thế.

Lục Tử Ngạn thở dài “Để anh vậy.” Sau đó, anh mặt mày nghiêm túc, đôi mắt lấp lánh ánh đèn, giọng nói trầm tĩnh: “Thanh Vũ, lấy anh nhé. Nếu em không đồng ý thì anh gả cho em cũng được.”

Anh quỳ một chân, mở chiếc hộp nhung màu đen ra, có chút bối rối “Ừm...Người phụ nữ của tôi, nếu dùng hai từ để diễn tả tấm lòng này thì đó là ‘chân tình’, để minh chứng cho cuộc tình của hai ta là chiếc nhẫn trên tay anh, nếu dùng ba từ để thổ lộ, anh có thể thẳng thắn nói: Anh yêu em.”

Lúc ấy, mọi xúc động trong lòng Cố Thanh Vũ dâng lên đột ngột khiến cô bật khóc, cô cúi người ôm lấy anh, thì thầm “Lục Tử Ngạn, em yêu anh, em không chấp nhận lấy anh nhưng anh có thể gả cho em, em đồng ý nuôi anh.”

Anh phì cười “Cầu hôn cùng lúc thế này, anh lần đầu thấy đấy.”

Vài ngày sau đó, anh đưa cô cùng đi đăng ký kết hôn. Cục Dân chính lúc sáng sớm còn tĩnh lặng, bây giờ thì ồn ào, cũng may cô và anh đến sớm chỉ còn chờ hai người nữa là tới lượt. Cố Thanh Vũ ngồi cạnh anh, nhìn xung quanh, tự nhiên cảm thấy căng thẳng. Lục Tử Ngạn thì ngược lại, dáng người thanh cao, khuôn mặt trầm tĩnh, lạnh lùng cao ngạo. Người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ anh là người lạnh lùng, người đàn ông đầy uy nghiêm nhưng chỉ có cô biết bên ngoài chỉ thế thôi về nhà liền lòi mặt chuột.

Đến lượt, anh nắm tay cô bước đi. Thủ tục không quá khó khăn, nhanh chóng vào cũng nhanh chóng đi ra, nhưng vẫn đề, là có một nữ cảnh sát mặt mày hầm hầm, đứng quan sát xung quanh như đang dò xét gì đó, khiến Lục Tử Ngạn khó chịu. Trước khi về. Anh nói “Những người trong đó toàn những thành phần uy quyền, thích sai bảo người khác, nhưng thực chất chỉ là làm màu thôi.”

“...” Hình như anh rất bất mãn.

Về đến nhà, cô cầm tờ giấy màu đỏ ngấm nhứa, cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Đọc đi đọc lại mấy lần, thấy thế anh cười, chọc ghẹo “Em có cần lồng kính treo trong phòng khách không?”

Cố Thanh Vũ nhìn anh bằng ánh mắt nghi hoặc “Anh không thấy tờ giấy này rất có giá trị sai?”

Anh thần nhiên đáp “Tờ giấy đăng ký kết hôn quả thật rất có giá trị nhưng cũng chỉ là trên giấy tờ. Em đã từng thấy có người cầm tờ giấy đó nhưng không gọi nhau là vợ chồng chưa?” Anh đưa tay áp vào mặt cô, ánh mắt thâm trầm “Lời hứa của anh có giá trị hơn tất cả những thủ tục này, đặc biệt đối với em còn thiết thực hơn.”

Ý của anh là những lời nói của anh với cô luôn là thật lòng... Ha...sao lại có cảm giác ngọt ngào như thế. Cố Thanh Vũ cười ngẩn ngơ, Lục Tử Ngạn đột nhiên đề cô xuống, làm mặt dè “Vậy chúng ta có nên làm nốt giai đoạn cuối của kết hôn không?”

Cố Thanh Vũ bị anh dọa cho hoảng sợ lại có chút xấu hổ, vội lảng sang chuyện khác “Em chưa rút đồ đang phơi ngoài ban công.”

Lục Tử Ngạn cúi thấp người xuống “Vợ, đừng hòng thoát.”

Cô đâu ngờ được, Lục giáo sư đây bụng đầy mưu kế luôn muốn bắt cô dưới thân từ từ dụ dỗ...

Một ngày mưa thu se lạnh, Lục giáo sư phải đi dự hội thảo bên Mỹ, phải xa vợ một tuần. Trước khi đi, anh nghẹn ngào, không nỡ xa cô. Cố Thanh Vũ lòng tuy buồn nhưng không nói ra, còn trêu đùa “Anh chỉ đi có một tuần, chứ có phải mười năm đâu mà.”

Lục Tử Ngạn nhăn mặt “Chỉ xa em một ngày đã thấy dài như một thế kỷ, một tuần á? Chắc anh sống không nổi.”

Cố Thanh Vũ phì cười “Có điện thoại để làm gì? Bật video lên là có thể thấy mặt.”

“Nhưng có ân ái ái ái, ôm ấp, làm ‘chuyện ấy’ được đâu.”

“...” Lý do của anh đấy à??

Ngày hôm sau, anh ra sân bay, cô không thể tiễn vì anh đi cùng Ngô giáo sư, tại thời điểm đó chuyện kết hôn của hai người vẫn chưa công khai.

Cô ở nhà đứng ngoài ban công, nhìn lên trời xanh, trong lòng buồn man mác, trống trải vô cùng. Điện thoại báo tin nhắn đến “Anh lên máy bay rồi, ở nhà đừng khóc. Anh nhớ em.”

Cô tủm tỉm cười, vừa đi có mấy tiếng thôi mà đã nhớ là nhớ cô... Giọt nước trong trẻo nặng trĩu chạm vào màn hình điện thoại. Cố Thanh Vũ giệt mình vội lau mắt, đi vào nhà. Cô nên tập sống xa anh, đâu phải lúc nào cũng dựa dẫm vào anh được.

Nói thì như vậy nhưng không có anh cũng rất buồn chán, đám bạn rủ ra ngoài. Mỗi lần như thế cô đều đồng ý. Lâu rồi cũng quen, không cảm thấy buồn nữa. Có hôm, lúc mười một giờ đêm, anh gọi điện “Em đang làm gì thế.”

Cố Thanh Vũ nằm trên giường, giọng ngái ngủ “Đang ngủ.” Anh không biết là đang lệch múi giờ sao?

“Vậy à? Thế thì ngủ ngon.” Giọng anh có chút đượm buồn. Nhưng cô đang ngủ nên không mấy để ý.

Cô không phải vô tâm, là do lệch múi giờ, hơn nữa không có anh ở nhà nên cô đi ngủ sớm, cố lắm mới ngủ được...

Sáng thức dậy sớm, nếu có tính toán không sai thì bây giờ bên Mỹ chỉ mới mười giờ, cô nhắn “Ngủ ngon!”

Lục Tử Ngạn lập tức gọi lại “Em dậy sớm thế.”

Cố Thanh Vũ cười “Tại tối qua ngủ sớm. Anh ngủ đi, em cúp máy đây.”

“Để làm gì?”

“Em làm bữa sáng.”

Anh nuôi tiếc “Ừ.”

“Em nhớ anh.” Cố Thanh Vũ vô tình thốt ra, thật ra cô không muốn nói cho anh biết vì sợ anh phân tâm. Lục Tử Ngạn bên kia im lặng một chút, sau đó trả lời “Anh sẽ về sớm thôi.” Rồi cúp máy... Đó là lần đầu cô và anh xa nhau nửa vòng trái đất.

Lục Tử Ngạn rất thích ăn hải sản. Năm cô học đại học năm hai, lúc ấy cả trường được đi cắm trại trong rừng, còn được thi bắt cá bên suối. Lúc đó, tính tình Cố Thanh Vũ đã được cải thiện, rất hào hứng tham gia. Trong lúc phấn khích vô tình trượt chân ngã đập mặt xuống suối. Máu mũi chảy ròng ròng, làm Lục Tử Ngạn và mọi người một phen hoảng hốt. Sau khi đưa cô đi cầm máu (với thân phận là giáo sư), anh nhúm mày, bắt đầu lau bầu “Ai bảo em hăng hái thế, yêu cá đến nỗi không nỡ bắt mà hôn luôn à?”

Cố Thanh Vũ xấu hổ, xoa xoa cái mũi “Em trượt chân ấy chứ. Chưa bị nước cuốn trôi là may rồi.”

Anh gằn giọng “Còn đợi nước cuốn mới sợ nữa á?”

“Chẳng phải anh thích hải sản à? Tuy không phải ở biển, nhưng cũng là cá. Em định làm cá nướng cho anh ấy chứ.”

Nghe thế, anh mát ruột mát gan, mặt mày từ u ám, cau có, chuyển sang tươi cười, hạnh phúc, ôn nhu “Thế à? Vậy thì anh có thể bỏ qua. Nhưng em nên nghỉ ngơi. Lát anh lấy hẳn một con to nhất cho em.”

“Anh bắt à?”

“Dùng mỹ nam kế được rồi, cần gì phải động tay chân.”

Cô “....”

Tối đến, đom đóm đầy bên suối, sáng rực, đầy lãng mạn, nhưng vì sinh viên tụ tập ngắm rất đông nên cô và anh không thể trò chuyện. Cố Thanh Vũ đang đứng cạnh bạn đột nhiên bị lôi đi, dừng lại nơi ít người thấy, Lục Tử Ngạn đưa cho cô cái lọ thủy tinh, đầu được bịt kín. Bên trong đựng một vài con đom đóm,

anh nói “Anh là người rất yêu thiên nhiên và tôn trọng quyền tự do sinh tồn của các loài động vật nên sau khi ngắm đủ rồi thì thả chúng đi.”

Cố Thanh Vũ bật cười, anh cao thượng thế à? Cô mở nắp ra, mấy bóng sáng hình tròn từ từ thoát ra ngoài, lấp lánh từng hàng như vệt trắng kỳ lạ xinh đẹp huyền diệu....

Có lần , bạn bè anh rủ đi làm vài chén. Lục Tử Ngạn thẳng thừng từ chối, đến khi đi dự tiệc, bạn bè có mời thì anh cũng nể mặt uống vài ly rồi thôi,có người hỏi, anh điềm nhiên lý giải “Theo nghiên cứu trên trang Menhealth rượu bia có khả năng ảnh hưởng đến sức khỏe trí não, làm giảm ham muốn tình dục, có thể dẫn đến liệt dương, về lâu dài sẽ làm mất chức năng tình dục. Ông đây còn muốn có hậu duệ đời sau.”

Bạn anh nghe xong, ai cũng sửng sốt, mười phần vì trình độ của anh không cần chứng tỏ cho người khác biết anh là giáo sư chuyên về tâm lý như thế.

Còn Cố Thanh Vũ thì tự hỏi, anh có cần ở nói đông người tuyên bố chuyện tế nhị thế không? Lòng tự trọng của anh đang ở đâu??

19. Chương 21: Ngoại Truyện 2: Câu Chuyện Mang Thai.

Mùa đông năm thứ tư, Cố Thanh Vũ bất ngờ mang thai...

“Hai vạch!?” Cố Thanh Vũ đưa que thử thai lên xem. Sau đó, khuôn mặt ngơ ngác đi ra ngoài. Lục Tử Ngạn nằm ngủ trên giường, cô kéo tấm chăn ra khỏi người anh, bò lên giường “Ngạn tử...”

Lục Tử Ngạn nhú mào mở mắt, nghiêng đầu nhìn “Chuyện gì thế?”

“Anh có thai...”

“Gì cơ?” Lục Tử Ngạn giật mình ngồi bật dậy, Cố Thanh Vũ vội nói “Em nhầm, ý em là em có thai rồi.”

Cô đưa que thử thai cho anh, Lục Tử Ngạn cầm lấy, sau đó chậm rãi đứng dậy, vỗ vai cô “Giỏi lắm, darling.”

Cố Thanh Vũ nói “Anh có thích trẻ con đâu.” Lúc trước anh có nói tuy tính tình ôn hoà nhưng vẫn không chịu nổi sự phá phách của trẻ con.

Lục Tử Ngạn mỉm cười “Là con của chúng ta, miễn cưỡng chấp nhận. Phải rồi đợi anh một lát.”

Lục Tử Ngạn cầm điện thoại, bấm bấm vài số rồi cất tiếng “Này, nói cho anh biết gia đây sắp có con rồi đấy nhé.”

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói “Nhanh thế, ui...ơ mà chú lấy vợ bốn năm mới có con. Còn dám khoe?”

Anh hừ mũi, khinh bỉ đáp “Còn đỡ hơn cái người theo đuổi tám năm mới được cưới, cưới về được hai năm lại phải xa vợ mấy tháng. Anh đi tu bao giờ thế?”

Người bên kia bị hạ nhục, giọng điệu có chút tức giận “Anh đây không ăn chay!” Sau đó là tiếng tí...tít...

Cố Thanh Vũ hỏi “Anh gọi cho ai thế?”

“Triệu Doãn.” Anh nhếch miệng cười “Lần trước dám tuyên bố với anh, năm nay nhất định làm bố, sau đó đi công tác, đã thế còn dám coi thường ”khả năng vận động” của anh.

“...” Hai cái người này, hết chuyện rồi sao?

Tin cô có thai nhanh chóng được những người thân biết. Bố mẹ Lục Tử Ngạn rất vui mừng nên đến thăm cô “Thanh Vũ, thế nào? Đã đi khám chưa?”

Cô gật đầu “Con khám rồi, được hai tuần.”

“Tốt lắm...haha...ta mong chờ mãi.”

Bố Lục Tử Ngạn cũng nói “Hay mượn người làm đi, con mang thai, nên nghỉ ngơi.”

“Không cần đâu ạ, dù sao cũng nên vận động mới tốt.”

“Có con được rồi.” Lục Tử Ngạn đáp.

“Con thì làm được gì?” Mẹ anh vừa nghe đã phản bác, con trai bà từ trước đến nay có bao giờ biết chăm lo nhà cửa? Đừng nói là nhờ dù có sai anh cũng không đụng đến mấy việc lặt vặt này.

Lục Tử Ngạn đáp “Mẹ đang xem thường con đấy à? Hối Thanh Vũ xem. Rất tốt đấy.”

“Phải ạ, anh ấy, lâu lâu có giúp con việc nhà, còn nấu cơm nữa.”

Bố mẹ anh hết sức ngỡ ngàng, đúng là chỉ có Cố Thanh Vũ mới khiến Lục Tử Ngạn thay đổi.

Tuy chuyện cô có thai chỉ là chuyện thường tình nhưng đối với anh thì là chuyện lớn. Nên bạn bè anh, bạn bè cô đều biết. Người người chúc mừng, người người chia vui...

Tối đến, ăn cơm xong, hai vợ chồng Lục Tử Ngạn ngồi xem ti vi, được một lúc, anh lấy laptop ra chơi. Sau đó mặt mày nhăn nhó nhìn cô “Vợ.”

Cố Thanh Vũ quay sang “Hử?”

Anh lộ rõ u buồn “Em có thai rồi, vậy chúng ta tạm thời không quan hệ à? Anh có chút buồn phiền.”

“...” Anh sắp làm bố rồi mà tính tình không thay đổi!???

Kể từ lúc mang thai, mọi việc trong nhà đều do Lục Tử Ngạn làm thay cô, dù tất bật với công việc trong trường nhưng anh rất biết cách sắp xếp thời gian đưa cô đi học những khóa học làm mẹ.

Sáng, Lục Tử Ngạn dậy nấu ăn, hôm qua đọc trên mạng học hỏi được vài thứ. Đang mãi mê nấu nướng. Cố Thanh Vũ từ phía sau đi đến, ngó qua ngó lại, đứng im lặng đằng sau. Anh than thở “Sao mang thai lại rắc rối thế?”

Cô đứng đằng sau đáp “Đó là quy luật tự nhiên.”

Lục Tử Ngạn quay lại nhìn cô “Sao không ngủ thêm. Bây giờ anh làm công cho em, sau này từ từ trả trả tiền.”

Cô bĩu môi “Em đâu có thuê?”

“Bây giờ thuê vẫn còn kịp.”

“Em không cần.”

“Chỉ cần bao ăn, bao ở, bao bao ngủ chung, không cần trả tiền cũng được.”

Cô....

Khi bụng Cố Thanh Vũ lớn dần, cơ thể cô cũng khá khó chịu, lúc thì nhức lưng, lúc thì nghén đủ thứ, khiến tâm tình cô thường xuyên không vui. Thấy vậy, Lục Tử Ngạn luôn nhường nhịn và chăm lo chu đáo hơn.

Đi dạy về, anh liền vào phòng tắm lấy một thau nước ấm để giúp cô rửa chân, còn pha hồng trà. Cô rất cảm động, thút thút mũi “Anh không cần làm thế.”

Anh cười “Chuyện nhỏ ấy mà, em mang thai rất mệt, nhưng anh lại không thể chia sẻ nên chỉ có thể làm vậy.”

“Có phải dạo gần đây em rất khó tính? Em xin lỗi.”

“Chuyện sinh lý bình thường của người mang thai, không sao. Anh rất rộng lượng, em yên tâm.”

Cô bật cười, Lục Tử Ngạn rửa chân cho cô xong, đem thau nước đi đổ rồi ngồi bên cạnh, tay xoa xoa cái bụng to, thì thầm “Nhóc con, mau mau chui ra để bố mẹ còn ‘ân ái’, bố sắp nhịn hết nổi rồi.” Rồi hỏi cô “Vợ, sau này có ”vách ngăn” giữa chúng ta à? Anh nghĩ mình nên mua một cái nôi.”

“...” Anh có thể để cô cảm động lâu hơn một chút được không? Quá bỉ ổi!?

Được ngày rảnh rỗi, buổi trưa lại mát mẻ, Cố Thanh Vũ trải tấm thảm dưới sàn rồi ngồi tư thế giống tập yoga, cách này rất hiệu quả cho việc sinh nở, vì vợ ngồi dưới đất nên Lục giáo sư cũng ngồi theo, tay cầm sách đọc chăm chú. Cố Thanh Vũ đột nhiên hỏi “Ngạn tử, anh đã nghĩ tên cho con chưa?”

Lục Tử Ngạn rời tầm mắt khỏi sách, đáp “Tất nhiên là rồi.”

“Anh định đặt tên gì?”

Anh mỉm cười, tự hào nói “Lục Vũ Nhi.”

Ừm, tên này không tệ, nhưng nhớ là con trai thì thế nào? Đường như đoán được suy nghĩ của cô, anh nói tiếp “Nếu là con trai thì tên Lục Tử Vũ.”

Cố Thanh Vũ nói đùa “Nếu thế thì nhà chúng ta sẽ ngập mất.*”

“Em yên tâm, anh đều tính toán hết rồi, anh sẽ dạy em thích nghi với nước” Anh vỗ ngực chắc chắn. Lấy tên bố mẹ đặt quả thật vừa ý nghĩa vừa sâu sắc, cô còn chưa nghĩ đến vậy mà anh đã chuẩn bị hết rồi. Sau này cô không lo anh sẽ lạnh nhạt với đứa bé.

*: Thanh Vũ: có nghĩa là cơn mưa thuần khiết, Vũ Nhi: Cơn mưa nhỏ, Tử Vũ: Cơn mưa màu tím.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Lục giáo sư thường giúp vợ xoa bóp lưng và chân, ngồi nắn nắn bóp bóp. Anh chẹp miệng “Thanh Vũ, sau này phải bồi bổ em một chút. Ôm thế này, gió thổi một cái là bay mất.”

Cố Thanh Vũ tròng mắt, cô thế này mà ôm, cả đứa nhỏ cộng lại trên năm mươi ký, thế mà dám bảo ôm. Anh ngày nào cũng cho cô ăn đồ bổ. Không chừng sau khi sinh xong, thành bụng ba ngăn. Cô giận dỗi nói “Anh không chụp kịp à?”

Ai đó cười tươi “Trước khi có gió thì anh đã buộc em vào người mình rồi, có bay thì bay chung.”

“...”

Một mùa hè mát mẻ của năm nào đó, trong ngôi nhà ấm áp, yên bình của vợ chồng Lục giáo sư vừa đón chào một sinh linh nhỏ bé mang tên Lục Vũ Nhi.

20. Chương 22: Ngoại Truyện 3: Đón Chào Thanh Viên Mới.

Vợ chồng Lục Tử Ngạn lần đầu tiên đón chào cô con gái đầu lòng. Cô bé có tám phần giống Cố Thanh Vũ còn hai phần giống anh. Nhưng vì không biết cách chăm sóc trẻ con lại là người không thích tiếng ồn em bé nên hầu hết đều do cô và mẹ anh chăm nom. Cũng may đứa trẻ này rất ngoan, chỉ ăn rồi ngủ, đêm cũng không khóc, được Cố Thanh Vũ và bà nội chăm sóc đến nỗi càng ngày càng mũm mĩm đáng yêu. Thoắt cái đã lớn được hai tuổi, còn đang ở tuổi tập nói.

Buổi tối, khi cho bé uống sữa xong, Cố Thanh Vũ ngồi xem ti vi cùng chồng. Lục giáo sư mắt liếc thấy hình hài nhỏ bé đang đưa tay vào miệng, anh nhíu mày vươn tay gỡ ra. Cố Thanh Vũ mỉm cười “Anh bế con đi.”

Lục Tử Ngạn lắc đầu “Anh không thích.”

Cố Thanh Vũ thở dài, anh còn dám nói dối. Rõ ràng là rất thích nhưng vì không biết cách mà làm đau bé. Thật ra anh là một ông bố rất yêu con. Bé con nằm trong lòng mẹ đưa tay dụi mắt, kêu lên “a..aa...”

Nhận ra bé buồn ngủ, cô vỗ nhẹ tấm lưng nhỏ, bé con rúc đầu vào ngực mẹ, nhanh chóng nhắm mắt.

Thấy anh rất thương bé, nhưng không dám lại gần, cuối cùng cô phải bàn với mẹ anh, giả vờ đi ra ngoài để anh ở nhà chăm con. Bà cười “Haha...thằng nhóc đó vì từ nhỏ không có em, nên không biết cách chăm sóc trẻ em. Lại sợ mình mạnh tay làm đau con ấy mà. Ngày mai cứ để nó ở nhà với Tử Ngạn, con với mẹ ra ngoài mua sắm.”

“Vâng.”

“Mai anh bận soạn giáo án rồi.” Lục Tử Ngạn ngồi xem tivi, cất tiếng.

Cố Thanh Vũ cố gắng dụ dỗ “Anh vừa soạn vừa chăm con. Vũ Nhi ngoan lắm, không phá phách đâu. Em và mẹ có công chuyện gấp lắm.”

“Hừ...đi nhanh về nhanh.” Lục Tử Ngạn miễn cưỡng chấp nhận. Mắt liếc vào trong nôi. Tuy không muốn nhưng cũng phải đồng ý trông coi.

Sáng hôm sau, Cố Thanh Vũ làm bữa sáng xong mới đi ra ngoài, em bé đã được tắm rửa sạch sẽ, thay bỉm thơm tho. Lúc cô ra ngoài, bé con đã thức giấc nhưng sau đó lại ngủ tiếp. Lục Tử Ngạn thảnh thơi ngồi đọc tài liệu.

Đột nhiên, bé thức dậy, lật người đứng lên, nhướn người ra khỏi nôi “A...a...”

Lục Tử Ngạn quay mặt nhìn, vươn tay bế ra ngoài, đặt ngồi xuống thảm, rồi đổ đồng đồ chơi vây quanh. Anh cất tiếng “Chơi đi.” sau đó quay lại làm việc. Bé con rất ngoan, yên lặng ngồi chơi, lâu lâu nói “bi ba bi bô...” rất đáng yêu. Hết lăn trái lại lăn phải, lật người đủ kiểu.

Chơi một lúc, cảm thấy cô đơn, cô bé bỏ dưới chân bố, nín quàn, ngược đôi mắt to trong nhìn ông bố đang không quan tâm “Ồ...ồ...”

Lục Tử Ngạn hiểu, bé đang cố gọi anh, đột nhiên thấy hứng thú, anh mỉm cười ngó xuống “Chuyện gì?”

“măm...ăm...ô...”

“Muốn uống sữa.” Khuôn mặt anh lộ rõ thích thú, đặt cô bé ngồi im, chạy đi lấy bình sữa đã được Cố Thanh Vũ pha sẵn, hâm nóng lại rồi đi ra. Thấy bố cầm sữa, bé vui mừng vươn hai tay đón “a...”

Anh ngồi xuống sofa, nói “Gọi bố đi rồi sẽ được uống sữa.”

Bé con phụng phịu, cái miệng nhỏ bậm lại “ưm...ưm...”

“Nếu không thì nhịn nhé.”

Bị bố bắt nạt, bé con không vui nhưng vì sữa nên cũng cố phát âm. Còn Lục Tử Ngạn thì đầy hứng thú với cảnh tượng này.

“Ồ...ồ...”

Lục Tử Ngạn trầm tĩnh nói “Bố.”

Bé con cố gắng lặp lại “ô...ồ...”

“Bố.”

“B...Bố...bố...” Cuối cùng nói đúng, anh nghe rất mát ruột, cười “Gọi lần nữa.”

“Bố.”

“Haha...tốt. Nào, uống sữa.” Lục giáo sư vui vẻ bế bé con đặt lên sofa, đưa bình sữa cho bé tự uống. Nhìn cái miệng nhỏ đang bú bình, hết như lợn con đáng yêu, nhịn không được, anh vươn tay nhéo nhẹ bên má mịn màng.

Uống hết sữa, ợ một cách thoải mái, bé vui vẻ trèo lên người anh, dụi cái đầu nhỏ vào lồng ngực vạm vỡ ấm áp. Khóe miệng anh cong cong, bé bé xoay người lại ngồi gọn trên đùi, mắt hướng đến tivi “Cho con ngồi một chút đây.”

“Hihi...” Bé con thích thú cười khanh khách. Vì đây là lần đầu được chơi cùng bố nên rất hào hứng. Lúc trước, bé toàn chơi với mẹ và bà, lâu lâu bố mới ngó đến mình.

Thấy con bỏ tay vào miệng, anh lôi tay ra, nhú mày “Rất dơ, sau này không được làm thế nữa.”

Bé con gật gù “Ừm...ừm...”

Ngón tay thon dài bị bàn tay nhỏ mồm mĩm nắm chặt. Lục giáo sư chợt cảm thấy, đứa trẻ này thật nhỏ bé vô cùng đáng yêu. Lại có nét giống Cố Thanh Vũ. Anh chợt nhẹ tay vào bên má bé, nhìn tay bố to rộng, bé con xòe bàn tay mình đặt vào lòng bàn tay bố, vẻ mặt ngơ ngác, sau đó cười tươi. Anh mỉm cười “Có phải tay bố rất rộng!? Như vậy mới nắm chặt tay mẹ con.”

Dù bé con nghe không hiểu, nhưng lại lúc lắc cái đầu. Rồi ngả nhào vào người anh.

Hết chương trình, anh chợt thấy cô bé im lặng từ nãy đến giờ, ngó xuống thấy đã ngủ từ lúc nào, khuôn mặt lúc ngủ càng xinh xắn hơn, nhất là hàng lông mi cong cong và đôi môi nhỏ xinh. Anh nhẹ nhàng bế cô bé lên, xoay người đi vào phòng. Đặt nằm xuống giường, định đi ra nhưng áo lại bị bé con giữ chặt không chịu buông. Lục giáo sư cũng buồn ngủ nên cũng nằm xuống giường, đặt bé nằm trên người mình. Ừm... Có con cũng không tệ!

Gần xế chiều, Cố Thanh Vũ trở về nhà, thấy trên sàn bày đầy đồ chơi vẫn chưa dọn. Cô đặt mấy túi đồ trên ghế, không thấy hai bố con Lục Tử Ngạn đâu mới đi tìm. Mở cửa phòng ngủ, Cố Thanh Vũ hơi bất ngờ, nhìn Lục giáo sư để con gái gối đầu lên tay mình, còn tay kia vòng qua ôm lấy bé. Nhìn cảnh tượng này, trong lòng cô dâng lên cảm giác ngọt ngào. Đấy, thế mà anh bảo không thích!!

Cô đóng nhẹ cửa, quay ra ngoài dọn dẹp rồi chuẩn bị bữa tối. Vừa nãy lúc đi mua sắm, cô có chọn cho bố con anh vài bộ đồ. Bé con thì có vài bộ đồ bằng len có nhiều hình dạng như thỏ, gấu.

Ngủ đã rồi, bé con mở mắt lật mình lại dùng tay vỗ vỗ mặt anh “Bố...Bố...”

Lục Tử Ngạn tỉnh giấc, nhìn nhóc con trước mặt, khóe miệng giương lên “Chuyện gì?”

“Ma...ừm..m, bố...ừm....da da....a...”

“Con nói tiếng ngoài hành tinh đấy à?”

“Ừm...” Bé con gượng người ngồi dậy, sẵn tiện kéo anh. Lục Tử Ngạn thấy thích thú, nói “Nào kéo bố dậy.”

Bé ngây ngô nhìn chằm chằm, vươn tay vỗ vào mặt anh rất mạnh, bặm môi lại “Da...”

Anh sững sốt, tuy lực không mạnh nhìn hành động xem, rõ ràng là muốn đánh anh. Lục giáo sư, buồn tui ngồi dậy, bé bé trên tay, lăm lăm “Bố mách mẹ cho xem.” - -!

Vừa mở cửa, mùi thơm đã vây quanh sống mũi hai bố con, bé phấn khích kêu lên “Măm...mă..m.”

Anh thẳng thừng chê trách “Sao con háu ăn thế? Ăn rồi ngủ suốt ngày.”

Cố Thanh Vũ phì cười, đưa tay đón con, nói “Vậy anh muốn Vũ Nhi làm gì?”

Anh lắc đầu cười “Em về lúc nào thế?”

“Mới về thôi.”

Cô hôn lên má bé con, cười cười “Cưng à, để mẹ tắm cho nhé.”

Lục Tử Ngạn tí tởn đi theo “Vợ, tắm cho cả anh nữa nhé.”

Cố Thanh Vũ trừng mắt “Đừng có vớ vẩn.” sau đó đóng cửa lại.

Vì có con nên thời gian cho hai vợ chồng Lục Tử Ngạn rất ít, buổi tối hôm ấy, sau khi đứa bé được ru ngủ, Lục giáo sư nằm trên giường đọc sách thấy vợ xuất hiện liền quăng quyển sách sang một bên, đưa tay vẫy cô “Cưng à, lại đây cho anh nựng một miếng.”

Đúng là đồ bỉ ổi....

Cố Thanh Vũ liếc anh, đến bên tủ lấy đồ ngủ rồi đi ra ngoài. Lục giáo sư mặt dày đi theo cô, cô nhìn mặt “Anh làm gì thế?”

Lục Tử Ngạn then thùng “Darling, lâu rồi chúng ta chưa “ân ái”.”

“...”

“Em mau giúp anh giải tỏa đi.”

“Không thích.”

“Chắc, vợ, rượu mời không uống, em muốn uống rượu phạt à?” Lục giáo sư thở dài, cô còn chưa kịp lên tiếng đã bị anh đè xuống ghế sofa, hôn mê man....

21. Chương 23: Ngoại Truyện 4: Gia Đình Hạnh Phúc.

Mùa đông ở Thượng Hải khá lạnh, thở cũng ra khói, bé con được cô mặc rất nhiều áo ấm. Con gái của vợ chồng Lục giáo sư lớn thêm một chút, học được vài từ mới, dù đôi lúc cũng không hiểu nó có nghĩa là gì. Hôm ấy, Lục giáo sư giúp vợ làm bữa tối, còn con gái thì ngồi chơi ngoài phòng khách.

Chơi một lúc, cô bé chạy vào bám chân mẹ, gọi “Mẹ, Vũ Vũ buồn tè...mở cửa mở cửa.”

Cố Thanh Vũ bật cười, mở cửa phòng toilet, bé con chạy thẳng vào.

Lục Tử Ngạn đứng trong bếp, nói vọng ra “Ngày mai anh gọi người gắn thêm tay cầm thấp xuống dưới.”

Cô bé đi xong, chạy bạch bạch ra ngoài, vươn tay trước mặt cô “Mẹ, con rửa tay rồi.”

Cố Thanh Vũ mỉm cười, xoa đầu bé “Giỏi lắm.”

“Hihii.” Bé con cười tươi, anh là người cha rất tốt. Dạy con rất khoa học và có quy tắc, nhưng đôi khi thay vì dạy anh lại đi bắt nạt con, lúc trước dạy bé gọi mẹ, anh lợi dụng con gấu vừa được bà mua à bé rất thích, đe dọa “Mau gọi mẹ, nếu không bố không cho chơi.”

Khóc không ích gì, đòi cũng không được thế là cô bé đáng thương phải cố gắng gọi. Khi cô biết được, mắng anh một trận nhưng ai đó lại không biết sợ.

Lúc dạy bé con tập đi. Lục giáo sư rải kẹo đầy nhà (Dĩ nhiên phải lau thật sạch sẽ và lót thảm) mỗi viên đặt ột chút. Lúc thì đưa bình sữa lên cao bắt bé phải đứng dậy lấy. Cô thật không biết anh làm bố kiểu gì? Cô tức giận nói “Anh làm thế, con sẽ có cảm giác bị ngược đãi, sẽ ảnh hưởng đến tâm lý đấy.”

Vị giáo sư kia ngạo nghễ trả lời “Em đừng quên anh là giáo sư tâm lý học, dạy con cũng phải có khoa học.”

Khoa học cái đầu anh ấy, đây gọi là bắt nạt thì có.

Một mùa xuân của năm nào đó, cả nhà Lục Tử Ngạn cùng đến thăm bố mẹ anh. Đứa bé kháu khỉnh bu bám chạy đến nhào vào lòng ông bà, cười khanh khách “Ông bà, năm mới an khang, thịnh ‘thượng’.”

Bố anh nghe thế bật cười “Là ‘thịnh vượng’ chứ không phải ‘thịnh thượng’.” Sau đó lì xì một phong bì đỏ, bé con rất thông minh hai tay nhận lấy, cúi đầu cảm ơn, rồi chạy đến đưa ẹ “Mẹ, Vũ Vũ được lì xì này, chia ẹ một nửa.”

Lục Tử Ngạn nghe thế, cất tiếng “Không chia cho bố à?”

“Ừm... bố rất nhiều tiền, nên không chia, Vũ Vũ chia ẹ.”

Anh bé bé đặt ngồi lên đùi “Con nsai rồi, bố là vô sản, mẹ con mới là tư sản.”

Bé ngây ngô không hiểu anh đang nói gì, mọi người thì bật cười. Cô vuốt tóc con “Ý của bố là mẹ mới là người nhiều tiền.”

Bé con ngẫm nghĩ một chút rồi nói “Thế chia ẹ một nửa, còn một nửa chia cho bố.”

“Con không cần tiền lì xì à?” Mẹ anh hỏi.

Bé con cười hihi, đáp “Bà vẫn chưa lì xì cho Vũ Vũ.”

Cả nhà trợn mắt nhìn. Aizzz... đứa trẻ này thật biết tính toán, hình như tiếp xúc với anh nhiều nên bị ảnh hưởng thói xấu của bố là lấu cá.

Một mùa hè nọ, cả nhà Lục Tử Ngạn cùng đi biển. Bé con lần đầu tiên được thấy biển nên vô cùng phấn khởi.

Vừa đặt xuống đất đã tí tởn chạy đi, Cố Thanh Vũ giật mình đuổi theo “Vũ nhi, nguy hiểm lắm đấy.”

Cô bé quay lại, híp mắt cười, rất nghe lời dừng lại “Mẹ, mẹ, biển, tắm tắm tắm.”

“Ừ ừ, lại đây mẹ thay đồ rồi tắm nhé.”

Lục Tử Ngạn đằng sau cất tiếng “Thay đồ giúp anh nữa nhé.”

Cố Thanh Vũ bỏ ngoài tai những lời của anh, coi như chưa nghe gì. Chuẩn bị phao bơi cho con gái xong, cô cùng anh ngồi trông chừng bé nghịch cát và nước biển. Khu biển này rất vắng người, nói đúng hơn là anh biết chọn địa điểm là một làng chài. Bé con sau khi cố gắng xây lâu đài cát sau đó chạy lạch bạch đến bên bố mẹ khoa thành tích “Bố, mẹ. Vũ Vũ xây lâu đài cho bố mẹ ở.”

Lục Tử Ngạn bật cười “Bố muốn ở trong ngôi nhà làm bằng gạch chứ không bằng cát.”

Cố Thanh Vũ xoa đầu con gái “Vũ Vũ rất ngoan.”

Khoe xong rồi chạy đi. Lục Tử Ngạn nhìn theo. Cất tiếng “Con gái chúng ta thông minh đấy, không uổng công anh dạy dỗ.”

“Chỉ mình anh dạy thôi à?” Đồ tự cao.

Lục Tử Ngạn cười “Còn có em nữa” Anh xoay người hôn lên môi cô. Một nhà ba người chúng ta cứ mãi hạnh phúc thế này là được.

Bước sang Thu, bé con rất háu ăn. Một ngày được bố mẹ dắt đi siêu thị. Nhìn vô số thức ăn, trái cây, hai mắt to tròn sáng rực, ngồi trên xe đẩy, kéo tay mẹ “Mẹ, Vũ Vũ muốn ăn cháo tôm.”

Cố Thanh Vũ cưng chiều đáp “Được.”

Lục Tử Ngạn đi bên cạnh, lạnh lùng nói “Con không hỏi ý kiến bố à?”

Bé con híp mắt “Bố cũng thích tôm mà. Bố thích hải sản giống con.”

Hai vợ chồng Lục giáo sư vô cùng ngạc nhiên, đứa trẻ này vừa thông minh, hiểu chuyện còn rất lấu cá, còn dám bắt bẻ anh, lẽ ra là nó giống anh chứ đời nào bố giống con. Anh nhéo nhẹ cái mũi nhỏ “Xem như con may mắn, sở thích giống bố.”

Cố Thanh Vũ lựa mấy trái đào, hỏi bé “Bé cưng có muốn ăn đào không?”

Hai bố con đồng loạt trả lời “Muốn”

Cô phì cười, đúng là hai bố con. Y hết nhau, anh đột nhiên ghé sát tai cô, thì thầm “VẬY TỐI NAY CƯNG CÓ MUỐN ĂN ANH KHÔNG?”

Hai bên mặt cô đỏ ửng, đẩy anh ra “Đừng có vớ vẩn nhé.”

“Anh nói nghiêm túc ấy chứ.”

“Hừ.” Cố Thanh Vũ mặc kệ anh, tiếp tục đẩy xe bước đi. Lục giáo sư tí tớn đi theo, miệng cười không ngớt...

Lại một mùa xuân nọ của năm nào đó, Cố Thanh Vũ mang thai đứa con thứ hai của hai người, mặt trời ấm áp luôn chiếu vào gia đình hạnh phúc của Lục giáo sư.

Năm tháng trôi qua, bình lặng, thảnh thơi. Chỉ cần có anh, sóng gió nào cũng có thể vượt qua.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dac-quyen-cua-giao-su>